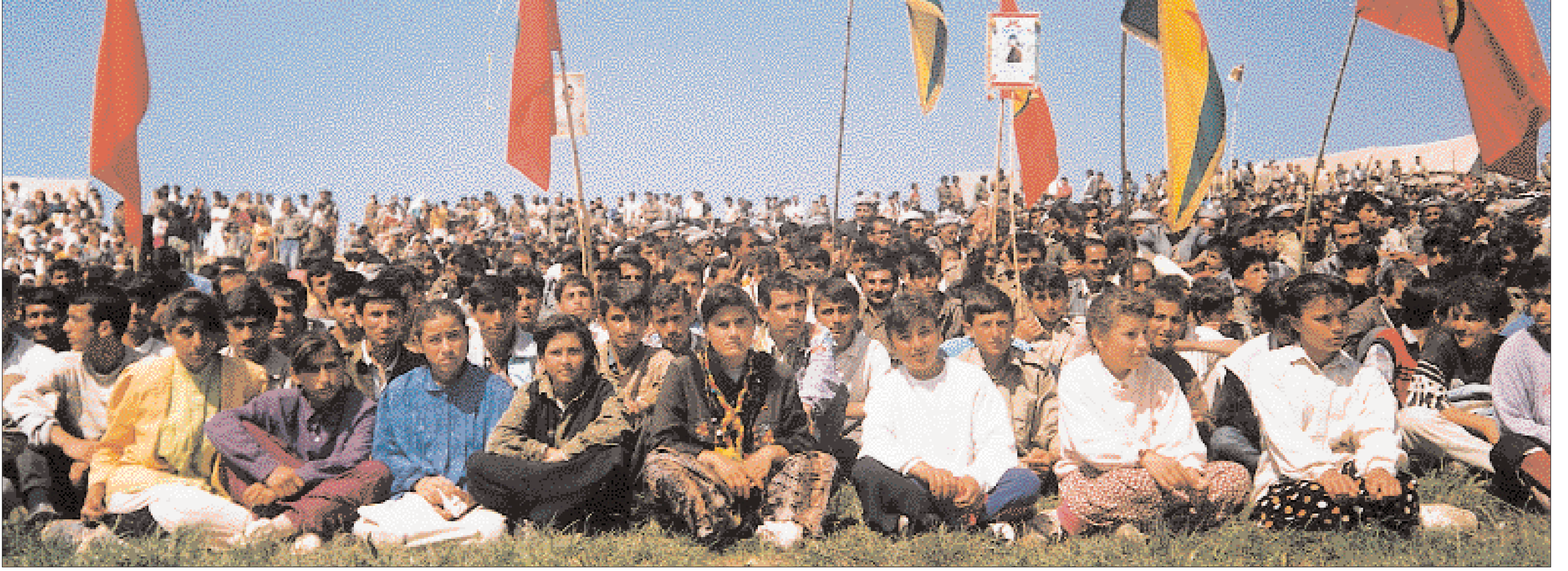

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 16 / Sayı: 183 / Mart 1997 / 5,- DM

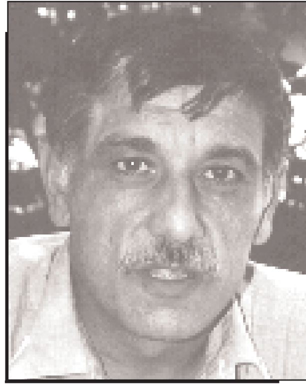
'97 BAHARI BİR PKK BAHARIDIR

1997 Newroz'unu veya baharını yaşadığımız bu günlerde, Kürdistan'da ve uluslararası alanda ortaya çıkmış olan politik resim, biraz daha netleşti. Ulusal kurtuluş güçlerimiz sahip oldukları mevzileri derinliğine sağlamlaştırırken, politik alanda ise bir ileri harekat başlattı. Türk devleti, yıllarca ölçüsüz ve değersiz olarak yürüttüğü savaş içinde, kendi kendisini imha etmeye başlayan bir güç haline gelmişti. İçinde bulunduğumuz savaşta TC ordusu, güçlerimizle yürütmüş olduğu savaşı stratejisinin başında tutsa bile, pratik yaşamda ikinci planda bir önem derecesine itmiştir. Fakat bu durum, bazı aydın kalemlerin belirttiği gibi TC'nin demokratikleşme sürecine girmiş olduğu anlamına gelmedi; tam aksine, devlet kurumlaşmasında faşizm, kendi iç örgütlenmesiyle birlikte, dışındaki yayılma ağını da sağlamlaştırmaya çalışıyor.

Çeçenistan'dan başlayarak diğer Türki cumhuriyetlere, yine oradan Doğu Avrupa ülkelerindeki mafya tipi ticari örgütlenmelere kadar TC, turancı perspektifler temelinde bir yayılmayı esas almıştır. TC'nin

● Devamı 2. sayfada

Büyük atılım müjdesi var!

l Büyük bir atılım müjdesi var. Yeni bir devrimci yükseliş başlıyor. Bu Kürdistan'da iktidarlaşma yükselişidir. Kürdistan'ın tümünü kapsamayıp bazı yerlerini içine alsa da, artık yeni bir iktidarın, yurtsever-demokratik halk iktidarının Kürdistan'ın önemli kesimlerinde oluşacağı bir gelişme sürecine girilmiştir."

l Yeni bir Güney devrimi gelişiyor. Gerçek anlamda bir ulusal ve demokratik gelişmeyi içeren devrimci bir akım Güney'i sarıyor. Bir düşünce dönüşümü, değişimi var. Güney Kuzey'e yaklaşıyor. Kuzey'deki devrimci akım Güney'i sarıyor."

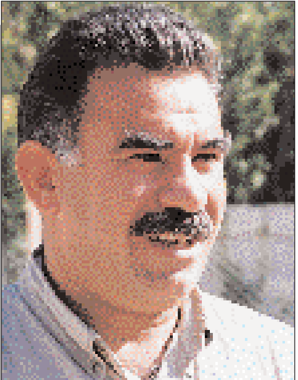
ARGK Genel Karargah Komutanı *Cemil Bayık (Cuma)* röportajı *4. sayfada*

Özgür kadın hareketi militanları ölümsüzdür

Mizgin, Aryen, Arjîn,Nergîz, Berivan, Rûken ve Serdar hevallerin anı yazıları

l 19-20 ve 21. sayfalarda

Başkan APO değerlendiriyor

l '73 Newroz'undan beri buraya kadar taşıdığımız bu büyük olayı, bu büyük 24 Newroz'unun her birisini tarihi akışın özgürleşmesinde dev bir kilometre taşına dönüştürdük."

Diriliş de, kurtuluş da Newrozlar'da başarıldı

Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencileri Newroz bayramınız kutlu olsun!

Değerli okul öğrencileri!

Hem ulusal tarihimizin, hem de parti tarihimizin diriliş ve kurtuluş günü anlamına gelen Newroz'u bir kez daha karşılamış bulunuyoruz.

Bizim için oldukça katmerli bir anlamı olan bugünü, özüne uygun ve kapsamlı bir biçim halinde düşmana bile benimsemeye zorlayacak kadar getirmişken, bunun kurtuluş süreciyle ne kadar bağlantılı bir durum aldığını göstermektedir. Son birkaç yıldır düşman Newroz'u renkleriyle birlikte boğmak, anlamını bütünüyle yok etmek istedi. Şimdi ise, birdenbire renkleriyle birlikte anlamını bile sahiplenmeye çalışması, Newroz'u ger-

● Devamı 12. sayfada

PKK Genel Başkanı Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

Ordu politikaya ağırlığını koyuyor

Bize çeşitli yollardan gelen bilgilere göre özellikle bu son çeteler olayının ortaya çıkması vesilesiyle ve sivil politikacıların Türkiye sorunların çözüm getirmek değil de, çözümü daha da ağırlaştırmaları nedeniyle ordu içinde bazı gelişmelerin ortaya çıktığını görüyoruz.

Bu çok açıktır. Gerek Susurluk olayının gelişmesinde ve gerekse bu son politik gelişmelerde ordunun ağırlığı ortadadır. Hatta gazeteler yazıyor, uluslararası basın da yazıyor: Çevik Bir etrafında, bir subaylar grubu ve buna daha benzer birçok şeyin oluştuğu söyleniyor. Yine alt düzeydeki subayların mevcut düzene karşı öfke içinde oldukları vurgulanıyor. Ayrıca Doğan Güreş'in Çiller'le Ağar'la geliştirdiği birliğe, bir yerde çeteleşmeye karşı ordunun pek sıcak bakmadığı söyleniyor.

Şimdi bununla şunu kastetmek istiyorum: Ordunun adam akıllı politikaya ağırlık koymak istediği bir gerçektir. Son MGK toplantısında bu biraz daha açığa çıkmıştır.

Hiç şüphesiz, orduyu buna zorlayan nedenler vardır: Her şeyden önce ken-

● Devamı 27. sayfada

Anadolu'da Mazlum'u anlamak ve Mazlum'la buluşmak

Meral Kıdır

"PKK, 'Kürdistan sömürgedir!' sözü ile, 'Kürdistan çarmıhtadır!' dedi. 'Çarmıh' görüldü. Ama ne gariptir! Büyük bir çoğunluk, ne çarmıhtaki bedeni, ne de çarmıhtaki ruhu görebildi. PKK, bedenin ve ruhun acılarını dile getirdi."

● Yazısı 16. sayfada

Kürdistan'da kahramanlık geleneği ve çağdaş kahramanlar

Birey tarihin, tarihin bir ürünü olan toplumsal çevrenin eseridir ve böyle tanımlanmış bir toplumun bilinci ve iradesiyle kendisini donatarak, toplumun tarihsel eğiliminin gerektirdiği eylemin sahibi olduğunda, tarih yapabilir. Bu biçimiyle toplumlarıyla özdeşleşebilen ve onun gereklerini yerine getirmek için kendilerini adayanlar, zaman içinde öncüleşir, destanlaşırlar. Toplumların her zaman, özellikle de devrim gibi kapsamlı tarihsel eylemlere kalkacakları ve dünyalarında böylece köklü değişiklikler yapacakları dönemlerde, kendilerini çok mükemmel çözümlemeye ve anlamaya ihtiyaçları vardır. Ancak bir toplumun kendini anlaması için, kendini anlaşı-

● Devamı 14. sayfada

Serxwebûndan

'97 baharı bir PKK baharıdır

“Newroz'da ayağa kalkan Diyarbakır, ayağa kalkan Kürdistan'dır.”

Baştarafı 1. sayfada

Avrupa Birliği ülkeleri ile çelişkileri, temelde AB'nin bu yayılmadan duyduğu ürküntüden kaynaklanmaktadır. Avrupa Birliği ülke devletlerinin Kürt sorununa ilgisinin son günlerde belirginleşen temel noktalarından biri de, Avrupa'ya doğru bir Türki yayılmanın önüne geçme konusunda yararlanmaktır. Esasen, Türk turancılığının yayılması, onun ideolojik esaslarına bağlı gerçekleştirilmeye çalışsa da, bugün kültürsüzlüğün, sosyal açıdan temelsizliğin ve düşkünlüğün, bir soysuzluğun ve köksüzlüğün, değersizliğin yayılmasıyla karşı karşıyayız. Kapitalist ilişki biçimlerini -ticaret, politika, turizm- son derece verimli bir araç olarak serbestçe kullanabilen TC yayılmacılığının taşıdığı tek şey, toplumsal değersizlik veya insanlık değerlerine düşmanlıktır. Bu anlamda TC faşizmi, ekonomik, sosyal ve bu nedenle siyasal bunalımı giderek derinleşen Avrupa kapitalizminin de intihar edeceği bir alan olarak ortaya çıkmaktadır.

TC faşizminin Doğu Avrupa ve Orta Asya'daki yayılması, Batı emperyalizmi ile bir çelişki doğursa da, esasta bunun gerçekleşme biçimi, çelişkiyi emperyalizmin kendi iç çelişkisi haline getirmektedir. Batı'nın bugün bir eliyle TC'yi dışlarken diğer eliyle sıkı sıkıya tutması da bunu göstermektedir. İkisi esas olarak aynı şeydir. Türkiye gerçeğinde bunalıma giren emperyalizmin bizzat kendisidir. Batı toplumları için bugün TC faşist yayılmasını, dolayısıyla uzun vadede sistemin intiharını engellemenin en önemli bir etkeni olarak, taze bir güç olarak sahneye çıkan Kürdistan ulusal kurtuluş güçleri durdurabilir. Ancak, bu gücü karşılamayı ve ona destek olmayı, temel sınıfsal ve doğal ideolojik çelişkiler engellemektedir. Yine de, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile Batı'da veya Doğu'da olsun, halkların buluşması önünde ne sınıfsal, ne ulusal ne de doğal ideolojik hiçbir engel bulunmamaktadır. Problem, bunun için çaba harcanmasıdır.

“Newroz alanlarına akan yüzbinlerce halk militanı, savaşın önümüzdeki dönemde hangi tarihsel mantıkla devam edeceğini ortaya çıkarmıştır. Gerillanın stratejik belirleyiciliği her zamankinden daha büyük bir kesinlikle devam etmekle birlikte, PKK'nin gücü, artık ilk planda onun militan bir halk biçimind sahip olduğu güçtür.”

Kürdistan devriminin sorunu, bugün bu karmaşık çelişkili durumun Kürdistan halkı ve halklar yararına nasıl değerlendirileceğidir. Bu konuda kapsamlı değerlendirmeler, Başkan APO'nun değerlendirme ve çözümlemelerinde bulunabilir. TC'nin yukarıda değindiğimiz durumu ise, elbette, ulusal kurtuluş güçlerimizin bir sorunu değil, emperyalizmin kendi sorunudur. Çöküşe geçen emperyalist sömürgeci sistemdir.

Sistemde belirgin son gelişmeler arasında, TC faşizminin ortaya koyduğu yeni tablodan başka, NATO'nun Doğu Avrupa üzerinden Asya'ya doğru yayılmasıydı. Bu da, temelde bir ABD işgalidir. Birleşik Devletler Topluluğu'nun çeşitli düzeylerde NATO yayılmasına karşı gösterdiği tepkiler ise, ne gerçekçidir, ne de söylemin sahipleri bu konuda doğru-dürüst bir stratejiye sahiptirler. Ne de Amerikan doları çevresinde kendisine tümüyle yabancı, ama oldukça çekici bir yörüngeye oturan BDT ekonomisi, diplomasi masasında güçlü bir koz olma durumundadır.

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen Helsinki zirvesinde, Clinton-Yeltsin görüşmesinde yeniden tartışılan NATO yayılması karşısında, BDT'nin engelleme hatta direniş gücünün bile olmadığı ortaya çıkmıştır. Cinton'un, NATO yayılmasına karşı olma tavırlarını yumuşatmaları karşılığında BDT'yi G-7 zirvesine asıl üye olarak alması vaati, ABD'nin bir bahşetmesi değil, aksine NATO yayılmasının daha ileri, giderek daha büyük hızla gerçekleşen bir aşamaya taşırılmasıdır. Helsinki zirvesinde açıkça ortaya çıktığı üzere, Rusya'yı artık ABD ve İsrail lobisi yönetmektedir.

Daha önce Gorbaçov döneminde imzalanan START-2 anlaşması gereğince nükleer başlıkların karşılıklı sökülmesi anlaşmasının gereklerini yerine getirmek için Yeltsin'in Helsinki'de NATO yayılmasının durması şartını getirmesi, bu yayılmanın duracağı anlamına gelmez, aksine, nükleer başlıkların sökülmesi anlaşmasının karşılıklı olarak iptal edilmesi eğiliminde iki liderin birleştiğini gösterir.

Türk faşizminin Doğu Avrupa ve Asya toplumsal-ekonomik zeminlerindeki yayılması, Amerikan çıkarlarının temsilcisi olan NATO yayılmasını ters yönden, bu yayılmanın gerçekleşeceği bölgelerin içinden destekleyen bir gelişme olarak ortaya çıkmaktadır.

Türk faşizminin sözünü ettiğimiz türden bir gelişmesinin, askeri bir gelişme olmaktan çok, ekonomik bir gelişme biçimi olduğu dikkat çekmektedir. Olayın askeri yönü, sadece onun ekonomik talepleri temelindedir. Türk Genelkurmay Başkanı'nın İsrail'deki görüşmelerde tam bir İsrail memuru gibi karşılanması, onun cunta anlamında Türkiye'deki gizli bir darbenin lideri olmasından çok, aynı zamanda ekonomik bir güç haline gelen TC askeri yapısının bir temsilcisi olması durumu vardır. Karadayı'nın İsrail'e yaptığı gezi vesilesiyle yaptığı değerlendirmede Başkan APO şöyle demektedir: *“Karadayı gerçekten İsrail'in bir memuru gibi mi gitti? İsrail tanklarının üzerine çıktı. Onu çocuk gibi her tarafta dolaştırdılar. Kocaman bir Türk genelkurmayı hiçbir zaman böyle bir devletin askerleri ile kolkola dolaşmadı. Filistan halkına bir selam bile vermedi. İsrail nasıl istediyse öyle davrandı.*

Burada İsrail göstere göstere şunu anlatmak istiyor: Türk ordusu bize muhtaçtır, zaten iki de bir 'çıkar'larımız diyor. Dikkat edilirse Türkiye'nin tek dayanağı ordu deniliyor ve ordu her geçen gün biraz daha İsrail'e bağlı hale geliyor. Avrupa'dan soyutlanma ileri düzeyde. Hatta ABD'de İsrail'e bağlı kalınabilir, Türkiye bunu ne kadar kaldırabilir. Bölge ülkeleri bunu ne kadar kaldırabilir. İran, Arap ülkeleri ne kadar kaldırabilir. Hatta Avrupa ne kadar kaldırabilir. Bu da ciddi bir durum. İşler tehlikeli bir konuma geliyor. Dolayısıyla mevcut gelişmeyi biz bir aşama olarak değerlendireceksek, bu bir yandan çözümsüzlüğün derinleştiği, diğer yandan da çözümün giderek kendini dayattığı bir aşama anlamına geliyor.

Geçen yıl uluslararası çapta büyük bir operasyon yapmışlardı. Korkunçtu, fakat bir sonuç alamadılar. Şimdi, yeni olan korkunç operasyon nedir? Misali görülmemiş bir operasyon diyorlar. Gerçi son günlerde Kürtlere yönelik birçok operasyon yapıldı. Burada görüldüğü üzere Kürt meselesi bu kadar boyut kazanıyor. ABD bu işi halletmek istiyor. Komplo teorisi gerçekleşir mi gerçekleşmez mi, sanırım bunu son İsrail'e yapılan gezide de değerlendirdiler.

Bizim Ortadoğu'daki ilişkilerimiz ve hatta Avrupa ve Rusya ile bağlantılar bu ihtimali oldukça göz önüne getiriyor. PKK'nin bir komployla veya benim bir büyük sabotajla tasfiye edilmem bile sonucu kendi lehlerini olacağını göstermez. Şimdi böyle bir durumda yaşıyorlar. Diğer olasılık ki, ondan da sözediliyor. Acaba bir ılımlı yumuşamaya geçecekler mi? Ve ABD bunu sanırım öğrenmek istiyor. Bu özel savaş ekibi katıydı ABD üzerine gitti. Çiller'i gözden çıkardıkları kanısındayım. Avrupa kesin gözden çıkarmıştır. Bir lider arıyorlar, bir sistem arıyorlar. Kürt hareketinin de kendilerine göre yumuşak bir biçimde halledilecek. Ama yerine neyi koyacaklar bu bir tartışmadır. Amerika'nın bu durumu uzun süre kabul edeceğini sanmıyorum. Çünkü denge hızla aleyhlerine doğru yön alıyor. Hatta İsrail'in bile Türkiye'yi böyle fazla kollayacağı kuşkuludur. Bu noktada Türkiye'deki tartışmalar yoğunlaşacaktır.”

Bu perspektifler temel alındığında, Kürdistan, Türkiye ve Ortadoğu gündeminin gittikçe hareketlendiğini görmek işten bile değil. Ve bu hareketlenmenin önümüzdeki günlerde daha da hızlanacağı ve hareketlenme merkezinin Kürdistan'daki devrimci gelişmeler olacağı şimdiden belirtmek mümkündür.

Türk-İsrail ilişkiler tarihinin eskilere dayandığı bilinmektedir. Fakat son yıllara kadar varolan ilişkiler büyük bir gizlilik içinde yürütülüyordu. Bunun çeşitli nedenleri vardı: Bir taraftan Arap ülkeleriyle de ilişkilerin varolması gerekiyordu. Oysa bugün mevcut Türkiye-İsrail ilişkileri açıktan yapılmaktadır. Çünkü, Türk faşizmi ne zaman ki, büyük çözümsüzlük içine girerse İsrail-Türkiye arasında diplomatik trafik de yoğunlaşmaktadır. Hatırlandığı gibi, Çiller daha başbakan olduğu sıralarda, “artık biz kaldıramıyoruz, bu devleti siz kurtarın, bu devlet sizin de devletinizdir” diyerek, Türkiye İsrail'e teslim edilmişti.

Siyonizmin her ulusun gizli bir yönetim gücü olduğu söylenir. Zaten Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin “en tehlikeli terör örgütü” olarak ilan edilmesinde İsrail'in belirleyici rolü olduğunu unutmamak gerekiyor. Yoksa Türk faşizminin yalnız başına, ulusal kurtuluş hareketini terörist ilan ettirecek bir güçte olmadığını hepimiz biliyoruz. Bu nedenle İsrail Türk özel savaşını en çok destekleyen ülkedir. Sadece desteklemekle de yetinmiyor, hatta TC için “dünyanın en demokratik rejimi” bile diyebiliyor. Bu yönüyle de kemalizmi siyonizmin bir alttürevi olarak değerlendirmek mümkündür.

“PKK'nin giderek daha geniş çaplı bir halk hareketleri zincirine öncülük etmesi söz konusudur. Siyasal coğrafya, yakın bir gelecekte daha önce görülmemiş türden yaygın halk hareketlerinin ortaya çıkacağını göstermektedir. Kürt ve Arap halkları başta olmak üzere, diğer halklarda da böylesi bir eğilimin güçlü belirtileri kendini göstermektedir.”

Yine Türk genelkurmay başkanı Karadayı'nın İsrail'e yaptığı gezinin önemli bir boyutu ise, ekonomik ilişkiler ve yapılan anlaşmalarla ilgili kısmıydı. İsrail'in sadece F-4 fantom uçaklarının modernizasyonu için yaptığı anlaşma, 500 milyon dolar tutarındadır. Ayrıca Batılı emperyalist silah tekelleri ile TC ilişkileri, askeri yapı üzerinden yürütülmektedir.

Tarih çok iyi göstermiştir ki, ekonomilerde ne zaman silah üretim ve ticareti baskın bir özellik durumuna gelmişse, faşizm giderek sistemleşmiş ve uluslararası bir nitelik kazanmıştır. Bu, bunalım ekonomisinin çıkış aramasının bir sonucudur. Böyle bir yükselmeyi de, sistemlerin kendi içlerinden müdahaleler asla engelleyememiştir. Bugün de, Türk faşizminin gelişimini içerden durduracak herhangi bir gücün ortaya çıkması mümkün görünmemektedir. Ancak, böyle bir gelişme TC faşizmini zorlayabilecek tek güç olan Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin sayesinde gerçekleşebilir ve buna TC sisteminin içinden gerçekleşiyormuş gibi bir biçim verilebilir. TC faşist yayılmasının durdurulması için bu biçimde bir siyasal restorasyonun gerçekleşmesi yönünde bazı işaretler bulunsa da, bu konuda iyimser olmak için ortada henüz hiçbir neden yoktur.

Partimiz yeni dönem bahar hamlesine kendisini böylesine her alanda gerçekleştirmiş olarak hazırlarken; Parti Önderliği tarafından yapılan siyasal çağrılar bir zayıflık ve güçten düşme durumu olarak değerlendiriliyor. *“PKK güçten düşmüştür veya 1985-86 sürecine getirilmiştir”*, yine Çevik Bir'in; *“Ordu PKK ile mücadelesinde başarılı olmuştur ve PKK'nin belini kırmıştır. Sıra siya-*

Serxwebûndan

silerin" biçimindeki değerlendirmeler, sistemin yaşadığı intihar veya çöküşü anlatıyor. Aksine, PKK değil 1985-86, artık önü alınamaz ve kontrol edilemez bir dünyasal güç haline gelmiştir. Böylesi değerlendirmelerin sahipleri ağırlıklı olarak kirli savaş devamını isteyen çevrelerdir.

Konuya ilişkin ise yaptığı değerlendirmede Başkan APO şöyle demektedir: *"PKK fazla eylem geliştiremiyor; demek ki, bitme noktasına gelmiştir. Bu çokça söylendi. Ve bu yanlıştır. Ortada biten PKK diye bir şey yok. Genelkurmay çok iyi biliyor ki, en derli toplu bir gerilla söz konusu. 2000'e değil, 2020'ye kadar gidebilecek bir gerillanın temelleri atılmıştır. Bunu, özellikle Türkiye halkının bilmesi gerekiyor. PKK'nin bitmediği daha da gürleştiği, '97 Newroz'un da bir kez daha görüldü. İşte, Diyarbakır; bütün yasaklamalara rağmen, yüzbinler yürümedi mi? Hem de kendiliğinden. Yarın biraz serbestlik olursa, bütün Diyarbakır ayakta olmayacak mı? Bugünkü koşullara rağmen, ayağa kalkan Diyarbakır, ayağa kalkan Kürdistan demektir. Bu, PKK'nin mutlak bir başarısı değil midir? Kürt halkın büyük dirilişi değil midir? Yenilgi bunun neresinde? Bu gerçeklere karşı daha ne zamana kadar kafalarınızı gizleyip yalanlarla durumu kurtarmaya çalışacaksınız. Ve siyaset yaptıklarını sanacaksınız."*

"Önlenmezse, bu güçler, çözümsüzlük ve çatışmalarıyla devrim dinamiklerini çok kısa bir süre içerisinde düşmana peşkeş çekme ve Güney'de ortaya çıkan tarihsel fırsatları, eskisiyle kıyaslanmayacak tarzda çok daha vahim bir şekilde yenilgiye uğramak tehlikesiyle karşı karşıyadır. KDP ve YNK çözümsüzlüğü ve her açıdan aşınmaz durumu, Güney'e devrimi dayatmayı zorunlu kılmaktadır. Partimiz dışındaki diğer bütün güçlerin çözümsüzlük üretmeleri, Güney'i devrime gebe kılmaktadır."

Bir gerçeklik olarak Kürdistan'da kaybedilen savaşı hayali kazanmaya çalışmak yenilginin yüzü oluyor. Bugün TC tanklardan, tüfeklerden çok psikolojik savaşla zafer kazanacağını düşünüyor. Çok haksız ve temelsiz bir zeminde olduğu için psikolojik savaş her gün daha fazla yalan söylemenin adı oluyor. Öyle yalanlar söyleniyor ki, bazen inanacak tek bir müşterisi bile olmuyor. Her savaşın psikolojik parçası vardır. Bu inkar edilemez, ancak savaşın yüzde doksanı psikolojik savaş olamaz. Savaş meydanlarında kaybedilip de psikolojik savaşta kazanılan bir savaşı tarih yazmamıştır.

TC içeride bütün askeri, siyasi, ekonomik gücünü kullanmasına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında sürekli gerilemesi Kürdistan sorununun çözümünü daha da yaklaştırıyor. Çözümde de PKK'nin inisiyatifi elde tuttuğu açıktır. Bu sorunun uzun süre çözümsüz kalması en kötü çözümden daha tehlikeli sonuçlar ortaya çıkarabilir. Bu durum, aynı zamanda Kürdistan sorununun çözüm zamanı geldiğini, hatta geçtiğini bütün çevrelere dayatıyor. Bu sorunla ne emperyalizm, ne de TC yaşayabilir.

Bugün 1997 baharında her şey daha belirgin ve ilerdedir. Nicel ve nitel olarak çok daha gelişmiş ve Kürdistan'ın her tarafında örgütlenmeye çalışan bir gerilla ordusu, her türlü sömürgeci ve emperyalist saldırıya karşı yiğitçe direnen bir halk, sağlamlaşmış bir parti öncülüğü, bölge ve dünyada anti-emperyalist savaşımda öncü kol haline gelmeyi başarmış bir politik konum ve bütün bunları kan ve canlarıyla yaratan binlerce kahraman şehidin oluşturduğu doğru bir devrim çizgisi var ve bütün bunlar temelinde 1997 baharı daha büyük bir Kürdistan ve zafer baharı haline getirilebilecektir. MED-TV'deki değerlendirmesinde Başkan APO, olası gelişmeleri ise şöyle ifade etmektedir: *"Anlayışlı olmaları gerekiyor. Daha da ölümcül bir darbe yemek istemiyorlarsa siyasi çözüm önerilerimize makul karşılık vermeleri gerekiyor. Tafsiye ve büyük sabotajlara, faili meçhul cinayetlere karşı tavır almaları gerekiyor. Kürtleri inkarla, katliamla bu işin sonunun alınamayacağı açıktır. Hani 'zararın neresinden dönülürse kârdır' denilir, bu uğursuz politikanın neresinden dönerlerse kârdır diyorum, kendilerine. Türkiye'de politika yapmak isteyenler çok ciddi olmak zorundalar artık. PKK konusunda kendileri yanıltmamalıdırlar. En uzun vadeli stratejiyi ve taktikleri hayata geçirebileceğimiz dönemi yaşıyoruz. Muazzam üstlenmeler yaratıldı. Hem binlerce PKK'linin eğitildiği hem askeri, hem siyasi, mevcut hudutlar dahilinde hem hudutlar dışında söz konusu. Kendi cephemizde savaşa yönelik hazırlıklarımızı oldukça ilerlettik. Gerek gerilla da olsun, gerek mevcut diplomatik politik adımları atmakta olsun son derece hazırlıklıyız. İşte, 'terör kontrol altına alındı' demeleri doğru değildir. Biz şehirlerde bile sırf silahlı bir dönemi başlatabiliriz. Buna fedai türü eylemlerde dahil. Ve yine baskınlardan tutalım çok etkili gerilla hareketleri, şehir hareketlerini geliştirmek mümkün. Henüz buna başlamamışız, ama mevcut politikalar eğer böyle tasfiye temelinde olursa büyük bir savaşın gelişmesi kaçınılmazdır. Korkunç komplolar planlanıyorsa, bizde korkunç eylemlerle karşılık vereceğiz. Bu işin doğal bir yönüdür."*

Güney'de devimci durum ve olası gelişmeler

Yaşanmakta olan diğer bir önemli gelişme ise, ülkemizin Güney parçasındaki mevcut hareketlenme ve siyasal durumdur. Güney Kürdistan'da '90'lı yıllardan beri ağır iç sorunlar, çelişki ve çatışmaların yoğunca yaşandığı bilinmektedir. Sömürgeci ve emperyalist güçlerin istem ve taleplerini kabul eden, bu dayatmalar temelinde hareket eden güçler gelişen halk mücadelesine ağır darbeler vurdular. Her şeyden önce Kuzey ve Güney Kürdistan'da gelişen bağımsızlıkçı gelişmeleri engelleyen bir konuma konuma düşmekten kendilerini alıkoyamadılar.

Bu güçler, 1992 Ekim'inde TC önderliğinde kurulan ittifak ile ulusal kurtuluş hareketine saldırarak günümüze kadar devam eden bir iç savaş sürecini başlattılar. Nasıl sona ereceği kestirilemeyen iç savaş sürecinde ulusal dinamiklerin tahribine ve dağılmasına yol açtılar. Böylece dünyanın bağımlı ulusların kurtuluşlarını gerçekleştirerek devletleşmeye gittikleri bir dönemde Kürdistan'da benzeri bir gelişmenin önünü kestiler. Ne zaman ki, halkımız kurtuluş mücadelesini geliştirmek için yeni atılımlarla ayağa kalktıysa, o zaman emperyalist güçlerin desteğiyle iç savaş makinesinin düğmesine bastılar ve ulusal iradeden yoksun olan güçleri harekete geçirdiler. Ulusal çıkarlar yerine, dar örgüt çıkarlarını esas alan bu güçler tam bir olumsuzluk örneği sergileyerek sömürgeci-emperyalist güçlerin istemlerine göre hareket ettiler. Buna karşılık ulusal kurtuluş hareketi, ulusal birlik, demokrasi ve ulusal barışı geliştirme, halkın iktidarını yaratma konularında çabalarını yoğunlaştırmıştır.

Ulusal kongre de dahil, her düzeyde ittifaklarla diğer güçleri hem Güney hem de Kuzey Kürdistan'da çözüm yoluna çekmeyi ulusal kurumun bir gereği saymıştır. Ulusal kurtuluşu her koşul altında esas alarak bunun gerektirdiği fedakarlıklardan kaçınmamıştır.

'96 yazında KDP ile YNK arasında yaşanan savaşın yakıcı sonuçları daha ortadayken, sömürgeci güçlerin kışkırtmalarıyla yeni bir çatışma ortamı hazırlanmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketinin çözüm olma girişimlerine bir türlü olumlu yanıtlar verilmiyor. Tersine basit gerekçeler ileri sürülürek, partimiz bir iç savaş ortamına çekilmek isteniliyor. Partimizin çözümleyici yaklaşımlarına rağmen, KDP olumsuz ve ulusal iktidarlaşmanın önünde engel olma tutumlar içine girmektedir. PKK Merkez Komitesi'nin 19 Mart 1997 tarihinde konuya ilişkin yayınladığı bildiri de, KDP'nin ısrarla sürdürdüğü olumsuzlukları şöyle sıralamaktadır:

"TC'nin BM'nin desteğine dayanarak, Etruş mülteci kampının dağıtma çabalarını sadece sessiz kalmamış aynı zamanda katkıda bulunmuştur. Kamp halkına yardımı kesmek, umutsuzluğa sürüklemek, Güney halkının desteğini kesmek, TC'ye teslim olmayı teşvik etmek gibi çabalar içinde olmuştur. Duhok valisi Abdulaziz Tayip ve diğer yetkililer, TC'nin birer temsilcisi olma tutumunu sergilemişlerdir. Hâlâ bu tutumlarını sürdürmektedirler.

Güney Kürdistan halkının Türk sömürgeciliğe karşı sürdürülen kurtuluş savaşına katılımları engellemek, gençliğin ARGK saflarına gitmesini sorun yapmak, adam sızdırmak, saflarımızdan savaşçı kaçırmak KDP'nin olumsuzlukları arasındadır.

Halkımızın boğazından keserek yaptığı yardımlarla alınan devriminin araçlarına el koymuştur. Bu araçların maddi değeri milyonlarca dinarı bulmaktadır.

Devrim saflarından kaçan hainlere kucak açmış, birlikte götürdükleri silah ve diğer değerlere el koyarken, kendilerini de TC'ye teslim etmiştir. Ağır hastalarımızı tedavi amacı ile alan değiştirmesini önlemiş, onları ölümle baş başa bırakmıştır. Bütün çabalarımız sonuçsuz kalmıştır.

TC'nin Türkmenler içinde kontra örgütlenmesini yapmasına olanaklar sunarken, köyleri bombalanıp çok sayıda insanlarımızın katledilmesine tepki göstermemiştir. Daha da önemlisi partimizin Türk devletine karşı yaptığı savaş hazırlıklarını engellemek için birçok bahane yaratarak bunda ısrar etmektedir.

Savaş güçlerimizin yollarını keserek, cephane, lojistik vb. malzemelerimize el koymaktadır. Basın ve diğer yöntemlerle partimize karşı yoğun bir karalama kampanyası başlatmıştır. Ayrıca başka olumsuzluklarda çıkararak halkımıza yarar sağlanmayacak bir tedirginlik ortamı yaratmıştır.

Köyler ve camilerde PKK bize saldıracaktır şeklinde aslı olmayan propagandalarla savaş hazırlıklarını kitle boyutuna kadar indirgemiştir."

Parti Merkez Komitesi'nin yayınladığı bildiriden de anlaşılacağı üzere; Güney Kürdistan'daki güçler, mevcut durumlarıyla devrimin potansiyelini yok etmekteler ve halkın umudunu tüketerek aslında yurtseverliğe saldırmaktadırlar. Geçmişte olduğu gibi, bugün de Güney'deki ulusal-demokratik devrimsel gelişme önünde fiilen KDP ve YNK engel teşkil etmektedirler. KDP ve YNK sadece Kürt-Arap federasyonlaşması önünde engel teşkil etmekle kalmamakta, aynı zamanda çözüm üretmeyerek, ulusal parçalanmışlığa ve kazanılan bütün mevzileri emperyalist güçlere sunmaktadır. Yine mevcut güçler devrim dinamiklerini yıktıları gibi Kürt inisiyatifini de yok etmektedirler. ABD, TC ve gerici devletler ise bu durumdan yararlanarak Kürt mevzilenmesini yok etmek ve mümkünse bu güçleri Güney'deki devrimci gelişmeye karşı kullanmak istemektedirler.

Kürt yurtsever dinamizmine karşı çelişki ve çatışmalara giren KDP ve YNK, devrim potinsayelini olduğu kadar, aynı zamanda kendi güçlerini de hızla tüketmektedir. Halkın nezdinde hızla tükenen ve umut olmaktan çıkan her iki güç, Güney'de her gün artan bir şekilde ve her açıdan aşınmakta ve çözüm olmaktan çıkmaktadırlar. Çözümsüzlük, çelişki ve çatışma, KDP ve YNK'yi gittikçe bağımlı hale getirmekte ve demokratik federasyonlaşma çözümü önünde bizzat bu güçler engel duruma getirmektedir. Önlenmezse, bu güçler, çözümsüzlük ve çatışmalarıyla devrim dinamiklerini çok kısa bir süre içerisinde düşmana peşkeş çekme ve Güney'de ortaya çıkan tarihsel fırsatları, eskisiyle kıyaslanmayacak tarzda çok daha vahim bir şekilde yenilgiye uğramak tehlikesiyle karşı karşıyadır.

KDP ve YNK çözümsüzlüğü ve her açıdan aşınmaz durumu, Güney'e devrimi dayatmayı zorunlu kılmaktadır. Partimiz dışındaki diğer bütün güçlerin çözümsüzlük üretmeleri, Güney'i devrime gebe kılmaktadır. Önümüzdeki süreçte de Güney önemli gelişmelerle karşı karşıya bulunmaktadır. Büyük bir askeri hareketlilik, büyük bir halk hareketliliği, yine önemli bir siyasal iktidarlaşmanın gerçekleşmesi mümkündür. Ayrıca diğer komşu halklar ve Araplarla fedarasyonlaşma ve ittifaklaşmaların gündeme gelmesi olasıdır.

Sömürgecilik ve emperyalizm halklar kuşatması altındadır

Türkiye ve Güney cephesinde bunlar olurken, genel olarak Kürdistan cephesinde beklenmedik gelişmeler kapıdadır. En belirgin bir gerçekleşme olarak, PKK'nin giderek daha geniş çaplı bir halk hareketleri zincirine öncülük etmesi söz konusudur. Siyasal coğrafya, yakın bir gelecekte daha önce görülmemiş türden yaygın halk hareketlerinin ortaya çıkacağını göstermektedir. Kürt ve Arap halkları başta olmak üzere, diğer halklarda da böylesi bir eğilimin güçlü belirtileri kendini göstermektedir. Esas itibariyle böyle bir halk hareketleri gerçekleşmesinin en temel alanlarından biri de Türkiye olmasına rağmen, bu alandaki gelişmeler çok ağır, ancak kesin oluşmak kaydıyla gerçekleşmektedir. Türk faşizminin uluslararası alana taşmasının tarihi, aynı zamanda anti-faşist Türk halk hareketinin de gelişim tarihi olacaktır.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ülkemiz merkezli yürüttüğü savaşımın gelişim seyri de, '97 ile birlikte, daha önceki atılımlarla karşılaştırılamayacak ölçüde, son derece belirleyici bir atılım dönemine adım atmaktadır. Neredeyse büyük bir sessizlik örtüsü ardında bile partimizin 1997'nin daha başlarında kaydettiği gelişmeler, TC'nin kirli savaş örgütünün en üst düzeyde deşifrasyonu, kemalist ordu partisinin açığa çıkarılması ve daha birçok gelişmeyle birlikte, PKK tarzı çerçevesinde kendi kendini örgütleyerek Newroz alanlarına akan yüzbinlerce halk militanı, savaşın önümüzdeki dönemde hangi tarihsel mantıkla devam edeceğini ortaya çıkarmıştır. Gerillanın stratejik belirleyiciliği her zamankinden daha büyük bir kesinlikle devam etmekle birlikte, PKK'nin gücü, artık ilk planda onun militan bir halk biçiminde sahip olduğu güçtür. Eskisi gibi artık PKK'nin halk desteğinin kesilmesi gibi düşman yönelimleri, bugün yerini artık PKK'nin bizzat kendisi durumuna gelmiş halk hareketlerinin gerçekleşmesinin yollarını kapatmak olarak değişmiştir. Üstelik '97 Newroz'da ortaya çıkan, bir halk hareketinin olası gerçekleşme biçimlerinin kendisi de değildir, sadece ilk dalgasıdır veya gelecekteki hareketlenmelerin bir habercisidir.

Bu yöndeki bir mesaj, aynı zamanda Kürdistan dağlarından da gelmişti. ARGK ana karargahından 21 Mart günü Newroz vesilesiyle yaptığı açıklamada, savaşın bundan sonraki gelişme tarzını, onun arkasında toplumsal bir kurumlaşma zemininin gerçekleşmesinin izleyeceğini haber vermişti. Bu da savaşın yepyeni bir düzeyine işaret etmektedir.

1997 baharı, her yönüyle bir Kürt ve PKK baharıdır ve bunu kimsenin inkar edecek gücü yoktur. Partimizi ve onun şahsında Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini kuşatmaya almak için bütün gücünü harekete geçiren emperyalist sömürgecilik, birdenbire kendisini halkların kuşatması altında bulmuştur. Avrupa'nın en gelişmiş ülkelerinde bile sosyal bir bunalımın sonucu olarak geniş çaplı işçi hareketlenmeleri ortaya çıkmıştır ve bunların önünü almak artık eskisi kadar mümkün görünmemektedir. Avrupa'nın gelişmiş ülkeleri, bu durumun önüne geçebilmek için, sağcı iktidarları işbaşına getirmektedirler. Ancak bu da, çare olmak yerine, toplumsal çelişkileri daha da derinleştirmektedir. Ortadoğu ve çevresindeki bütün devrimci gelişmeler, giderek tek bir eksen çevresinde, partimizin mücadelesi çerçevesinde oturmaktadır. Bunun önüne geçmek için de, hiçbir emperyalist sömürgeci odağın verili gücü bulunmamaktadır.

"Clinton-Yeltsin görüşmesinde yeniden tartışılan NATO yayılması karşısında, BDT'nin engelleme hatta direniş gücünün bile olmadığı ortaya çıkmıştır. Cinton'un, NATO yayılmasına karşı olma tavırlarını yumuşatmaları karşılığında BDT'yi G-7 zirvesine asıl üye olarak alması vaati, ABD'nin bir bahşetmesi değil, aksine NATO yayılmasının daha ileri, giderek daha büyük hızla gerçekleşen bir aşamaya taşırılmasıdır. Helsinki zirvesinde açıkça ortaya çıktığı üzere, Rusya'yı artık ABD ve İsrail lobisi yönetmektedir."

Büyük atılım müjdesi var!

ARGK Genel Karargah Komutanı Cemil Bayık (Cuma) yoldaşla sürece ilişkin yaptığımız röportaj

"Bu döneme, partimizin üçüncü büyük partisel atılım dönemi diyebiliriz. Birincisi partinin kuruluş dönemiydi, ikincisi 3. Kongre dönemiydi. Şimdiki ise, üçüncü hamle oluyor. Partileşmede, sosyalizmde, partinin iç yapısını sosyalleştirmede kesinlikle daha ileri bir düzeyi içeriyor."

Serxwebûn: *Partimiz PKK 1996'yı hangi gelişmelere dayalı olarak tamamladı? Bu gelişmeler düşman cephesinde ne gibi sonuçlara yol açtı?*

Cuma yoldaş: 1996 yılının kendine has bazı özellikleri var. Bir defa '96'ya giriş önemliydi. Partimiz Güney savaşı gibi bir süreci önemli ölçüde kendi lehine tamamlayarak, yeni yıla ordan aldığı büyük güçle girmişti. Bu güç çerçevesinde etkili bir siyasi mücadelenin yolunu açmaya, böyle bir siyasal mücadeleyi yürütmeye çalışmıştır. Parti Önderliğimiz bu durumu değerlendirerek, ateşkes taktiğini gündemleştirdi. Bu çerçevede yeni bir mücadele süreci başlatmayı öngördü. İşbirlikçiliğe karşı, sömürgeciliğe karşı geliştirilen bu taktik iki taraf açısından da zorlayıcıydı. Yeni bir hamle aslında, siyasi anlamda Güney savaşının sonuçlarını derleme ve bunu politikaya kanalize etme çabasıydı diyebiliriz. Bu durum sömürgeciliği, TC'yi çok zorladı, biliniyor. Buna karşı seçim olayını gündeme getirdiler. Derhal seçime gittiler, hükümetsizlik yarattılar. Uzun süre güvenoyu almamış bir hükümetle Türkiye'yi yüzyüze bıraktılar. Bu biçimde hem partinin siyasi taktiğini boşa çıkarmayı, hem de kendilerini yeni bir mücadele dönemine hazırlamayı esas aldılar. TC'nin bu çerçevede geliştirdiği ANAP-DYP yönetiminin nasıl bir yönetim olduğu biliniyor. Tümüyle özel savaşın kirli yöntemlerine dayanan, şimdiye kadar olandan başka yöntemleri de esas alan, her türlü suikast, komplo gibi vahşi yöntemlere dayanan, başta Parti Önderliği olmak üzere, partiyi bu biçimde tasfiye etmeyi planlayan, programını buna dayandıran bir hükümetti. Bu yönlü girişimleri de oldu, biliyoruz. Uzun süre ateşkes taktiğini boşlukta bırakma anlamında sürdürülen hükümetsizlik, arkasından bu yöntemle ucuz başarı kazanmayı hedefleyen bir hükümet çalışmasına kendini bıraktı.

PKK hükümetleri düşürecek güçtedir

Parti Önderliği'nin öngörülü, tedbirli yaklaşımlarıyla TC'nin bu oyunu da boşa çıkınca, hükümet derhal düştü. Burada '96'nın önemli bir özelliğini görmeliyiz. Düşman savaşta her türlü yöntemi daha önceleri de uyguluyordu. Ama bu kadar açık, bu kadar kirli ve vahşi bir biçimde yürütmemişti. '96'da 24 Aralık seçimlerinin ortaya çıkardığı tablo, ancak böyle bir mücadeleyi yürütebilecek tablo oldu. Tabii bu da başarısızlıkla sonuçlanınca, hükümet düştü. O zamana kadar büyük ölçüde ateşkese uyan partimiz, kendileri saldırmadığı müddetçe TC güçlerine karşı askeri bir saldırıya girişmemişti ve siyasi mücadele yürütüyordu. Düşmanın vahşi komplolarına karşı partimiz siyasi mücadeleyle de, siyasi yöntemlerle de ne kadar sonuç alabileceğini bu olay açıkça gösterdi. Savaşsız da, yani salt siyasi yöntemlerle de PKK'nin Türkiye'deki geriliği, sömürgeciliği yenme gücünde olduğu ortaya çıktı. Bu, partinin, parti çizgisinin, parti eyleminin ve taktiklerinin güçlülüğü açısından önem taşıyor. Parti Önderliği'nin *"siyasi mücadeleyle her türlü sonuç alınabilir, yeter ki buna fırsat tanınmış olsun"* yönündeki açıklamaları elbette boşuna söylenen şeyler değildi. Gerçekten de doğru öngörü ile etkili yöntemler geliştirerek PKK'nin her koşulda mücadele etme gücüne sahip olduğunu herkes gördü. Bunun arkasından tabii, mücadele gittikçe şiddetlendi. Bu zamana kadar ateşkesi sürdüren partimiz resmen böyle bir ateşkese son vermeye girişmese de, fiili olarak bu olayla birlikte yeni bir çatışma dönemi,

savaşta yeni bir tırmanma dönemi gelişti. Bu zamana kadar güçlerini önemli ölçüde eğitme, yenileme çabası içerisinde bulunmuştu. Partimizde, tarihin en yoğun eğitim süreçlerinden biri yaşandı. Bu süreç resmi toplantılarla tamamlanmaya çalışıldı. Bölge ve eyalet konferansları ardından **IV. Ulusal Konferansı, YAJK Konferansı** gibi büyük toplantılar yapılarak, kendini yeniden hazırlama çalışmaları, kendini planlama, eğitim ve kararlaştırma çalışmaları önemli bir seviye kazanmıştır.

PKK karşısında TC kendini Refah'a teslim etti

Yeniden bir savaş süreci başlarken, partinin içinde bulunduğu durum buydu. Bu hazırlık sürecini adım adım pratiğe aktarmak istedi. Yeni toplantı kararları temelinde kendisini yeniden düzenleyerek, belli bir eylemlilik ve devrimci savaşı geliştirme sürecine girerken, düşman da çöken hükümeti yerine yeni bir özel savaş hükümetini oluşturarak, değişik yöntemlerle savaşı tırmandırmaya çalıştı. Bu, Refah-DYP hükümeti oluyor. Partinin komploları boşa çıkarma ve kendini geliştirmesi karşısında TC ilk defa kendini Refah'a teslim etmek zorunda kaldı. Bu onun için ciddi bir geri adımdı, çaresizlikti. 24 Aralık seçimlerinin çıkarttığı ilk hükümet üç ay dayanamayınca, artık TC'nin başka klasik dayanakları da kalmadığı için, partimizin yürüttüğü savaş karşısında kendisini ancak Refah'la ayakta tutabileceğini gördü. Ve sistem dışı saydığı o zamana kadar kendisine muhalif gördüğü bir güce kendini teslim etti. Ondan gelecek bütün tehlikeleri göğüsleyerek, büyük tavizler vererek, Refah'la bir özel savaş yürütmeyi esas aldı. Başka çaresi de zaten yoktu. Bu onun ne kadar sıkıştığını, gerilediğini gösteriyor.

Buna parmak basmalıyız. Bu da partimizin sağladığı önemli bir gelişmedir. O zamana kadar Refah hep yedek bir güç olarak duruyordu. Sıkıştığında TC'nin kullanacağı bir güçtü. Muhalif gibi görünüyor, kitleleri aldatıyordu. Bu biçimde TC'nin son yedeği diyebileceğimiz bir gücünü de savaşa sürmüş oluyordu.

Refah'a kendisini teslim etmesi, Erbakan hükümetinin kurulması bu anlama geliyor. Bu temelde yeni bir özel savaş programıyla savaşı tırmadırmak istedi. Refah'ın kitle tabanı vardı, savaşa katılmamış bir tabandı. Biraz diriydi. Özel savaş için başka kitle tabanı kalmamıştı. Onu kullanmak istedi. Uluslararası ilişkileri vardı. TC'nin klasik ilişkilerinin dışına çıkıyordu. Biraz o ilişkileri kullanmak istedi. Böylece özel savaşı içte ve dışta daha kapsamlı hale getirmeyi, partimizi daha da daraltmayı, böylece orduya teslim edilmiş bir iradeyle partimizin ağır darbelenmesini hedefliyorlardı. *"Milli mutabakat"* denen şey bu anlamda çok ileri bu düzeye çıkıyordu. Uluslararası gücü artıyordu.

Böyle bir hükümet, dıştan belli bir kredi alarak savaşı geliştirebilecekti. TC'nin öngörüsü buydu. Bu temelde de saldırılar gelişti. Özellikle yaz başından itibaren ve hâlâ yoğun olarak tırmanıp gelişerek devam eden savaş bu temeldedir. Refah aldatmalarla bu işin içerisine girdi, gücünü koydu. Büyük bir umutla girdi. Çok kapsamlı saldırılar geliştirdiler. Bu konuda daha önceki yıllardan çıkarılan tecrübe ile birlikte, Refah'ın sağladığı iç siyasi desteği ve imkanı da kullanarak yoğun saldırılar yürüttüler. Çok kapsamlı operasyonlar oldu. Buna karşı büyük bir direnme savaşı verildi. Ağustos'taki **II. Askeri Konsey toplantısı**, bu toplantıların yaptığı değerlendirmeler, çözümlemeler ve aldığı kararlar temelinde, TC'nin geliştirdiği bu saldırıya karşı, partimiz büyük bir direniş içerisine girdi. Böyle kapsamlı bir savaş yılı oldu. Yılın birinci yarısında büyük taktikler savaşı yürürlükteydi. İkinci yarısında askeri yön daha çok öne çıktı ve tırmandı. Savaş Ekim ayında doruğa ulaştı.

Sonuç, Refah'lı özel savaş hükümetinin başarısızlığıdır. Programını uygulayamamıştır. Özel savaş saldırıları boşa çıkartılmıştır. Hükümet tümden çökertilmemiş olsa da bir enkaz haline gelmiştir, getirilmiştir. Başarısız kılınmıştır. Yedek gücü anlamında TC'nin önemli bir rezervi tüketilmiştir. İçte ve dışta nasıl bir özel savaşa, özel savaş çetesine bağlı, onu kamufle eden, herkes için tehlike arzeden bir konumda olduğu açığa çıkarılmış, görülmüştür.

Yine bir diğer yönüyle tabii partimizin de savaş hedefleri ve planları vardı. Büyük bir direnmeyle bu özel savaş saldırısı boşa çıkartıldıysa da, partimizin savaş hedefleri de tam başarılamamıştır. Aslında büyük bir savaş hamlesinin geliştiği yıl olması hedefleniyordu. Hazırlıklar da buna göreydi. Kararlar vardı. Bu planlar tam hayata geçirilemedi. Çok iyi bir direnme yılı oldu. İyi bir direnme savaşı verildi. Düşmanı boşa çıkaracak bir savaş. Fakat onu aşıp büyük devrimci yükselişe, bir kitlesel çıkışa, hamleye yol açabilecek, partinin öngördüğü hedefleri de tam anlamıyla gerçekleştirebilecek bir savaş pratiği ortaya çıkarılamadı.

Bu anlamda partinin taktiği her alanda etkince uygulanamadı. Uygulanmamasında içteki zayıflıklar rol oynadı.

'96 partileşme savaşımının yürütüldüğü bir yıl

Buna parmak basmak gerekiyor. Zaten bu kadar çok toplantı yapması partimizin kendi içini düzeltip geliştirmeyi ve eğitmeyi, hamle yapacak bir güce kendisini ulaştırmayı ifade ediyor, bunu içeriyordu. Ancak böyle bir gelişmeyle büyük bir hamle olacağını biliyordu. Buna karşı zayıf ve yanlış yaklaşımlar işin gereklerini yerine getirmeyen yaklaşımlar, çok çeşitli biçimlerde bireyci, bencil, egoist, kendini partiye ve devrime bütünüyle yatırmayan, ucuz iktidar olma hevesine kendini kaptıran yaklaşımlar partinin böyle bir hamle geliştirmesini engelliyor, tehdit ediyordu. Bu süreçte parti bunları açığa çıkarmak için yoğun çaba harcadıysa da bu eğilimlerde düzenin özellikleri olarak, düzen özelliklerinin yansımaları olarak sürecin geliştirilmesi karşısında direndi. Parti toplantılarla bunu aşmaya çalıştı. Giderek açığa çıkarak üzerlerine gitti. **II. Askeri Konsey Toplantısı**, bunları açığa çıkartıp tam mahkum etti. Daha sonraki savaş süreci bu temelde tırmandı, gelişti. Bu anlamda da partinin kendi içini netleştirme, partililiğe karşı direnişleri, parti dışı eğilimleri, karşı-parti diyebileceğimiz özellikleri açığa çıkarma, mahkum etme, onlarla savaşma, onları aşma konusunda parti '96 da büyük bir savaş yılı yaşadı.

Önemli kazanımlar bu anlamda da vardır. Şu net görüldü ki, bu konu da gelişme olmadan devrimci yükselişte hamle geliştirmek mümkün değildir. Böyle bir düzelmenin geliştirilmesi hamleyi geliştirme açısından büyük bir değer ifade ediyor. Parti bu yolda yürüdü ve partileşmede önemli adımlar da attı. Parti karşıtı eğilimlerin, parti dışılıkların tasfiye edilmesi konusunda yoğun bir mücadele yaşandı. '96 denilebilir ki, en büyük parti savaşımının yürütüldüğü bir yıl oldu. Partileşme savaşımının yürütüldüğü, partileşmede önemli adımların atıldığı, parti militanlık çizgisinin geliştirildiği, iç sağlamlık, iç gelişme bakımından önemli adımların atıldığı bir yıl oldu. Bu da büyük bir kazanımdır. Kuşkusuz, bu devam ediyor, her şey sonuçlanmadı, ama gericiliğe de boyun eğmedi. Kendini hakim kılma, birliğini, bütünlüğünü sağlama ve doğru partileşme yolunda ilerletmede, parti önemli mesafeler kaydetti. Bunu görmek gerekir.

1997'ye böyle içte zafer kazanmış, her türlü gericiliğe karşı bir kez daha zafer kazanmış bir parti ile giriş yapılmıştır. Bununla birlikte diğer kazanımlar var. Düşmanın kendisi itiraf ediyordu zaten. Güney'deki gelişmeler, Güney kazanımları var. Gerçekten **ilk defa Güney devrime açılıyor.** YNK-KDP arasındaki çatışmalardan ustaca yararlanarak, çeşitli eksiklikler de olsa, yine de bu durumu iyi değerlendirip gerekli müdahaleleri yaparak, partimiz Güney'deki üç temel güçten biri haline gelmeyi bu süreçte başardı. Hatta diğerlerini neredeyse aşar duruma geldi. Bunlar gerilerken, daralırken, kitlelerden tecrit olurken yeni bir umut kaynağı olarak partimiz halk tarafından aranan güç durumuna ulaştı. Bu anlamda kitleselleşmeye, örgütlenmeye doğru bir yönelim gelişti ve partimiz Güney'e askeri, siyasi, örgütsel bakımdan yerleşmiş oluyor. Düşman bunu bu biçimde gördü, itiraf etti, ediyor. Güney üzerinde yürütülen kavgada partimizin büyük mesafe kazanması, sömürgeciliğin ise gerilemesi olarak değerlendirmemiz gerekli.

"1997, tıpkı 1977-78'de olduğu gibi, 1979'da olduğu gibi özelliklere sahiptir. Tıpkı 1989-90'da olduğu gibi, 1992'de olduğu gibi yeni bir devrimci yükseliş niteliği var. Hem kitlesel, hem de savaş bakımından devrimci yükselişe geçtiği, bütün toplumu içine aldığı, her alanda düşmanla kıyasıya savaşıma girdiği, önemli ve kalıcı stratejik kazanımlar elde etmeye başladığı bir yıl olacak."

Bununla paralel diğer çalışmalar, ilişkiler, ittifaklar, diplomatik faaliyetler, yine

ideolojik-eğitsel faaliyetler gelişmiştir. Kitle faaliyetleri gelişmiştir. Özellikle Parti Önderliği'nin hem siyasal olarak, hem eğitsel olarak propaganda düzeyinde yürüttüğü çalışmalar, kitlelerde umut yaratmakta, onların gücünü devrime kanalize etmekte temel rolünü oynamıştır. Bu konuda bir gerileme yoktur. Çok aşırı gelişme olmasa da, büyük gelişme potansiyeli var. Partimizin temel gücü olarak ayakta tutuluyor. Hatta **kitleler partiyi yeni bir hamleye doğru zorluyor.**

Dışilişkiler açısından da bu geçerli. Özellikle TC'nin Refah'a teslim olması ve onun da boşa çıkartılması, özel savaşla hükümetin bu kadar haşır-neşir olması, içiçe geçmesi, bir çete durumuna gelmesi, dış ve özellikle demokratik dış kamuoyunda, hatta TC'nin müttefiklerinde bile artık onun taşınamayacak bir güç olduğu izlenimini ortaya çıkarmıştır. Türkiye'yi bu yönlü teşhir-tecrit çalışmaları da partimiz tarafından geliştirilince, yeni bir Kürt diplomasisinin gelişiminin sağlandığı, TC'nin özel savaş gerçeğinde teşhir olduğu bir yıl diyebiliriz. Kendileri de böyle değerlendiriyorlar. Bu hükümet kendisi açısından olumlu denecek ilişkilerin hepsini bu süreçte kullandı, bitirdi. Ve böylece olumsuzluğu ortaya çıktı. Artık '97 bütünüyle olumsuz geçecek onlar açısından. Hükümetin TC'ye verecek hiçbir şeyinin kalmadığı bir yıl diyebiliriz. Böyle kazanımlardan söz edilebilinir '96 için.

Serxwebûn: PKK '97 kışında hangi hazırlıkları yaptı. Güçlerini nasıl eğitti ve neye hazırladı?

Cuma yoldaş: '96-'97 kışının nasıl ortaya çıktığını yaptığımız açıklamalar gösteriyor. Aslında zorlu geçen kazanımlarıyla birlikte eksikliklerin de iyi görüldüğü bir yıl. Biz '96 için şunu net söyleyebiliriz: Her türlü taktiğin iyi denendiği, açık denendiği, düşmanın kendini iyi denediği, partinin de tarzını uygulamak için çaba harcadığı, özellikle parti içinde, partiye ulaşamayan geleneksel yaklaşımlar, tarzlar dediğimiz eğilimlerin de çok açıkça pratikte denendiği, hatta doğrunun kendisi olduğunu ispatlamaya çalıştığı bir yıldır. Bu konuda en açık tarzlar savaşının, taktikler savaşının yürütüldüğü yıl diyebiliriz '96'ya.

Sonuç partinin zaferidir. Düşman başarısız kalmıştır. Parti içerisinde geleneksel tarz, parti dışı tarz ve taktik dediğimiz tutumların nasıl olumsuz sonuçlara yol açtığı, nasıl başarısız kaldığı çok net ortaya çıkmıştır, yenilmiştir. Düşman karşısında kazandırmayan bir tarz olduğu görülmüştür. 1996 yılı partimiz açısından böyle büyük bir tecrübeye sahip. Bu zengin deneyimin bu tarzda değerlendirilmesi temelinde parti, güçlerini '96-'97 kışında eğitmeye çalıştı, çalışıyor. Parti bu kış uzun süreli bir eğitimi öngörmüyor. Fakat netleşmemiş parti dışılıklar çok uzun bir süre içinde yürütülen kapsamlı mücadele ile açığa çıkarılıp mahkum edilmiştir. Bu karar düzeyine getirilerek, pratikte herkes için görülebilir düzeye ulaştırılmıştır.

Böyle büyük bir iç mücadeleyle giriliyor '97'ye. Bu kış da partimiz, bunların sonuçları üzerinde güçlerimizi eğitip dönüştürmek üzere bir eğitim çalışması yürüttü.

Yeni yıla girerken genişletilmiş **IV. Merkez Toplantısı** yapıldı. Bu toplantı 96'nın zengin derslerini açığa çıkardı, belgeledi. 1997 için bundan çıkan planlar ve çok kapsamlı kararlar oluşturdu. Oldukça somut parti ve savaş gerçeğini 1996 pratiği üzerinde değerlendiren, hem savaş tarzında, hem de komuta ve yaşam tarzında, kısaca partileşmede kesin bir değişimi, dönüşümü öngören bir eğitim sistemi oluşturuldu. Özellikle Güney sahası güçleri açısından da bu böyledir. Bu daha somut, sonuç alıcı bir eğitimdir. Aslında 1996 yılını bu anlamda tümüyle bir eğitim yılı olarak değerlendirmek lazım.

Kışta yapılan ise sonuca gitmektir, herkesi netleştirmektir. Parti ve parti karşıtları arasında süren mücadelede, parti karşıtlarından arınıp doğru partileşmeye karar verme ve yönelmede, herkesi tek tek netleştirme, bunu da somut pratik üzerinde, herkesin kendi hatası ve eksikliği üzerinde yapma çalışması diyebiliriz. Bu kuşkusuz daha sonuç vericidir. Daha çok sonuca ulaşmakta kesinleşme ve yeni bir sürece yürümeye hazırlanma anlamına geliyor. Bu anlamda hazırlıklarımız şimdiye kadar olan en ileri düzeydedir diyebiliriz. Böyle eğitimle sonuca ulaşarak doğru savaş, doğru yönetim, doğru mücadele nasıl yürütülecek? Bunların kadrolar tarafından çok iyi özümsendiği, herkesin bir susamışlıkla adeta öğrendiği, doğruyu uygulayıp başarı kazanmak üzere büyük bir azim ve coşkuyla yeni sürece bu temelde yürümek istediği bir düzeye ulaşılmıştır. Hem kadrolar ve savaşçılar, hem de birlikler düzeyinde '97'ye böyle hazırlanılıyor.

Bu temelde **parti kendini örgütlüyor.** Bütün örgütsel yapı yeniden gözden geçiriliyor. Yine ordu örgütlenmesi yeniden gözden geçiriliyor. Görev düzeni tümüyle yeniden inşaa ediliyor. Partiye ters olan ordu sistemi, komuta ve yönetim tarzı bütünüyle değiştiriliyor. Bu anlamda partiyi, partinin savaş tarzını uygulayacak, onun gerektirdiği yaşam tarzını anı anına yaşayacak bir düzeye kendini getirmeyi ordumuz esas alıyor. Sistem olarak kendini parti dışılıklardan arındırıp düzeltmeyi esas alıyor.

"Parti kendini örgütlüyor. Bütün örgütsel yapı yeniden gözden geçiriliyor. Yine ordu örgütlenmesi yeniden gözden geçiriliyor. Görev düzeni tümüyle yeniden inşaa ediliyor. Partiye ters olan ordu sistemi, komuta ve yönetim tarzı bütünüyle değiştiriliyor. Bu anlamda partiyi, partinin savaş tarzını uygulayacak, onun gerektirdiği yaşam tarzını anı anına yaşayacak bir düzeye kendini getirmeyi ordumuz esas alıyor."

Komuta olarak, komuta tarzı olarak bu biçimde bir değişimi yaşıyor.

Yeni birlik düzeni olarak mangadan daha üst birliklere kadar, örgütsel yapısını askeri düzen bakımından geliştirmeyi esas alıyor. Bu temelde her alanda askeri eğitimlerde, askerliğin çeşitli alanlarına ilişkin kendini hazır hale getirecek, özel görevliler oluşturacak belli bir eğitimi içeriyordu. Nitekim bu anlamda birlik içi örgütlenmelerde de bir sisteme ulaşmayı esas alıyor. Genelde örgütsel hazırlıklar böyledir. Tabii arazi hazırlıkları, altyapı hazırlıkları, hem mevzilenme anlamında, hem lojistik faaliyetleri bakımından hazırlıklar bu temelde sürmüştür. Eksiklikler önemli ölçüde tamamlanmıştır.

Böyle bir örgütsel düzenlemeyle birlikte diyebiliriz ki, tarihin en iyi hazırlık süreçlerinden birini yaşamış, en güçlü mücadeleye, en hazırlıklı olduğu bir döneme ulaşmıştır. Parti Önderliği *"içime sinen bir savaşı, bu yıl içime sine sine yürüteceğim. Gerçek, özlediğim bir savaşı"* diyordu. Parti ordu güçlerimiz gerçekten Önderliğin bu istemini yerine getirecek. Bu temelde bir savaş yürütmesi bakımından üzerlerine düşen görevi yerine getirecek bir düzeye kendilerini ulaştırmışlardı, daha da ulaştırıyorlar.

1997'de de PKK'de PKK'yi hakim kılma çalışması bütün hızıyla devam edecek

Serxwebûn: PKK'nin yaptığı hazırlıklara dayalı olarak 1997 yılından askeri ve siyasi beklentileriniz nelerdir? Ulusal ve uluslararası alanda hedeflenen gelişmeler nelerdir? Bu anlamda, Başkan APO'nun *'97 bir final yılı olacaktır'* şeklindeki açıklamasından anlaşılması gereken nedir?

Cuma yoldaş: '97 baharına daha büyük bir iddia, umut ve çabayla girdiğimiz kesin. Partimiz bu konuda her zamankinden daha çok hazırlıklı ve iddialı. Bu iddialar yürütülen çalışmalar temelinde oluyor. Bu da büyük bir hazırlık, özellikle iç hazırlık, iç arınma, partileşme, ordulaşma, yine savaş tarzında partiye ulaşma, parti doğrularını esas alacak ve uygulayacak kadro-komuta gücü haline gelme temelinde oluyor. Parti şimdiye kadar bu yönlü büyük çaba yürüttü.

Parti Önderliği bu çalışmaları büyük bir titizlik, dikkat, öngörü ve çabayla, yine büyük bir çözümleme gücüyle doğrudan yönlendirdi. Çıkışın ve büyük hamlenin koşulları bu şekilde hazırlanıyor. Zaten parti bu konuda yeterli donanıma sahiptir. Biraz da herkesin kendisini buna daha iyi ayarlaması için Parti Önderliği çaba harcadı, tolerans tanıdı. Büyük bir çaba belli bir gelişmeyi doğurdu. Daha çok ters tutumlara karşı da yoğun bir mücadele etme gereği ortaya çıktı.

1997 hazırlıkları bu temelde yürütüldü. **Partide partiyi hakim kılma, PKK'de PKK'yi hakim kılma çalışması** olarak tanımladı. Parti Önderliği *"militanlıkta zafer kazanma"* olarak ifade ediyordu. *"İç devrim"* diyordu buna. *"Kişilik devrimi"* diyordu. *"En büyük devrim iç devrimdir, kişinin kendisinde gerçekleştireceği devrimdir. İçte devrim olmadan dışa karşı devrimci mücadele yürütülemez. İçte zafer kazanmadan, kişilikte gericiliğe karşı zafer kazanılmadan, dış gericiliğe, düşmana karşı zafer kazanılamaz"* ilkeleriyle yönlendirdi.

1996-97 kışı bütün parti gücünün bu temelde yeniden düzenlendiği bir süreç oldu. Bunda ulaştığı seviyeye dayanarak daha merkez toplantısı sırasında Parti Önderliği 1997'nin büyük hamlesinin başlatıldığını ilan etti. 1997'yi büyük bir hamle yılı, yeni bir devrimci çıkış, bir devrimci yükselişin başlangıç yılı olarak tanımladı ve 1997'ye böyle bir rol biçti. Partimizin '97'ye yaklaşımı böyledir. Tamamen bu yönlü bir hazırlığa, iç hazırlığa dayanıyor. Militanlaşmada, partileşmede, askerleşmede, komutanlaşmada yürütülen eğitimle, çalışmalarla, hatta karargahtan başlatılarak geliştirilen iç sorgulama ile yaratılan gelişmeye dayanıyor. Bu temelde yürütülüyor. Böyle bir çıkış için objektif koşullar ve dış çerçeve daha fazla imkan sunuyor. TC'nin, Ortadoğu'nun, halkın ve uluslararası alanın durumu böyle bir devrimci yükselişi sağlamak için elverişlilik sunuyor.

Bunlara dayanarak 1997, tıpkı 1977-78'de olduğu gibi, 1979'da olduğu gibi özelliklere sahiptir. Tıpkı 1989-90'da olduğu gibi, 1992'de olduğu gibi yeni bir devrimci yükseliş niteliği var. Hem kitlesel, hem de savaş bakımından devrimci yükselişe geçtiği, bütün toplumu içine aldığı, her alanda düşmanla kıyasıya savaşıma girdiği, önemli ve kalıcı stratejik kazanımlar elde etmeye başladığı bir yıl olacak. Partimiz bunu hedefliyor. Bunun önündeki engelleri temizlemek için günü gününe, anı anına yoğun bir çaba içerisindedir. Yani bunun böyle kolaylıkla olacağını varsaymıyor. Koşullar uygun. İmkanlar var. Hazırlıklar iyi, fakat yine de her şey günlük, anlık yürütülecek bir çalışmayla olacak. Partimiz bunu çok iyi biliyor. Bu konuda ham hayalci değil.

Parti Önderliği büyük bir kararlılıkla, dirayet ve ustalıkla bütün parti ve orduyu günlük olarak böyle bir başarıyı sağlayacak çalışma içerisinde tutuyor, yürütüyor. Yani geçen yıllara göre işler çok daha sıkı, çok daha disiplinli bir örgütlülük içerisinde yürüyor.

Bu temelde 1997 için kazanımlar ne olacak denilirse, öngörü anlamında kesinlikle düşman özel savaşta direttiği müddetçe, özel savaş ve onun savunma sisteminin bir kez daha kırıldığı, parçalanmaya başladığı ve devrimci savaşın başarıyla gerçekleşeceği bir yıl olacak.

Her şey bitmeyecek, özel savaş yerle bir olmayacak, yenilmeyecek, tümüyle ortadan kalkmayacak, onu iddia etmiyoruz. Ama onun savunma sisteminin tıpkı 91-92'de olduğu gibi bir kez daha kırıldığı, artık kendisini sistem içinde tutamaz durumda olduğu, savaşın TC'ye ağır bir darbe vuran bir düzeye ulaştığı, geniş kesimlerin devrim saflarına aktığı bir yıl olacak. Savaşta düşmana büyük vurulacak, bir hamle yılı. Ordulaşmanın giderek geliştiği, başlatılmış olan ordulaşma hareketinin büyük bir hamle yaptığı, askeri düzenin geliştiği bir yıl olacak.

Kitlesel gelişmeler buna bağlı olarak açılacak. Bu konuda hazırlıklar var. Parti gelişmelerin nabzını her zaman tuttu. Parti Önderliği günlük ve haftalık olarak kitlelerin moral, ruhsal, hatta yaşamsal düzeyini yönetiyor, yönlendiriyor. Böyle bir gelişmeyle birleştirildiğinde, yine önemli bir kitle çalışması örgütlüyoruz. Onlarla da bütünsel hale geldiğinde, geniş bir kitle kabarımı ortaya çıkacak, gelişecek. Kitle ilişkileri ve kitlenin partiye bağlanması bakımından herhangi bir sorunumuz yok. Sadece örgütlemek ve örgüte seferber etme sorunu var. Geçen yıllarda partimiz, düşmanın vahşi katliamlarını sınırlandırabilmek için, biraz bunu isteyerek durdurdu. Şimdi buna bir örgütlülük verildiğinde, daha ileri düzeyde kitlesel hareketliliğin, eylemliliğin, kaynaşmanın, kabarmanın yeniden başladığı bir yıl ortaya çıkar, çıkacak.

"PKK'de köklü bir değişim yaşanıyor. Yanlış anlamamak gerekiyor. Asıl PKK gerçeğinde değişim yaşanmıyor, 1990 sonrasında PKK'de yaşanan PKK'lilikten uzaklaşma ortadan kaldırılarak PKK'ye, PKK'lileşmeye bir dönüş yaşanıyor. Bu, eskiye dönüş değildir, yani zayıf acemi PKK'ye değil, daha ileri düzeyde bir PKK'ye dönüştür."

Bu anlamda 1997 baharı, TC'nin özel savaşı için bir sonun başlangıcı olabilir. Devrimci yükselişte, hatta bir bütün olarak olmasa bile büyük bir devrimci zaferde, kalıcı devrimci kazanımlara yol açacak, büyük bir stratejik hamlenin başlangıcı diyebiliriz. Bu anlamda bizi kalıcı bir iktidara taşıyan, Kürdistan'ın tümünde olmasa bile önemli alanlarında devrimci-yurtsever bir iktidarlaşmayı sağlayan bir gelişmenin başlangıç yılı olacak, bu başlangıç giderek kendisini Kürdistan'ın önemli alanlarında devrimci ve demokratik halk iktidarının kurulduğu diğer alanları da bu iktidar çerçevesinde partimizin doğrudan etkilediği, yönlendirdiği bir gelişmeyle sonuçlanacak. Böyle bir başlangıç oluyor.

Tabii bunun içerisinde ulusal düzeyde bir iktidarlaşma, bu iktidar organlarının gelişmelere paralel olarak adım adım oluşturulması gerçeği var. Ulusal meclis, yerel düzeyde halk meclisleri, halkın yönetim organları olarak gittikçe belirginlik kazanacak, gelişecek. Parti Önderliği, *"Ulusal Önderlik"* diye tanımladı. Ulusun iradesini temsil edecek, bütün parçalardaki yurtsever güçleri birleştirecek, onları böyle bir iktidarlaşmada, federasyonlaşmada Araplarla, diğer halklarla belli bir çözüme doğru yöneltecek. Onu da bir Kürt ulusal iradesinde birleştirecek bir gelişmenin de önemli ölçüde yaşanacağı, bütünüyle sonuçlanmasa bile böyle bir gelişme sürecine değiştirilmez bir biçimde girileceği, hiçbir gücün artık kendisini uzak tutamayacağı bir sürecin başlayabileceği söylenebilir. Bunun da önü açılmıştır. Böyle bir ulusal kurumlaşma bu düzeyde gelişmeye başlayacak.

Elbette buna bağlı olarak yönetim düzeyi gelişecek. Devrimci yönetim, yerel halk yönetimleri, hatta bir hükümet düzeyine ulaşma her an gündeme gelebilir. Parti Önderliği, bundan önceki devrimci kabarış içerisinde Botan-Behdinan savaş hükümeti şiarıyla, devrimci gelişmenin önüne böyle bir görev koymuştu. Fakat daha çok iç nedenlerle sürdürülemeyen devrimci gelişme böyle bir hedefe ulaşamamıştı. Yerini direnişe bırakmıştı. Şimdi elbette yeniden bir yükseliş süreci başladığında, gündeme bu da gelecek. Bunun için hazırlıklarımız var. Her an böyle bir ilana, halk meclislerinde, ulusal meclisin gelişimine paralel olarak partimiz gidebilir.

Türkiye'de demokratik cephe gelişecek

Bununla birlikte Türkiye'de demokratik cephe çalışmaları var. Bu çok yoğun süreçte Parti Önderliğimizin bir **"Kurultay' çağrısı** var. Bu, Türkiye'nin bütün demokratik güçleriyle alternatif ve demokratik bir yönetimin sorunlarını tartışmayı, öncelikle hiç olmazsa sağlam bir muhalefet olmanın arkasından iktidar olmanın yollarını aramayı, bunun örgütlerini, çalışma tarzını yaratmayı hedefleyen bir kurultay oluyor. Bu tür konuların tartışılıp, çözüme bağlanacağı bir kurultaydır.

Artık özel savaş cephesinin ipliği pazara çıkmıştır. Takke düştü, kel göründü. Maske düştü. Türkiye toplumu da, dünya da bunu çok net görüyor. Faşist çetelerin hükümetle nasıl haşır-neşir olduğu, Tansu Çiller'in nasıl bir maske olarak böyle bir çetenin üzerine geçirildiği artık açığa çıkarılmıştır. Hükümetle özel savaş arasındaki bağ, hükümet olmanın nasıl özel savaşa teslim olmak, onun hizmetine girmek olduğu herkesçe görülebilir hale gelmiştir. Şimdiye kadar göremiyorlardı, görmek istemiyorlardı. Türkiye'de demokratik cepheleşme olayı bu temelde gelişir, gelişecek. Birçok örgüt daha ileri düzeyde ittifak öngörüyor. Partimizin, Türkiye cephesindeki ittifakları da gelişecek, bunları belirtebiliriz.

Uluslararası alan içinse; **Kürt-Arap çözümü** var. Araplarla ilişkiler daha ileri düzeyde gelişebilir. Yine uluslararası ilişkiler de gelişecek. Özel savaşa karşı tutum almak, karşı çıkmak bütün demokratik güçlerle birlikte TC müttefiklerine de yansıyacak. Onlar da TC'yi böyle bir devrimci yükseliş karşısında asla savunamaz duruma gelecekler. Kendi çıkarlarını korumak için özel savaşla aralarında mesafe bırakmayı yeğleyecekler. Bu tür ittifaka ve yükselişe yol açan bir hareketin uluslararası ilişkisi de, uluslararası demokratik güçlerle, halkların devrimci ilerici mücadeleleriyle ilişkisi, dayanışması ve ortaklığı çok fazla gelişecek.

TC bu konuda yapabileceği daraltmanın en fazlasını Erbakan hükümeti ile yaptı. '96'nın sonuna kadar bütün gücüyle kullandı ve bitmiştir. TC'nin yeni bir dış ilişki sistematiği yoktur. Ona ilişki verecek bir güç de kalmadı. Avrupa demokrasisini sosyal demokratlarla kullandı. Türklük alemini, yine emperyalist gericiliği Türkeş'le kullandı. Bütün dini çevreleri, güçleri Erbakan'la kullandı. Böylece dayanacağı, kullanacağı bir güç kalmadı.

Açılım, partimizin yürüttüğü cephenin, devrimci-demokratik cephenin açılımı olacaktır. Türkiye'de böyle bir cepheye katılan güçlerin uluslararası alanda ilişkileri gelişecek. Bu gelişmelere bakıldığında gerçekten '97 için *"final yılı"* demek abartma da değil, hatalı da değil. Bütün gelişmeler bir finaldir, hesaplaşmadır. TC savaşı sürdürdükçe, savaşarak bunları yaratmak büyük bir olay olacak. Partimizi, TC ile çatışarak savaşı, siyasi yöntemlerle de çözümü dayatarak buna ulaşmış olacak. 1997 bu anlamda bir çözüm yılı. İster siyasi yöntemle olur, ister askeri yöntemle olur, düşman hangi yöntemi is-

terse o yöntemle böyle bir gelişmenin başlatılacağı yıl. Bu anlamda Parti Önderliği *"final yılı"* diye tanımlıyor.

Eğer bir savaş olursa böyle bir yükselişi ortaya çıkardığımız zaman TC'nin savaş gücü büyük ölçüde kırılacak, önemli alanlarda da denetimini sağlayacak ve büyük bir ordulaşma hareketini yeniden yükseltecek bir devrimci savaş. Gerçekten nihai bir hesaplaşma, final hesaplaşması gibi düşmanla çarpışacak, boy ölçüşecektir.

Aslında demin belirttik; TC için, esasında onun özel savaş çerçevesi için, sonun başlangıcıdır. Devrim cephesi için, stratejik kazanımlar sağlayacak çok ileri düzeyde iktidarın alındığı, önemli düzeyde iktidar olunduğu bir devrimci kazanım için, hamle başlangıcının yapıldığı bir yıl. '97'yi böyle tanımlayabiliriz. Partimiz buna göre hazırlanıyor. Şimdiden bunun hazırlıklarını yapmış durumda. Günlük olarak böyle bir gelişmeyi gerekli görüyor, günlük çalışmalarını da bunu yaratacak şekilde yürütüyor.

İç zafer kazanılmıştır

Serxwebûn: *Geçmiş yıllardan farklı olarak, PKK içinde yaşam ve savaş sahalarında ne gibi köklü değişimler düşünülüyor? PKK'yi böyle yeniliklere zorlayan nedenler nasıl açıklanabilir? Son dönemlerde sıkça bahsedilen "Partileşme Atılımı"nın bundaki yeri nedir?*

Cuma yoldaş: Bir önceki değerlendirmemizde kısmen değindik. Biraz daha ayrıntılandıracağız. Partimiz içinde sorun var mı, var. Geçen yıllarda çok daha fazla vardı. Partimiz bu sorunların üzerine dirayetle gitti. Bir partileşme mücadelesini yürüttü. Şimdi **iç zafer kazanılmıştır.** Esas olarak parti açısından çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, 1990 yükselişi sürecinde partiye katılımların partileştirilmemeleri, eğitilememeleri sonucunda ortaya çıkan sorunlar vardı. Yine ortaya çıkan gelişmeleri doğru anlayamayan, devrim için kullanmak yerine basit yaşam noktasında kullanmayı hedefleyen, Parti Önderliği'nin erken iktidarlaşma hastalığı olarak tanımladığı yaklaşımlardan kaynaklanan sorunlar vardı. Bu giderek partinin, dolayısıyla mücadelenin gelişimi önünde engel oluşturan, ters bir şekillenme yaratan, partiyi zorlayan ve parti militanlığıyla bağdaşmayan bir kişilik şekillenmesini ortaya çıkardı. Yine partinin örgüt sistemiyle bağdaşmayan, ona denk düşmeyen bir örgüt sistemine yol açtı. Bunlar şimdi netleşmiştir.

"Her şey bitmeyecek, özel savaş yerle bir olmayacak, yenilmeyecek, tümüyle ortadan kalkmayacak, onu iddia etmiyoruz. Ama onun savunma sisteminin tıpkı 91-92'de olduğu gibi bir kez daha kırıldığı, artık kendisini sistem içinde tutamaz durumda olduğu, savaşın TC'ye ağır bir darbe vuran bir düzeye ulaştığı, geniş kesimlerin devrim saflarına aktığı bir yıl olacak. Savaşta düşmana büyük vurulacak, bir hamle yılı. Ordulaşmanın giderek geliştiği, başlatılmış olan ordulaşma hareketinin büyük bir hamle yaptığı, askeri düzenin geliştiği bir yıl olacak"

Yeterince örgütlemeyen, çalışmayan, parti doğrularıyla kendini donatmayan, partiyi esas almayan, partileşme mücadelesini yürütmeyen, parti değerlerine anlam biçemeyen, bu konuda çok fazla özerk, bireyci, bencil olan, partinin istediği tarzda kendini yetiştiremeyen, toplumsallaştıramayan, ulusallaştıramayan, sömürgeci ve aşiretçi-feodal düzenin özellikleriyle şekillenen bir kişilik düzeyinin PKK'de kendini yaşatması, sindirmesi, partinin gelişmesine dayatması gerçeği vardı. Parti bunu net olarak ortaya çıkardı.

Tabii bu kişilik savaşamadı. Mesela, bu konuda köylü katılımı, dar savaşçılık, kendini ne kadar köylü-aşiretçi, yöntemsiz-tarzsız eski geleneklere göre savaşa sürdüyse de, tarzı düşman karşısında sonuç alamayan yenilen bir tarzdı. PKK deneyiminden de başarı kazanması mümkün olmadı. Hem de birçok değerin heba olması pahasına, başarı kazanamadığı açıkça görüldü. Yine düzenin önce kendi içinde erittiği aydın-burjuva, orta kesim eğilimi, düşman baskısı karşısında çözümsüzlüğe, tıkanmaya gitti. Kendini askerileştirmedi, pratikleştirmedi, dönemin militanlığını tutturamadı. Büyük bir komuta gücü, büyük savaş gücü haline getiremedi. Giderek bu savaşçılık, savaşa yaklaşım biçimi, savaşın sorunlarını çözemeyen bir yaklaşım olarak ortaya çıktı. Parti bunu açıkladıkça, herkese gösterdikçe, bir de iç mücadele yürüttükçe, bu tür eğilimleri daha iyi deşifre etme, açığa çıkarma ve daha iyi aştırma yoluna gitti.

Asıl PKK'ye dönüş yaşanıyor

Savaş sahalarında kişilik düzeyinde bir dönüşüm yaşanıyor. Yine sistemde ciddi bir değişiklik yaşanıyor. Aslında pek de farkına varılmadan 1990 sonrası gelişme içerisinde ortaya çıkan olanaklar çerçevesinde, PKK'nin tersine dönmesi gibi bir durum ortaya çıkmıştır. Bu geçen süreçte daha net görülebildi. PKK büyük bir eylem, büyük bir çalışma hareketiyken, Parti Önderliği'nin deyimiyle iğne ucu kadar imkanı bulup ondan bir büyük değerler yaratmak üzere çalışma ve hamle hareketiyken, bundan tersine dönen, hep hazır bekleyen, partinin değerlerini gaspeden, onları kullanan ve onlarla kendini yaşatan, savaşacaksa bile partiden aldığı imkanlar ölçüsünde, partinin verdiği imkanlar kadarıyla, çoğunlukla da onları çarçur etme temelinde bir savaşçılığı esas alan bir örgüt durumuna getirildi. Kendini örgütlemeyen, doğru bir çalışma ve savaş tarzıyla düşmana vurarak koparıp almayan çalışma tarzında, halkı örgütle birleştirmeyen, partiye yeni değerler katmayan, bunun için de kendini çalışmaya sevketmeyen, kısaca görevin üzerine yürümeyen, tersine geriye tepme diyebileceğimiz bir yaklaşımla kendini görevden geri çeken ve partinin hazır imkanlarını kullanmayı esas alan bir sistem ortaya çıktı. Aslında bu sistem partiyi zorladı, hamle yapması önünde engel oldu. Hem kişisel düzeyde, hem de sistem düzeyinde böyle bir şekillenme ortaya çıkınca, tam ters bir durum, asıl PKK'den ayrı bir PKK durumu doğal olarak kendi içinde ortaya çıkmış oldu.

Bu, PKK gerçekliğine bir tersliktir, karşıtlıktır. Bunu çok iyi tespit etmiş durumdayız. Parti Önderliği'nin bu konuda çok kapsamlı değerlendirmeleri var. Başlangıçta kadrolar bunu fazla kabullenemediler, anlayamadılar, anlamak ve kabul etmek istemediler, hazmedemediler. Çünkü neredeyse doğal bir şekillenme olmuştur. Hiç anlam veremiyorlardı, hatta herkes bunu kendisine hak görüyordu. *"Doğal PKK, doğru PKK budur"* deniliyordu. Partiye karşı birçok alanda bir yığın direnç, bir yığın tasfiyeci tutum bu nedenle ortaya çıktı.

Şimdi Parti Önderliği'nin ısrarlı çabaları, açıklamaları, mücadeleleri çerçevesinde bu durum tersine dönmüştür. Artık kadrolar bunu anlamıştır, kavramıştır. Bu anlamda PKK'de köklü bir değişim yaşanıyor. Aslında yanlış anlamamak gerekiyor. Asıl PKK gerçeğinde değişim yaşanmıyor, 1990 sonrasında PKK'de yaşanan PKK'lilikten uzaklaşma ortadan kaldırılarak PKK'ye, PKK'lileşmeye bir dönüş yaşanıyor. Bu, eskiye dönüş değildir, yani zayıf acemi PKK'ye değil, daha ileri düzeyde bir PKK'ye dönüştür. Kadrolaşmada, militanlaşmada, militanlaşma içinde çok yönlülüğe ulaşmada daha üst düzeyde bir PKK'lileşme, yine daha üst düzeyde bir örgütleşme, bütün toplumu ve ulusu yönetecek güce ulaşma ve onun iktidarı olabilecek kadar geniş bir kadro gücünü kendi içinde örgütleyen bir PKK anlamına geliyor. Dolayısıyla bu eskiye değil, ileriye bir gidiştir. Bu bir daralma değil, bir genişlemedir, bir açılımdır. Yine bu, işin esasları, işin özü bakımından, militanlığı, yani ilkeleri bakımından kaybettirilen, saptırılan, sağa sola yalpattırılan tutumlardan kurtulup doğru parti ilkelerine, PKK'yi PKK yapan esaslara bir dönüştür. Böyle bir düzeltme hareketi yürütülüyor.

Partileşme atılımı, partileşme hamlesi dediğimiz budur. Bu büyük tersliği düzeltme hareketi oluyor. Savaşta, örgütlemede, yönetmede komutada, her alanda bir düzeltmeyi içeriyor.

Bunu başarmak için yaşamda düzeltmeyi, çok yönlülüğü geliştirme gereği var. Çünkü bu yaşamla bağlantılıdır. Devrimde de, PKK'ye de gelse devrimi yaşar, yine PKK'yi yaşar hale getirmeyenler, PKK içinde düzeni yaşar konumda tutanlar dönemin görevlerinin karşılayamıyorlar. Devrimi bir bütünüyle yaşayanlar, devrimin bütün sorunlarına, ideolojik, politik, askeri, örgütsel, sosyal, kültürel sorunlarına çözüm bulabilen, kendini bu düzeyde geliştirebilen birçok yönlülüğe, böyle bir kişiliğe, bir yaşama ulaşmayı hedefliyor. Böyle olunduğu ölçüde o dar, sonuç alamayan, partinin savaş tarzına ulaşamayan savaşçılık, yine değerleri çarçur eden, halkı örgütlemeyen ve yönetemeyen militanlığı aşacak bir durum ortaya çıkacaktır.

Bu çerçevede bir düzeltme var. Bir defa bir saptırma olmuştu. Kendini zamanında eğitmeyen, dönüştürmeyen yapının partileşmede, savaşım komuta ve yaşamında sapmayı ifade eden terslik ortaya çıkmıştı. Yeni hamlemiz bunu düzeltmeyi amaçlıyor. Bir de partimizin bundan da öteye bir çabası var. Yeni hamle, yeni çıkış daha ileri bir partililiği, partileşmede daha ileri bir düzeyi gerektiriyor. Şu anlamda; daha ileri düzeyde bir toplumsallaşma, daha ileri düzeyde bir sosyalleşme, daha ileri düzeyde bir ulusallaşma, hatta evrenselleşme, buna bağlı olarak örgütsel anlamda daha ileri düzeyde bir kolektivizm, daha ileri düzeyde bir katılım gerekiyor. Şimdiye kadarki düzey partinin bu dönemde önüne koyduğu iktidarlaşma hamlesine yetmiyor.

Bu anlamda bu döneme, partimizin üçüncü büyük partisel atılım dönemi diyebiliriz. Birincisi partinin kuruluş dönemiydi, ikincisi 3. Kongre dönemiydi. Şimdiki ise üçüncü hamle oluyor. Partileşmede, sosyalizmde, partinin iç yapısını sosyalleştirmede kesinlikle daha ileri bir düzeyi içeriyor. Bu bencilliğin, bireyciliğin, egoizmin bütün izlerini silen, çok ileri düzeyde bir bütünleşmeyi, birleşmeyi, kolektifleşmeyi, ortak yaşamın paylaşımını, dünya örgütsel sisteminde şimdiye kadar varolanların hepsini aşan bir paylaşım ve ortak yaşam çalışma düzeyini yakalayan bir örgütsel sistemi, iç yapılanmayı yaratacak bir hamledir.

PKK önüne bir evrensel çıkış koymuştur

Hedef kesinlikle böyledir. Parti yeni hamle döneminin ancak böyle karşılanabileceğine inanıyor. Kürdistan'daki devrim partinin önüne böyle bir çıkışı koymuştur. Bunun evrensel özelliği de var. Dünya devrimlerinin gelişimi de aslında sosyalizmde böyle bir ilerlemeyi gerekli kılıyor. Bu anlamda PKK'nin çabaları sadece bir ulusal çerçeveyle, kendi örgüt çerçevesiyle sınırlı değil, aynı zamanda uluslararası alanda sosyalizmin nasıl geliştirilmesi gerektiği konusunda da, başarıldığında çok ciddi bir deneyim sunacak bir çalışmadır. Bunu şimdiden rahatlıkla ifade edebiliriz. Yarın gerçekleştirildiğinde bunu çok daha net görebiliriz. Bu böyle bir sosyalizmde, partinin iç yapısında, örgütlenmesinde derinleşmeyi de ifade eden bir hamle oluyor. Bu ikisi birleştirildiğinde, işte **partileşme atılımı** diye ifade edilen büyük partileşme çabası orataya çıkıyor.

Bunun içinde yaşamın bu biçimde yeniden düzenlemesi, bireyin yeniden eğitilmesi, her türlü bencillikten, bireycilikten, egoizmden; böyle dar, kendi çıkarını gözeten, değer tanımayan konumun aştırılması, bütün bunları aşan bir düzeye getirilmesi, örgüt sistemini böyle bir bireyle geliştirilmesi hedefleniyor. Böyle olursa birey, çok daha ileri düzeylerde değer yaratmak, değerleri çok mükemmel olarak kullanmak, çok ileri düzeyde bir savaş gücünü ortaya çıkarmak, savaşta mükemmel bir öncülüğe ulaşmak, halkı yönetmek ve örgütlemekte çok ileri bir düzeye ulaşmak, devrimin hem artan sorunlarına hem de devrimci mücadelenin keskinleşmiş ortamında karmaşıklaşan ve zorlaşan sorunlarına çözüm bulmak, çok yönlü, çok iradeli, çok öngörülü, çok yaratıcı, gerçekten devrimci öncü bir militana ulaşmak kapasitelerine sahip olacaktır.

"Kuzey ile Güney'in birleştiği sahalarda ortaya çıkan gelişmeler, bizi daha fazla düşünce üretir duruma getirdi. Buna dayanarak var olan yanlışı giderme gücünü gösterebildik. Bu anlamda Zagros'tan Dicle'ye, oradan Botan'a kadar geniş bir saha çerçevesinde tanımladığımız bir kurtarılmış bölge projemiz var. Böyle geniş bir yaklaşımla ele alıyoruz. Bu proje en azından 35-40 bin kilometre karelik bir toprağı içine alıyor. Güney'de var, ama bizim sözünü ettiğimiz daha çok Kuzey'i içine alan bir projedir"

Partimizin yaratmak istediği kişilik hedefleri de böyledir. PKK'de değişim böyle oluyor. Şimdiye kadar konuda belli bir seviye kazanılmıştır. Bu geliştiği kadar da devam edecek, yani bu değişim herhangi bir yerde durmayacak da. En azından büyük bir devrimci hamleyi yaratana, devrimi daha ileri bir seviyeye çıkarana kadar bu biçimde bir iç gelişme, militanlaşma ve partileşme hamlesi yürütülecektir.

Kurtarılmış alanlarda "savaş köyleri"ni inşa edeceğiz

Serxwebûn: *PKK Genişletilmiş 4. Merkez Toplantısı'nda kararlaştırılan "kurtarılmış bölge projesi" için ne gibi hazırlıklar yapılıyor ve bunun hangi düzeyde gerçekleşmesi bekleniyor?*

Cuma yoldaş: Öncellikle şunu belirtmekte fayda var: Uzun bir süre, hatta genişletilmiş merkez toplantısına kadar, biz savaş sahalarında bulunan kadrolar olarak kurtarılmış bölge kavramını doğru tanımlayamadık, doğru anlayamadık. Dolayısıyla doğru çalışmayı hem plan düzeyinde, hem de pratik düzeyde ortaya çıkaramadık. Bu konuda dar yaklaşım, Kürdistan gerçeğinden kopuk yaklaşım, ya pratiği çözümleyemeyen, ya yanlış yaklaşan, ya da başka alanlardakiyle çok benzeştiren, dolayısıyla pratiğe uyarlayamayan yaklaşımlar geliştirildi. Aslında daha ileri bir örgütsel seviyeyi yakalamak mümkünken, bunu yakalayamamanın temel nedenlerinden biri budur. Çoğunlukla *"kurtarılmış bölge ilan etmemiz için düşmanı tümden söküp atmamız lazım"* ya da *"halkı korumamız lazım"* anlayışları hakim oldu. Güney ile Kuzey birbirini etkiledi. Velhasıl doğru bir alan tanımlaması, eldeki imkanların ortaya çıkan gelişmelerin doğru değerlendirilmesi mümkün olmadı.

4. Genişletilmiş Merkez Toplantısı, bu konuda yürütülen tartışmalar çerçevesinde yanlışları düzelten, bizi doğrulara daha fazla yaklaştıran, bu anlamda anlayış düzeyinde bizi daha fazla somutlaştıran, bir plan düzeyine ulaştıran sonuçlar ortaya çıkardı. Her şeyden önce bu bizim için önemli bir kazanımdır. Kürdistan koşullarına uygun olmayan, pratikte uygulanma şansı bulunmayan, bizim önümüze pratik görevleri koymayan anlayışları aştık. Bu konuda yeni bir yaklaşımı ortaya çıkardık. Veya var olan planı algılar hale geldik.

Belki de ilk defa böyle olgunlaşma ortaya çıktı. Kuzey ile Güney'in birleştiği sahalarda ortaya çıkan gelişmeler, bizi daha fazla düşünce üretir duruma getirdi. Buna dayanarak var olan yanlışı giderme gücünü gösterebildik.

Bu anlamda Zagros'tan Dicle'ye, oradan Botan'a kadar geniş bir saha çerçevesinde tanımladığımız bir kurtarılmış bölge projemiz var. Böyle geniş bir yaklaşımla ele alıyoruz. Bu proje en azından 35-40 bin kilometre karelik bir toprağı içine alıyor. Güney'de var, ama bizim sözünü ettiğimiz daha çok Kuzey'i içine alan bir projedir.

Bu alanları Kürdistan koşullarında kurtarılmış bölge olarak, şimdiki gelişmelere dayanarak tanımlayabiliyoruz. Buranın tümüyle denetimimizde olan alanları var. Düşmanla, TC'yle birlikte bulunduğumuz iktidarı paylaştığımız, denetimlerini paylaştığımız alanları var. Yine bizim etkinliğimizin biraz az, düşman etkinliğinin ise bizden biraz daha fazla olduğu alanlar var. Bu proje böyle üç kısımdan oluşuyor. Fakat alanların bütünlüğü, birbiriyle bağı var. Bu anlamda **bütünsel bir kurtarılmış bölge tanımlaması**na giriyor. Tabii kendi içinde ayrı bölgelere ayrılıyor. Bu konuda da belli bir plan düzeyine ulaşmış durumdayız. Zaten her alanın kendine özgü özellikleri var. İster tümüyle bizim denetimimizde olsun, isterse düşmanla iç içe yaşadığımız veya iktidarı bölüştüğümüz ve düşmanın biraz daha etkili olduğu alanlar olsun, hepsinin kendisine has özellikleri var. Buna göre bir savaş, bir üslenme, bir yerleşme, bir üretim, bir yönetim tarzını belirliyoruz. Bütün alanlarda belli bir sistemin, yaşam gerçeğinin ortaya çıkarılabileceğini öngörüyoruz.

Bunları tartışan toplantımız belli bir plan ve karar düzeyine ulaştı. **İlk defa kurtarılmış alan çerçevesinde somut, pratikte uygulanabilir bir projeye ulaştık.** Çok iyi örgütleyememiş de olsak, mevcut örgütlülüğümüzle zaten böyle bir yönetim gerçeği var. Mevcut durumda bir ikili iktidar var. Birçok alanı biz yönetiyoruz, düşman yönetiyor, iç içe bir yönetim gerçeği var. Mevcut alanda bizim yönetim gücümüzle düşmanınki yarı yarıyadır. Bunu kendi lehimize değiştirmek, düşmanın yönetim gücünü daha da daraltarak alanda devrimci-yurtsever yönetimi daha yüksek düzeyde etkili hale getirmek istiyoruz.

1997'nin mevcut savaşı bu alanda örgütleme projesi böyledir. Şu haliyle bile mevcut durum biraz daha örgütlenir ve geliştirilirse, zaten böyle bir alan kavramına uygun oluyor. Buna göre bir savaş tarzını, bir savunma sistemini geliştiriyoruz. Gerektiğinde kendi etkinliğimizdeki alanlara düşmanı çekmek ve vurmak, düşman içlerinde hareket etmek, düşmanın etkili olduğu alanlarda onu daha fazla daraltarak, o alanları kendimiz için üslenme alanları haline getirmek, çok yaygın, çok geniş bir güçle, araziyi çok iyi kullanan bir yaklaşımla düşmana etkili darbeler vuran kapsamlı bir savaşı hedefliyoruz bu alanda.

Bu anlamda **1997 baharı büyük bir savaş yılı olacak.** Bu savaş bizim etkinliğimizi, hakimiyetimizi daha çok geliştirip, düşmanı çok az etkili olur bir konuma sokacak. Sonuçta varacağı nokta budur. Bu, alanı daha ileri düzeyde denetlemek, büyük bir etkinlik alanını ortaya çıkarmak anlamına geliyor. Buna göre **bir savunma sistemimiz, düşmanın saldırılarını geri püskürtecek hazırlıklarımız var.** Bütün alanlarda bu yönlü etkili bir sistem geliştiriyoruz.

Yine değişik düzeylerde **yaşamı örgütleme projemiz var.** Bu, böyle bir savaşımın gelişimine bağlı olacak. Her şey savaşa göre oluyor. Tabii bunu savaş koşullarına uygun bir şekilde hesaplıyor ve düzenliyoruz. Buna göre halk yerleşimini de geliştirmek istiyoruz. Fakat normal yerlerde olduğu gibi değil, savaş koşullarında bir yerleşme olacak. Bunu **"savaş köyleri"** olarak tanımlıyoruz. Uygun yerlerde savaş köylerini inşa etmek, bu alanları geniş bir yeraltı sistemiyle donatmak, gerektiği kadar Kuzeyli ve Güneyli halkı yerleştirmek, halk yönetimini geliştirmek savaş içinde halkın demokratik yönetimini, yine böyle bir yerleşime dayalı olarak üretimi, savaş ekonomisini geliştirmek, bu sahalarda özellikle şimdiden yönetimimiz içerisine giren halkın sosyal, kültürel ihtiyaçlarını karşılamak, onu daha ileri düzeyde kendi sorunlarını çözecek bir siyasi güce, etkinliğe, yönetime kavuşturmak gibi hedeflerimiz var.

Kurtarılmış alan projemiz böyle. Yerel düzeylerde, alanlarda bunu pratik anlamda planlamak ve uygulamak, gittikçe daha çok geliştirmek görevi kalıyor bize. Aslında böyle bir çalışma başlamıştır. Bu artık savaşın gelişimiyle birlikte örgütlendirilecek, pratikle birlikte hayata geçirilecek bir çalışma niteliğindedir. Bu aynı zamanda 1997'nin de önemli bir çalışmasıdır.

" Güney'de önemli bir çözüme kadar gidebilir. Belki de büyük bir askeri hareketlilik, büyük bir halk hareketliliği, yine önemli bir siyasal ittifaklaşma olabilir. Bunların hepsi gündemdedir. Bu Kürdistan'ın kendi içinde diğer komşu halklarla, özellikle Araplarla federasyonlaşma, ittifaklaşma biçiminde olabilir."

Bizim için bu yaklaşım çok önemli. Böyle bir gelişme, devrim için stratejik bir kazanımı ortaya çıkarmak anlamına geliyor. Bunu rahatlıkla görebiliriz. Kürdistan koşullarında ortaya çıkan bir durumdur bu.

Biz bu projeyi 1997'ye böyle dayatıyoruz. Bu dayatma düşmana geri adım attırıp, onu daha değişik yaklaşımlara zorlayabilir de. Daha değişik mücadele biçimlerini de ortaya çıkarabilir. Eğer düşman bu değişikliğe gitmezse, biz de böyle bir yaklaşımla en azından Kürdistan'ın önemli bir kesiminde, en stratejik alanlarında böyle bir gelişmeyi, iktidarlaşmayı ortaya çıkarabiliriz. Bu da Kürdistan'a özgü bir gelişme oluyor. Partimizin şimdiye kadar yürüttüğü mücadele, böyle bir pratik durumu ortaya çıkardı. Bunu bu biçimde ilerleteceğiz. Artık hangi yönün daha çok gelişeceğini pratik gösterececk. Fakat Kürdistan'a özgü bir gelişme olduğu için yaratıcı olmaya, pratiği iyi görmeye ihtiyaç var. Normalde hangi gelişme olursa olsun, düşman neyi dayatırsa dayatsın, her koşulda devrimci gelişmeyi sağlayacak, devrimci iktidarlaşmayı dayatıyoruz. Bu durum, partimizin her koşulda devrimci gelişmeyi yaratacak bir konuma sahip olduğunu, bunun imkanlarını yarattığını gösteriyor. Bu açıdan çok önemli. Hatta Kürdistan özgülünde başka halklar için de dersler çıkarılabilecek iyi bir deneyim. Eğer daha ileri götürebilirsek, bunların incelenmesi birçok halk için bir pratik dersler toplamını ortaya çıkarabilir. Bu inançtayız.

"77'de Kuzeyi, 87'de Küçük Güney'i, 97'de de Büyük Güney'i devrime açıyoruz"

***Serxwebûn:** PKK'nin gittikçe güçlendiği Güney Kürdistan'da 1997 taktiği ve beklentileri nelerdir? Bu arada Güney'li güçlerle mevcut ilişkiler ve olası sonuçları nasıl değerlendirebilir? Buna bağlı olarak Etruş kampına yönelik oyunların asıl amacı nedir ve hangi güçlerin bunda çıkarı var?*

Cuma yoldaş: Biz daha önceki bir sorunun cevabında Güney'deki gelişmelere kısaca değinmiştik. Gerçekten Güney önemli bir süreci yaşıyor. Çağı geçmiş önderlikler altında büyük bir çürüme tehlikesiyle karşı karşıyayken, PKK devrimi Güney'li halkın imdadına yetişti. Büyük bir yozlaşmayı ve çöküşü durdurdu. Şimdiye kadar PKK'nin varlığı, etkinliği ve yürüttüğü çalışmalar, halkta yeni bir yaklaşımla yeniden umut yaratmaya, yeniden yaşama bağlamaya, halkı yeni bir anlayışa sevketmeye doğru gidiyor. Güney'de böyle bir yönelim başlamıştır. Nitekim 1996'nın ikinci yarısında böyle bir gelişme somut olarak gözle görülür bir hale geldi. Şimdi gelişerek devam ediyor.

Parti Önderliği, *"77'de Kuzeyi devrime açtık. 87'de Küçük Güneyi açtık. 97'de de büyük Güney'i devrime açıyoruz/açacağız"* diye tanımlıyor bunu. Çok gerçekçi ve doğru bir tanımlama. Daha şimdiden gerçekleşmiş bir tanımlama diyebiliriz buna. Gerçekten de '97 hamlesinin, '97 başlangıcıyla gelişerek büyük devrimci yükselişin önemli görevlerini Güney'deki gelişmelerin karşılayacağı, Güney'in böyle bir gelişmeye önemli imkanlar sunacağı rahatlıkla söylenebilir.

Yeni bir Güney devrimi gelişiyor. Şimdiye kadarki önderliklerin insanlık adına, sözde ulusal kurtuluş adına geliştirdiklerini aşan, hem Kürdistan'la hem de çevre halklarla bütünleşmeyi, gerçek anlamda bir **ulusal ve demokratik gelişmeyi içeren bir devrimci akım Güney'i sarıyor.** Hatta bir düşünce dönüşümü, değişimi var. Çok basit olan o ruhsal yaklaşım, yine ulusal çerçevedeki o sığ-yüzeysel, çok dar-mahalli yaklaşım aşılıyor. Gerçek uluslaşma, ulusal devrimi demokratik muhtevasıyla birlikte, Kürdistan bütünlüğü çerçevesinde düşünmek, onu derinlikli ele almak, basit çıkarlardan uzak ele almak Güney'de gittikçe gelişen bir durumdur. Bu anlamda **Güney Kuzey'e yaklaşıyor. Kuzey'deki devrimci akım Güney'i sarıyor.**

Bu anlamda yeni bir Güney devrimi gelişiğinde, 1997 bahar hamlesinin yeni devrimci yükselişin Güney ile Kuzey'de birlikte birbirini geliştirme temelinde olacağını, bunun 1991 hamlesinden çok daha fazla birbiriyle bütünsellik arzedeceğini rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bu temelde bir devrimci gelişme var, partimiz bunu karşılamaya çalışıyor. Böyle bir devrimi tanımlıyor. Bunu gerçekleştirmek, geliştirmek, halka umut olmak, öncülük yapmak için elinden gelen çabayı harcıyor. Bu yönlü siyasal, örgütsel çalışmalar ve belli bir mevzilenme var. Partimiz geçmişteki çalışma ve tecrübelerinden çıkardığı derslerle hatalarını, eksikliklerini düzelterek, bu faaliyetlerini yoğunlaştırıyor. Bu gelişmeye hem cevap olmak, hem de onu ilerletmek için çaba harcıyor. Bu çabaların ürünleri şimdiden ve önümüzdeki süreçte, bu yıl içinde çok daha fazla ortaya çıkacaktır. Bu Kuzey'deki gelişmelerle bütünleştiğinde, Güney'in de büyük bir hareketliliği yaşayacağını rahatlıkla belirtebiliriz.

Nereye kadar gider bu? Şimdiden tam bir şey söylenmese bile, Güney'de önemli bir çözüme kadar gidebilir. Belki de büyük bir askeri hareketlilik, büyük bir halk hareketliliği, yine önemli bir siyasal ittifaklaşma olabilir. Bunların hepsi gündemdedir. Bu Kürdistan'ın kendi içinde diğer komşu halklarla, özellikle Araplarla federasyonlaşma, ittifaklaşma biçiminde olabilir.

Partimiz bütün bunları hesaplıyor, dikkate alıyor. Yaklaşımlarını, planlarını ve örgütsel çalışmalarını bunlara göre geliştiriyor. Bir askeri hareketlenme olursa, özellikle **düşmanla ittifak halinde partimize yönelik bir saldırı gelişirse, buna çok etkili bir şekilde karşı duracak, misliyle ödetecek. Burada da final niteliğinde bir savaş yürütecektir.** Partimizin bu anlamda askeri hazırlığı da var. Yine geniş bir kitle hareketlilliği ortaya çıkarsa, onu yönetmek, bu kitleleri ulusal-demokratik gelişmede ileri bir düzeye ulaştırmak için üzerine düşen görevi yerine getirecek bir örgütsel öncülüğü, önderliği yaratmak istiyor. Bir cephe hareketini bu çerçevede geliştiriyor. Dolayısıyla olası bir ayaklanmaya yön verme, her bakımdan halkı yönlendirme gücü haline geliyor. Yine büyük bir ittifaklaşma ortaya çıkarsa, ona da kendini hazır tutuyor.

Parti Önderliğimiz **ulusal önderlik kurumunun geliştirilmesi** çağrısını yaptı. Böyle bir kurumun önemli bir gelişme alanının Güney olacağını öngörüyor. Güney'li güçlere çağrısı ve ciddi uyarısı var. Yeni bir sistem temelinde Güney'de bir ilişki-ittifak düzeninin geliştirilmesini öngörüyor bu yaklaşım. Doğru, somut koşullara uygun bir düzenlemeyi içeriyor. Yine eyaletlerin kendi sistemlerini geliştirmelerini içeriyor. **Süleymaniye**'dir, **Hêwler**'dir, **Duhok**'tur, kendi içinde eyaletleşerek, bunların bir birliğini yaratmak, bunu Araplarla demokratik bir federasyonlaşmaya götürmek, böylece hem Kürdistan çözümünün bir ayağını geliştirirken, hem de ulusal önderlik, ulusal birlik kurumlaşmasının bir görevini yerine getirmek var.

Kimse yanlış hesap yapmasın, karşımızda kaybedecektir

Buradaki gelişmeler Kuzey'le birleştirildiğinde, Doğu'yla birleştirildiğinde bu giderek bir ulusal kurumlaşmaya, bir ulusal iradeye dönüşebilecek. Bu çerçevede bir yaklaşım var. Kürdistan'lı güçlere ilişki-ittifak çağrısı da var. Partimiz hem her türlü görüşmeye açık, hem de her türlü saldırı karşısında durmaya da hazırdır. Kimden gelirse gelsin, ister KDP'den ister YNK'den gelsin, hepsini karşılamaya hazırlığı var. Parti Önderliğimiz hepsini uyardı. Bunların hepsinin de Ankara'yla ilişkilerinin olduğunu biliyoruz. Partimizin bu ilişkilerden uzak durmaları yönünde çağrısı, uyarısı oldu. Bunu ne kadar dikkate alacaklar, ne kadar doğruya yönelecekler, bunu gelişmeler gösterecek. Ancak çok fazla güçleri ve etkinlikleri de yoktur. En zor, en zayıf dönemlerini yaşıyorlar. Bu nedenle düşmana biraz daha bağlanma, ucuz bir yaklaşımla bazı menfaat ve basit kişisel bir çıkar sağlama tutumları olabilir. Bundan uzak durmaları en doğrusudur.

Bunlar biraz doğruya yaklaştıkça bu tür gelişmeler olabilir. Fakat düşmanla ilişkide karar kılar veya ona yönelirlerse, çok daha fazla kaybedecekler. Bu anlamda da '97 önemli bir çözümleme yılıdır. Bizimle ittifak yönünde bir yaklaşımları onları yaşatır ve çözümü geliştirir. Düşmanla ilişiki yönündeki gelişmeler onları daha fazla tecrit eder ve çözülüşe götürür ki, bu da başka bir çeşit çözümü geliştirir. Bu anlamda Güney'de her halükarda bir çözüm gelişecek. Zaten yeni devrimci süreç bununla birlikte gelişiyor, bunu dayatıyor.

Bunun sancıları yaşanıyor. Bazıları 1996'da yanlış hesap yaptılar ve kaybettiler, *"kazandık"* diyenler bile kaybettiler. Kaybetmenin, halktan tecrit olmanın hırçınlığını yaşıyorlar, hazmedemiyorlar. Bir yandan partimizden uzak duramıyorlar, böyle bir etkinlik altına alınmışlardır, diğer yandan yaklaşamıyorlar, yaklaştıklarında kendilerini daha çok zorlayan devrimci gelişmeler ortaya çıkıyor, parti etkinliğimizin halk tarafından benimsenmesi gelişiyor. Bu iki durum arasında bocalıyorlar.

"Partimiz hem her türlü görüşmeye açık, hem de her türlü saldırı karşısında durmaya da hazırdır. Kimden gelirse gelsin, ister KDP'den ister YNK'den gelsin, hepsini karşılamaya hazırlığı var. Parti Önderliğimiz hepsini uyardı. Bunların hepsinin de Ankara'yla ilişkilerinin olduğunu biliyoruz."

YNK çok daraldı, zorlandı. Bunu aşmak için bazı hırçın girişimleri var. Bundan uzak durması, kendisi için en yararlısıdır. KDP ise biraz Güney'e doğru genişledi, ama o da bir etki altındadır. Yaklaşımları bu çerçevede dengesizdir. Bir yandan PKK'siz olarak kendi konumunu sürdüremeyeceğini görüyor, diğer yandan mevcut durumu ilerledikçe PKK etkinliğinin arttığını görüyor. Böyle bir çelişik durumu yaşıyor. Bunu önleyici girişimleri var.

Sorun Etruş değil, Güney'deki gelişmelerdir

Etruş bu noktada gündeme geliyor. Etruş için tartışmaları gündemleştiren temel güç KDP'dir. Bu konuda yanılmıyoruz. TC de önemle bu işin üzerinde duruyor. TC ile KDP'nin çıkarları bu noktada birleşince, Etruş gündeme getiriliyor. YNK de zayıflayınca biraz öfkeyle buna katılıyor. Neredeyse KDP-YNK savaşını durdurmak için yapılan görüşmelerde alınan tek karar Etruş konusuna ilişkindir. Ankara'da yaptıkları birkaç toplantı bunu içeriyor. İki güç kendi aralarındaki ateşkesi neredeyse Etruş kararına dayandıracaklar. Bu sahte bir tutumdur, yönelimdir.

Aslında KDP Etruş gücünü zorlayarak, partimizi daraltmak istiyor. Yani bazı konularda sınırlandırmaya yöneltiyor. Biraz taviz koparmak istiyor. Dolayısıyla sorun Etruş değil, Güney'deki gelişmelerdir. Etruş'u partimizden uzaklaştırmak için onu bir koz haline getirmek istiyor. Yine Etruş'taki kitlenin etkisinin, hatta biraz yayılmasının Güney'de kendisini sınırlandıracağından, daha ileri düzeylerde gelişmelere yol açacağından korkuyor. Bu kitleyi her bakımdan kendisi için tehlike görüyor.

KDP'nin gerek kitle, gerek partimize yönelik hesaplarının neler olduğunu gayet iyi anlıyoruz. Ankara'da yapılan *"Biz Etruş kararına katılmadık"* açıklaması doğru değildir. Sami Abdurrahman'ın bu yönlü açıklaması kesinlikle doğru değildir, bu konuda anlaşmışlardır. Hatta böyle bir açıklamaya karşı diğerlerinden kınama gelmemesi için söz almış, anlaşmıştır. Güya böyle bir açıklamayla halk üzerinde etkinlik geliştirmek istiyorlar. Halkı PKK'nin etkisinden uzaklaştırmayı düşünüyorlar. Böylece bir yandan sıkıştırarak, diğer yandan da kendilerini umut kapısı biçiminde göstererek, halkı kendi taraflarına çekmek istiyorlar. Bu çok ucuz ve tehlikeli bir politikadır. KDP'nin bundan vazgeçmesi durumu vardır. Partimiz, Parti Önderliğimiz bu konuda gerekli açıklamaları yapmıştır. Umut ediyoruz ki, onlar da gerekli desleri çıkarırlar. Yoksa bu tür oyunları, numaraları anlamayacak düzeyde değil partimiz. Her şeyi çok iyi görüyor ve biliyoruz. Bu çerçevede yanılmayacağız da.

Etruş'ta kitleler direnmişlerdir, daha da direnecekler. Bunların hepsi PKK mücadelesine bağlı ailelerdir. Şehit vermişlerdir. Gerekirse onların her türlü sorunlarını çözmek partimiz için zor bir iş değildir. Fakat diğer güçlerin bu tür basit oyunlardan uzak durmaları önemlidir. Etruş kitlesinin de mücadeleye, devrime, ulusal kurtuluşa daha çok hizmet edecek bir konuma yönelmeleri, bu konuda birliklerini korumaları kendileri için daha doğru, daha yaraşır olanıdır.

MGK bir meclis gibidir

***Serxwebûn:** PKK'nin öncülük ettiği devrimci cephedeki gelişmeler karşısında TC'nin askeri ve siyasi politikası nasıl bir etkilenmeyi yaşayacak? Buna bağlı olarak Türkiye'de gelişen son olaylardan Susurluk kazası, TÜSİAD raporu, "Temiz Toplum" kampanyası gibi olaylar yeni dönem Türkiye'sinde ne anlam ifade ediyor?*

Cuma yoldaş: Kendimiz açısından olduğu gibi, düşman cephesinde ileri düzeyde netlik sağlamak açısından da 1996 pratiği çok önemli durumları ortaya çıkardı. Özel savaşın durumu, bir kere baştan beri Osmanlı'da, İttihat Terakki örgütlemesine bağlı olarak gelişen kemalist rejim, yani TC'nin özel savaşçı özünün NATO ile birlikte aldığı biçim, buna 12 Eylül'le birlikte kazandırılan çerçeve, 1996'da daha iyi görülebilir hale geldi. Bu, partimizin yürüttüğü savaşımın düşman cephesinde yol açtığı netleşmedir, gerçeklerdir. Yine düşman cephesinde yarattığı açıklıktır, çözülmedir. Bu çok önemli bir husustur. 12 Eylül'le birlikte bu çerçeve tüm rejime, devlete, topluma hakim olan bir özel savaş gerçeğidir.

Şimdi bu özel savaş yönetimini anlamak önemli. Bu bir gizli yönetim. Aslında gizli bir

çekirdek var, her şeyi örgütlüyor, yönetiyor. Dışta ABD-NATO'ya bağlı, fakat esas olarak Türkiye'de örgütlendirilmiş bir şebekedir. Buna gerçek bir çete de denilebilir. Bu çete günlük yaşamda, sivil hayatta her şeye hükmediyor. Kendisini değişik örgütler içine sızdırıyor. Bütün devleti, hatta devlet dışı görülen bütün oluşumları, kendisini ekonomik, siyasi, sosyal, demokratik oluşum sanan birçok kurumu bile yönlendiriyor. Böyle denetim sağlayan bir aygıt var. Bunun merkezinde ise gerçekten gizli bir şebeke var. Yönetim gücü odur. Esas suçlular şebekesi budur. Tüm iktidarı elinde tutan da odur. Bu iktidarın, bu gizli yönetimin ortaya çıkmasında en üstte olan merci ise MGK'dir. Bu kesindir. Esas olarak MGK'yi yöneten de, MGK Genel Sekreterliğidir. Burayı bir meclis gibi düşünmek gerekiyor. Aslında bu gizli yönetim, özel savaş rejiminin bir meclisidir. Genel sekreter bu meclisin başkanı gibidir. Aslında Türkiye'de çıkan bütün kanunlar ve kararlar bu genel sekreterliğin örgütlediği bölümler, daireler tarafından hazırlanıyor, yazılı hale getiriliyor. Tıpkı meclis komisyonları gibi işlev görüp tasarıları hazırlayarak, genel sekreterlik eliyle gündeme getiriliyor, onaylatılıyor. MGK onayından geçen bu kanunlar göstermelik olarak diğer kurumlara, meclise, hükümete gidiyor. Hükümet ve meclis aslında belirlenmiş olanı göstermelik olarak bir kez daha tekrarlıyor. Meclis ikinci bir karar gücü değil. Yani herhangi bir karar alma, kanun çıkarma gücü yoktur. Esas işler MGK'de planlanıyor. Buna da genel sekreterliğin kendi örgütleri tarafından yapılan çalışmalar damgasını vuruyor. Bu komisyonlar içerisinde çok geniş çevreler de var. Örneğin Mümtaz Soysal bir açıklamasında *"Devlet siyasi bakımdan da veya uluslararası ilişkileri düzeltici çalışmalar yapmak için de timler örgütlemeli"* diyordu. Her alanda tim örgütlenmesini öngörüyorlar. Yani özel timler, Kürdistan'da nasıl ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşıyorsa, benzer bir biçimde de bütün alanlarda çalışan timlerin örgütlenmesini söylüyordu. Gerçekten de timler örgütlendi. Şimdi her alanda çalışan timler vardır. Mesela Mümtaz Soysal da böyle bir timin üyesi. Kıbrıs'ta çalışıyor. Avrupa'da çalışıyor, tıpkı bir özel savaş timi gibidir, fakat görevi diplomasi alanında çalışmaktır. Bu timler sosyal alanda, ekonomik alanda, siyasi alanda, dış ilişkilerde çalışıyorlar. Tabii ordunun içinde de var. Yani bir ordu örgütlenmesi gibi, buna yarı-militer bir örgütlenme de diyebiliriz.

Şimdi 1996'nın ortaya çıkardığı önemli bir gerçek, artık bu aygıta her türlü bir yürütme yetkisinin de verilmesidir. Artık bu duruma gelindi. Tabii, bu aygıt açığa çıktı. Mücadelemiz karşısında bu Susurluk kazası denilen olay aslında bu gelişmenin bir parçasıdır. Buna bağlı eylem çeteleri vardı. Uluslararası alana da sarılmışlardı. Hatta 1980'lerin başında, 12 Eylül'le birlikte ve daha öncesinde Türkiye'de vurulan Abdi İpekçi'den tutalım bir grup demokrata kadar hepsi, bu çete tarafından katledildi. Uluslararası alanda Papa ve Palme vb. olayların hepsi aslında bu çetenin eliyle işlenen cinayetlerdir. Bunlar şimdi açığa çıkıyor. Fakat bu kadar girişime rağmen sonuç alınamadı. Sonuç alınabilseydi kimse ses çıkarmayacaktı. Fakat bu durum başarısız kalınca bu sefer bu başarısızlığı sorgulamak isteyenler ortaya çıktı. Böyle oluşan bir aygıt, her şeye bu düzeyde hükmedince, devletin pratik kurumları bundan rahatsızlık duymaya başladı. Böylesi bir çelişki, bir çatışma durumu ortaya çıktı. Klasik kurumlar, yani özel savaş tarafından 12 Eylül darbesiyle suçlanan kurumlar, başarısızlıkla itham edilen kurumlar, *"Siz de başarısız kaldınız"* diye, -Kenan Evren bunu çok yapıyordu- şimdi tersinden mevcut özel savaş şebekesini suçluyorlar.

"Kriz yönetimi" diktatörlükle yönetme ve çöküşü durdurma yönetimidir

Böyle bir çözülme açığa çıkıyor. Susurluk olayı bunu net ortaya koydu. Aslında bu bir suç, bir cinayet şebekesidir. Daha fazla olay var. Bunlar biraz açığa çıksa, dünya hayretle karşılayacak. Artık giderek o noktaya doğru geliniyor aslında. Bu önemli bir husus. Yine bu yönetimin kendisinin çıkardığı yeni bir şey var. Mesela kriz yönetimi diye bir karar kanun ortaya çıkardılar. Burası da önemli. Bu da mücadelemiz karşısında ortaya çıkan bir zorlanmayı gösteriyor. Bir yandan Susurluk olayı gibi özel savaş şebekesi deşifre olunca, diğer yandan da böyle bir çözülüş başlayınca bunlar telaşa kapıldılar, kaygılandılar. Bu çözülüşün gelişmesi durumunda tehlikeyi kendileri açısından önlemek için yeni yönetimi oluşturma çabası içindeler. Kriz yönetimi bu anlama geliyor. Yani bu bir çözülüşün işaretidir, kendileri de bunu görüyor. Buna karşı böyle tedbir almaya çalışıyorlar.

Şu söylenebilir: Özel savaşta çözülüş başlamıştır. Artık bu kesin! Özel savaş, TC gerçeği, ordu gerçeği kendi içinde darbe yapamaz hale gelmiştir. Eskiden olduğu gibi darbeler yapamıyorlar. Eski darbeler beş kişinin kararını gerektiriyordu. Fakat artık beş kişinin karar alabileceği bir durumun yaratılamayacağı endişesini taşıyorlar. Buna karşı yönetimi üç kişiye bırakıyorlar. Esasta bütün kararları, kanunları çıkartan, gerçekte meclis başkanlığı rolünü oynayan MGK genel sekreterliğine başbakanlık görevini vermiş oluyorlar ki, bu artık özel savaş çetesinin diktatörlük düzeninin net olarak tesis edilmesi oluyor. Zaten pratikte de öyleydi. Şimdi bu görevi biraz daha genişletiyorlar. Artık bir kişinin yönetimine bel bağlama durumu ortaya çıkıyor. Bu bir kişi şimdi ise başbakandır. Rüyasında kabus görse, *"kriz var"* diyerek yönetimi ele alacak. Bu yeni kanun bunu gösteriyor.

Aslında yönetimin bu olduğu açık. Bu anlamda Erbakan'ın başbakanlığından söz edilemez. Erbakan, MGK senel sekreterliğinin başbakanlığını yapacağı, hükümetin ekonomik, sosyal işlerini yürüten bir bakanı olabilir. Ancak bir bakan olabilir, ama asla bir Başbakan olamaz. Türkiye gerçeğinde bu ortaya çıktı.

"Temiz toplum" kampanyası rejimin suçlarını gizleme oyunudur

Şimdi bu çok kirli bir durumdur. Sadece dışa karşı, halka karşı, devrimcilere karşı, değil kendi içinde de çok suçludur, çok cinayet işlediler. Bu cinayetleri uluslararası alanda da işlediler. Bu çözülmeye başlayınca kirler de ortaya çıkıyor. Bu konuda korku, kaygı var. Bunlar birden açığa çıkmasın, kirler ortalığa dökülmesin, hesap sorulmasın anlamında *"temiz toplum"* diye bir kampanya geliştiriyorlar. Düzenin kendisinin geliştirdiği bir çalışmadır. Mesut Yılmaz'a da bu görevin verildiği görülüyor. Bu sahte bir olay! Düzenin kendisini temize çıkarma oyunudur. *"Özel savaşın büyük kirlerini temizliyoruz"* adı altında makyajlanarak kapatılmaya çalışılmasıdır. Unutmayalım ki, Mesut Yılmaz özel savaşçının kendisidir. Yine özel savaş yönetiminin dış ilişkilerini en çok yönetenlerden birisidir. Ayrıca, kendi başbakanlığı döneminde topyekün savaş planını hazırlatan, onay veren kişidir. 1996'da Parti Önderliği'ne suikast gibi çok kirli ve vahşi olaylara imza koyan kişidir. Şimdi muhalefete geçti diye onu böyle makyaj yapmaya çalışıyorlar. Sahtedir, anlamsızdır. Şu net söylenebilinir: Çok kirli bir siyaset gerçeği, çürümüş-yozlaşmış bir toplumsal gerçeklik var. Buna karşı müthiş bir **devrimci temizlik** geliştirmek gerekiyor. Bu devrimci-demokratların yapması gereken temel bir görevdir. Gerçekten öyle yarım yamalak yaklaşımlarla yapılabilecek bir iş değildir. Ancak büyük, görkemli devrimler siyasal-sosyal devrimler bu temizliği yapabilirler. Özel savaşın yaptığı ise böyle bir devrimci temizliğin önünü almaktır. Aslında bu devrimci temizlik gündeme geliyor, kendini dayatıyor. Kitlelerin, insanların bilincine bu yansıyor. İstek olarak gelişme eğilimini taşıyor. Rejim bunun önünü almak için kendi içerisinde kendisinin bir parçası olanlarla böyle bir sahte kampanyayı geliştirmeye, böylece devrimci, halkçı, demokratik çerçevede ortaya çıkabilecek gelişmelerin önünü almaya çalışıyor.

İşin bir yönü bu. Buna TUSİAD raporunu da ekleyebiliriz. Hepsi bir anlamda ordunun kendi içinde revize edilmesi, reformize edilmesi, çok fazla yıkıcı, değiştirici, dönüştürücü olaylarla karşılaşmadan kendini yeniden şekillendirmesi çabasıdır. Bu anlama geliyor. Çünkü egemen sınıf büyük kaybediyor. İşveren kesimi elindekini kaybetmekten korkuyor. Onun için de telaşla bu reformasyonu yaratmaya çalışıyorlar. Çünkü kendilerinin çıkarı bunu gerektiriyor. Bunu uluslararası bağlantıları açısında da yapmaları gerekiyor. Nitekim uluslararası sermayeye bağlı olma durumları var. Kendilerini uluslararası sermayeden aldıkları güçle, reformize edilmiş temelde yaşatabileceklerine inanıyorlar, güveniyorlar.

Şimdi mevcut olayları bu biçimde değerlendirmek gerekiyor. Buna rağmen

"Bir savaş tarzını, bir savunma sistemini geliştiriyoruz. Gerektiğinde kendi etkinliğimizdeki alanlara düşmanı çekmek ve vurmak, düşman içlerinde hareket etmek, düşmanın etkili olduğu alanlarda onu daha fazla daraltarak, o alanları kendimiz için üslenme alanları haline getirmek, çok yaygın, çok geniş bir güçle, araziyi çok iyi kullanan bir yaklaşımla düşmana etkili darbeler vuran kapsamlı bir savaşı hedefliyoruz"

işin bir de şu yönü var: Artık egemen sınıf, egemen kesimler belki şimdiye kadar olduğu gibi bu işin sürdürülemeyeceğine kanaat getirmişlerdir. Çözülüşü, tıkanmayı, düzenin bu biçimde durduramayacağını onlar da kabul ediyorlar. Bu nedenle değiştirmek istiyorlar. Bu anlamda yaratıkları çok aşırı baskı ve sömürü düzenini biraz değişime uğratarak, reformize ederek biraz daha yaşanılır kılmak ve bu temelde uzlaşmak istiyorlar. Tabii bunlar bir yönüyle iyi gözlenmesi, izlenmesi gereken hususlar da oluyor. Hatta değerlendirilmesi gereken hususlar da oluyor. Bunu halk mücadelesi, demokratik halk güçleri açısından söylüyorum. Devrimci-demokratik güçler hali hazırda mevcut politikaya o kadar bile yansıyamıyorlar/yansısaydılar bu durumdan çok iyi anlayabilirlerdi.

Şu net artık: Mücadelemiz karşısında özel savaş aygıtı gelişmesinin doruğuna varmış. 1996 ile birlikte açığa çıkmış, deşifre olmuş, çözülüş sürecine girmiştir. Bundan sonra mücadelemiz geliştikçe bu çözülüş artacak, derinleşerek sürecektir. Türkiye-Kürdistan'da bu çözülüşü derinleştirecek devrimci örgütlenmeleri, devrimci-demokratik ittifakları geliştirmek, bu rejimin çözülüş sürecini böyle bir gelişmeyle hızlandırmak gereği var. Bu temelde yürütülecek politik mücadelede egemenlerin kendi arasındaki bu çelişkiler de, dikkate alınıp değerlendirilmesi gereken çelişkiler oluyor. Çok fazla bel bağlamamak kaydıyla yararlanılması gereken gelişmelerdir.

Halk, gerilla, parti içiçe olacak

Serxwebûn: *Halka mesajınız nedir? Halk neyi beklemeli, neyi vermelidir?*

Cuma yoldaş: Zaten belirttiklerimiz içinde gelişmelerin nasıl olacağı, ne yapmak istediğimiz, halkın neyle karşılaşacağı önemli ölçüde var. Hepsi bir mesaj düzeyinde. Yeni bir devrimci yükseliş başlayacak, başlamıştır dedik. Parti Önderliği 1997 ile birlikte bunu başlattı. Bu, halk için, bütün devrimciler ve yurtseverler için bir müjdeydi. Böyle algılayıp buna böyle yaklaşmak gerekiyor.

Büyük bir atılım müjdesi var. Yeni bir devrimci yükseliş başlıyor. Bu Kürdistan'da iktidarlaşma yükselişidir. Kürdistan'ın tümünü kapsamayıp bazı yerlerini içine alsa da, artık yeni bir iktidarın, yurtsever-demokratik halk iktidarının Kürdistan'ın önemli kesimlerinde oluşacağı bir gelişme sürecine girilmiştir. 1997 bu gelişmenin büyük bir mücadeleyle yaşanacağı yıl olacak. Halk bunu anlamalı ve görmeli. Kesinlikle **iktidar sürecine, yurtsever-demokratik yönetim sürecine giriyoruz. Halkın kendi kendini yönettiği çok daha etkili savaştığı, mücadele ettiği, hatta hakkını koruduğu, yaşamını düzenlediği bir döneme giriyoruz.**

"Değişik düzeylerde yaşamı örgütleme projemiz var. Bu, böyle bir savaşımın gelişimine bağlı olacak. Her şey savaşa göre oluyor. Tabii bunu savaş koşullarına uygun bir şekilde hesaplıyor ve düzenliyoruz. Buna göre halk yerleşimini de geliştirmek istiyoruz. Fakat normal yerlerde olduğu gibi değil, savaş koşullarında bir yerleşme olacak. Bunu 'savaş köyleri' olarak tanımlıyoruz."

Parti bunları gerçekleştirme kararında. Bunun hazırlıkları yapılmıştır. Halk bu gelişmeleri yaşayacak, görecek. Partimiz önderliğinde bunların hepsini coşkuyla, azimle, büyük bir heyecanla, yaratıcılıkla, yenilenmeyle yaşayacak, hem de koşar adım yaşayacak. Partimiz bunları gerçekleştirmekte öncülük görevini büyük bir iç yenilenmeyle yerine getirecek. Partimizden böyle bir öncülüğün, yine ordumuzdan böyle bir savaşı gerçekleştirmeyi beklemeli Kürdistan halkı. Türkiye halkı da bunu beklemeli. Bu savaş aynı zamanda onun da savaşı. Bu gelişmeler onu da demokratik gelişmelere götürecektir. Bunlar ayrılmaz bir biçimde birbirine bağlıdır. Buna göre halkın kendini hazırlaması, bunları anlaması, bu çerçevede geçen yıllardan farklı bir durumun yaşanacağını bilerek hazırlanması gereği var. Halk buna göre kendisini yenilemelidir. Partinin, gerillanın ve halkın savaşının birleştiği, savaş ile ayaklanmanın, halk eylemliliğiyle devrimci savaşın, gerilla eylemliliğinin birleştiği bir mücadele süreci yaşanacak. Halk da gerilla da, parti de iç içe geçecek. Geçmişteki direniş yıllarında olduğu gibi olmayacak. Öyle anlaşılmamalıdır. Kesinlikle bir değişim olacak. Uzak durma değil, partiye ve gerillaya yaklaşmalı halk, buna hazırlanmalıdır. Bu örgütsüz kalmayı değil, sıkı bir örgütlemeyi gerektirecek. Şimdiden böyle bir örgütlenme içerisine girilmeli, bunun çabası geliştirilmeli. Yine büyük bir eylemselliğe hazırlanmalı. Adım adım savaşın gelişimine bağlı olarak böyle bir eylemlilik süreci de gelişmeli. Halk bunları verecek mücadeleye, kendini bu düzeyde katacak. Bu çerçevede parti öncülüğünde, gerillanın ve halkın, ordunun ve ulusun yeniden birleşmesi, daha üst düzeyde kendini örgütlemesi, görkemli bir ayağa kalkışla, büyük bir başkaldırıyla, yüksek bir devrimci savaşla halk iktidarına yürümesi olayı yaşanacak.

Önümüzdeki gelişme süreci budur. Bu hepimize önemli ve onurlu görevler yüklüyor. Bu görevleri başarmak bizim için en onurlu tutumdur. Hepimizin bağlı kalması gereken tutum da budur. Bu parti çizgisinin gereği, önderlik çağrısı ve uzun süre içerisinde kendisini mücadeleye vermiş şehitlerimizin anılarına bağlı kalmanın, onların özlemlerini gerçekleştirmenin de ta kendisi oluyor. Halk olarak da, örgüt olarak da, birey olarak da, parti ve gerilla gücü olarak da bunların derin bilinciyle bu döneme yüklenmemiz ve başarmamız, insan olmamızın tek ölçütü, kendimizi insan olarak bu tarihe yazdırmamızın tek yoludur. Yolumuz da bu olacaktır.

Özeleştiriye doğru yaklaşım

"Özeleştiri bir mücadele silahı olduğu kadar, bireyin kendisiyle yüzleşme olayıdır."

Özeleştiri çalışmalarımızın, yaşamımızın kendimize yaklaşımımızın en önemli bir parçasıdır. Çalışmalarda, yaşamda en çok kullandığımız bir yöntemdir. Aynı zamanda bir türlü gereklerini yerine getiremediğimiz bir mekanizmadır da. Belki de en çok başvurulan, ama en çok işlevsizleştirilen, gerekleri yerine getirilmeyen, dolayısıyla özü boşaltılan örgütsel mekanizmalardan birisidir.

Neden özeleştiriye doğru yaklaşmıyoruz? Veya özeleştirisini verdiğimiz konuları neden tekrarlıyoruz?

Artık iş öyle bir noktaya gelmiş ki, özeleştiri vermek yemek kadar, su içmek kadar kolay bir olay haline geldi. Rahatlıkla özeleştiri veriyoruz. Bu konuda hemen hemen hiçbir sorunumuz yok. Fakat özeleştiri verirken, acaba bu mekanizmanın ağırlığını hissediyor muyuz? Özeleştirinin bir örgüt için ne anlama geldiğini biliyor muyuz? Özeleştirinin bilincinde miyiz? Bu soruları kendimize neden kadar soruyoruz?

Özeleştiri nedir?

En basit tanımıyla, bir kişinin kendi hatalarını görmesi, kendi gerçekliğini kavraması, kabul etmesi ve bunu değiştirme iradesini ortaya çıkararak aşma durumuna yönelmesidir. Filozofların deyimiyle kişinin kendisiyle yüzleşmesidir. "Benim şu şu hatalarım var, hatalarımın kaynağı şunlardır, bu eksikliklerimi, yanılgılarımı şu şu yöntemlerle aşacağım." İşte, burada söylenen söz ve yaptığımız eylemin kendisi özeleştiri olmaktadır. Yani kendini düzeltme, kendini arındırma, kendini yıkama yöntemidir.

Özeleştiri kişinin hatalarıyla yüzleşmesi, gerçekliğiyle yüz yüze gelerek bu gerçekliğe tavır alma ve değiştirme isteğini belirtme yöntemidir.

Özeleştiri olayında hatalarımızı, gerçekliğimizi ifade etmekten sakınmıyoruz. Hatta çok ağır ifadelerle bunu ortaya koymaktan da kaçınmıyoruz. Ama ondan sonra pratikte adımlar atılmıyor. Çakılıp kalıyoruz. Sormak gerekir; acaba kaç kezdir aynı şeyler tekrarlanıyor? Eğer sürekli tekrarlanan bir durum varsa, o zaman verilen özeleştiri midir? Özeleştiri değilse, o zaman niçin aynı şeyi özeleştiri adına tekrarlıyoruz? Bu bir bozulma, bu bir çürüme değil midir? Devrimci ve oldukça önemli olan bir yöntemin dejenere edilmesi, değerden düşürülmesi, işlevsiz kılınması değil midir? İç boşaltma ne demektir? Bir olgunun anlamını, özünü dejenere etmek ne demektir? Bir şeyin gereklerinin yerine getirilmemesidir. Bir ilkenin yıpratılmasıdır. Verilen özeleştiri sözdür. "Benim şu hatalarım var, nedenleri şunlardır, bir daha tekrarlamayacağım, bunu aşacağım, kendimi düzelteceğim, kendimi her türlü hatadan, eksiklikten arındıracağım, kendimi tertemiz edeceğim" demektedir. Bu bir sözdür, bir iradedir beyanıdır. Verilen sözün gereklerinin yerine getirilmemesi, kişilikte bir aşınmanın yaşanması anlamına da gelir. Bu durumda olan birinin, kendine saygısı, kendine güveni kalmaz. Bu kişiliğin yoldaş topluluğu nezdinde de saygınlığı, itibarı ve ciddiyeti kalmaz.

Dikkat edersek, özeleştirinin ahlaki ve moral bir yanı da vardır. Bunlar aşınırsa, kişilikte bir iç parçalanma, kırılma yaşanır. Kendine güvensizlik ve özsaygıyı yitirme bir büyük yıkım olayıdır. Sürekli kendini ve yoldaşlarını aldatan bir konumda bulunan biri için bu büyük bir yıkımdır. Böyle bir kişiliğin asla başarılı olma şansı yoktur.

Neden istenildiği düzeyde başarılı olamıyoruz?

Çünkü kendi kendimize saygımız zedelenmiştir. Söz veriyoruz, sözün gereklerini yerine getirmiyoruz. Bu tutarsızlık ve istikrarsızlıktan başka bir anlam taşıyor mu? Bunun sürekli tekrarlandığını düşünelim. O zaman insanın kendisine saygısı kalmaz.

İrili ufaklı, parçalı bütünlüklü dünya kadar özeleştiri veriyoruz. Hatta özeleştiri vermekte bazılarımızın üzerine kimse yoktur. Hem de çözümleme yaparak özeleştiri bile verebiliyoruz. Ama özeleştiriyi yaşamsal kılma, pratikte temsil etme, verilen sözlerin gereklerini yerine getirme noktasına geldi mi, rahatlıkla şunu diyebiliyoruz: "Ben gereklerini yerine getiremedim." Bunun anlamı; "ben özeleştirime sadık olamadım, sözümü tutamadım" demektir. Ama işin garip yanı, bu bizde bir vicdan sızısına neden olmuyor. Çok rahatız. Yani verilen özeleştiride, niyetlerden bağımsız olarak, objektif olarak samimi olunmadığını daha sonraki pratik süreçte görebiliyor. Peki kişiliği bu kadar yaralı, iç kanamalı bir durumda olan bir kişilik kendi kendine saygısını yitirmez mi? Tutarsızlık ve söze bağlı olmama başka türlü ifade edilemez. Bu bir iç kanama, iç bozulma durumudur. Bu neredeyse bütün yapımızda bir kişilik özelliği, hem de karakteristik bir özellik haline gelmiştir. Özeleştiriyi ver, o özeleştirinin üzerine yat ve gereklerini yerine getirme. Yaşanan en ciddi sorunlarımızdan biri de budur. Artık bir alışkanlık, karekteristik bir özellik halini alan, kişiliğimizin ayrılmaz bir parçası olan bu durumu mutlaka aşmalıyız. Çünkü bu, gerçekten vicdanda, ruhta, kişilikte süreklileşmiş kanamalı ve çatışmalı bir durumdur. Bunu aşamadığımız sürece hiçbir devrimci ve örgütsel faaliyette başarılı olamayız.

Söz veya özeleştiri yerine getirilmek için verilir. Militan sözün adamıdır, çünkü sözün anlamını en iyi devrimciler bilirler. Bu ulusal kurtuluş hareketi açısından daha belirgin ve ilkesel bir anlam taşır. Çünkü, her şeyi bir çift söz ile başlamıştır ve hâlâ bu sözün gerekleri doğrultusunda mücadele edilmektedir. Söz, uğruna dünyalar yıkılacak, dünyalar kuracak bir anlama sahiptir.

Kendimize söz veriyoruz. Başkasına değil, kendimizi eleştiriyoruz. "Ben bu durumu aşacağım" diyoruz. Yine hemen hemen verilen bütün özeleştiriler kabul edilir. Aslında bu da bir alışkanlık haline gelmiş ve bu noktada pratiğimizde ortaya çıkan uzlaşmaktan başka bir şey değildir. Bu durum ruhu yaralıyor, insanların kendine güvenini bitiriyor. Başarısızlığı sürekli koşullayan bu durum aşılmadığı sürece gelişmemiz, bütünlüklü devrimci bir militan kişilik yakalamamız mümkün değildir.

İnsan kişiliği oldukça karmaşıktır. Yani yalınkat ve tek boyutlu değildir. Birçok öğesi ve ayrıntısı var. Ve bunlar da bir arada bulunuyorlar. Şimdi bunların hepsini çözümlersin, ortaya koyarsın ve kendini netleştireceğini söylersin, ama sonuçta eskiyi yaşarsın. İşte, karmaşık, istikrarsız bir kişilik bu noktada kendine güvenini kaybeder. Ancak söz vermekten de geri durmaz. Neden? Çünkü işlenen bir hataya karşı özeleştiri vermek aynı zamanda bir örgüt kuralıdır. Özeleştiri verilmediği zaman bu örgüt kuralı çiğnenmiş olur. Kurallar çiğnendiği zaman örgüt ortamında yaşama olanağı kalmaz. Hatalarla, suçlarla örgütsel ortamda barınmak mümkün değildir. Ama "ben hatalarımdan, suçlarımdan arınıyorum" dediğin zaman bu, "bana bir fırsat daha tanıyın, kendimi düzelteyim" demektir. Ama bu herkes için söz konusu olunca ve süreklileşince özeleştirilere onay vermek, bir uzlaşmaya dönüşüyor. "Bak ben kendimi kandırıyorum, siz de benim bu kandırmama evet deyin" anlamına geliyor, özeleştiri verip gereğine yerine getirmemek oluyor.

Özeleştiri insanın özüyle ilgili bir durumdur. Kendini arındırmanın, kendini yeniden yaratmanın temel yöntemidir. Bu konudaki bir başarısızlık, kişilikteki iç savaşta mağlubiyeti, yenilgiyi kabul etmektir.

Özeleştiri iç mücadelenin, kendine yüklenmenin, kendini yeniden yaratmanın en temel yöntemidir. Bu temel yöntem, bir sefer dejenere oldu mu, artık iflah olmak çok kolay değildir. Bir de bu açıdan bakalım kendimize. Neden gelişemiyoruz? Tabii, özeleştiriye böyle yaklaşırsak, yani kendimizi arındırma, kendimizi yaratma, kendimizi yıkama yöntemine böyle yaklaşırsak o zaman nasıl gelişiriz ki! İç mücadelenin en temel silahını paslandırırsak ve böyle işlemez kılarsak nasıl gelişebiliriz?

Özeleştiri adı altında bir tekrarı tekrarı yaşadığımızı belirtmiştik. Özeleştiri vermede kullandığımız durumlar azdır. Belki bazı noktalarda zorlanılıyor, özeleştiri vermekten kaçınılıyor. Ama genel olarak, bir çizgi olarak özeleştiriler gerekleri yerine getirilmediği için, bu konuda duyarlı davranılmadığı için, bu konuda sonuna kadar giden bir irade oluşturulamadığı için her an özeleştiri geliştirilebiliyor. Burada ise özeleştiri neredeyse bir günah çıkarmaya dönüşüyor. Bu Hıristiyanlarda meşhurdur. Günah çıkarma seansları vardır. Günah işleyen biri gider kilisede gizli bir yerde papaza dertlerini döker, günahlarını sayar ve af diler. Tanrının kendisini bu günahlarından dolayı bağışlamasını diler. Papazda tanrı adına bağışlar veya tanrının bağışlamasını ister. Kişi böylece artık günahlarından arınmış olur. Bu işlem aynı zamanda bir ruh temizleme seansıdır. Seanstan ruhu biraz huzura kavuşmuş olarak çıkan kişi; eğer sözüne sadıksa gerçekten ruhu da arınıyor, ruhu sağlamlaşıyor. İyi bir Hıristiyan, iyi bir dindar, dini bütün bir adam haline gelebiliyordur.

Ama şunu çok iyi biliyoruz, adam günahkardır, günah çıkarma yerine gider, papazın karşısında oturur. Bir yandan işlediği günahını sayıp dökerken, öte yandan yeni bir günahı nasıl işleyeceğinin planlarını da yapar. Veya günah çıkarma kısa bir süre onu rahatlatır, güç alır. Tanrı korkusundan azade olmuştur, ondan kurtulmuştur. Bu aynı zamanda yeni günahlar için, yeni suçlar için bir bakıma kendini güçlendirme, kendini hazırlama olayına da dönüşebiliyor.

Bizim ki de biraz buna benziyor. İşlediğimiz günahların, hataların özeleştirisini veriyoruz. Ruhta, kişilikte, düşüncede, günlük yaşam ilişkilerimizde, kısacası bize ait olan her şeyde doğruyu bulacağımızı, militanlaşmanın ilkelerine uygun hareket edeceğimizi söylüyoruz. Bu bize büyük bir güç, manevi ve siyasi bir kuvvet veriyor. Ama hemen sonra verdiğimiz sözü unutuyoruz. Gereklerini yerine getirmiyoruz ve tekrar eskisi gibi yaşamaya başlıyoruz. Bizden yeni hesaplar sorulana kadar böyle yapıyoruz. Bu böyle süreklileşip gidiyor ve büyük tahribatlara yol açıyor.

Özeleştiriye yaklaşımda diğer bir yanılgı da şudur: Karşılıklı olarak birbirimizi eleştiriyoruz. Eleştirinin muhatabı olan kalkıyor, bire on katarak iyice kabalaştırarak yapılan eleştirileri kabul ediyor. Neden böyle yapılıyor? Samimi görünmek için. *"Ben özeleştiri veriyorum, özeleştiriye bu kadar doğru yaklaşıyorum"* dedirtmek için bu yapılıyor. Bunun için kendisi hakkında çok ağır ifadeler bile kullanılabiliyor.

Örneğin kimi eleştiriler karşısında, *"bunlar bana hafif geldi, ben aslında daha fazla eleştiri bekliyordum, arkadaşlar daha fazla yardımcı olabilirlerdi"* tarzında yaklaşım gösterebiliyorlar. İşte bu son derece yanlış bir tutum. Neden daha ağır eleştiriler yapılsın ki?

İlkin bu söylenenlerin gereklerini yerine getirilsin, onlar gerçekten özümsensin, gerçekten o sözlerin, eleştirilerin pratikte karşılığı verilsin ki, eleştirilerin ve verilen özeleştirinin bir anlamı olabilsin. Yoksa kalkıp *"bu eleştiriler az geldi"* demenin ne anlamı var?

Geliştirilen eleştiriler gerçekten azdır diyelim. Nitekim de öyledir. Ama burada dikkat edilirse *"eleştiriler hafifti"* derken, vermek istediği görüntü şudur: *"Ben hatalarıma karşı bu kadar amansızım, acımasızım, bana getirilen eleştirilere karşı da bu kadar doğru yaklaşıyorum, doğru yoldayım, söz veriyorum, sözüme de sadık kalacağım."* Böyle bir görüntü veriliyor ve örgüt inandırılmak isteniliyor. Bu konuda ne kadar samimi olduğunu kanıtlamak istiyor. *"Daha ağırını bekliyorum"* diyerek *"gerçekten arkadaş kendini daha kapsamlı eleştirilere hazır tutuyor"* izlemini bırakmak istiyor. Ve öyle bir noktaya geliyor ki, kendisi hakkında en ağır ifadeleri, hatta hakaret düzeyine gelebilecek ifadeleri bile kullanabiliyor. Bu ifadeler artık belki de kişinin hak etmediği ifadeler oluyor. Kişi açısından bu durum bir işkenceye dönüşür. Ve işin garibi o kişi giderek bu *"işkenceden"* zevk alır bir duruma gelir. Bu noktada artık özeleştirinin giderek öz işkenceye, kendi kendine işkenceye dönüştüğünü söyleyebiliriz. Burada da tabii samimi, kendine güvenli, özgür, güçlü bir kişilik sergilenmiyor. Bu gibi tavırlar kendine güvenmeyen, zayıf kişiliklerin tutum ve davranışlarıdır.

Peki neden altından kalkamayacağı sözler verilir? Çünkü o an bir sınav verilmektedir. Ve sınav atlatılmak istenmektedir. Eğer sınavdan geçilmezse yaptırımlarla yüz yüze kalınacaktır. Bundan dolayı da belirtilen tavırların sahibi oluluyor. Oysa bu tavır kendine güven sorununu çözmüş, güçlü tuttuğunu koparan, gerçekten alnı açık, başı dik bir militan tavrı değildir. PKK militanı özeleştiri verirken kendine güvenlidir. Asla kendinde olmayan özelliği kendisine yakıştırmaz. Ama kendine güveni ve saygısı olmayanlar, gerçekliklerine de cesaretle yaklaşmayı bilmez ve başaramazlar. Ama zayıf bir kişilik kendi kişiliğinde olmayan sıfatları da kendine takar. İşin ilginç yanı bu tavrın sahiplerini *"ne kadar özeleştirel yaklaşıyor, ne kadar alçakgönülü birisi"* diye tanımlarız.

Hayır, aslında alçakgönüllü değil. Orada bir tutarsızlık var. Kendine güvensiz bir kişiliğin, bir topluluğu, bir ortamdaki kişileri aldatması söz konusu. Güçlü bir tarzda kendini kanıtlamıyor, zayıftır, güçsüzdür, yenilgili bir kişiliktir. Sürekli başarısızlığa mahkumdur. Dolayısıyla kendini nasıl kanıtlayacak? Kendini ağır ifadelerle tanımlayarak, kendinde olmayan sıfatları kendine layık görerek.

Halkımızda bu çok yaygındır. Özellikle köylülerde eskiden bu çok daha fazlaydı. Örneğin, bir köylünün ağaya karşı yaklaşımı ve zora düşen birinin ayaklara kapanması, diz çökmesi bu tavrın değişik biçimlerdeki ifadesidir. Eski feodal ilişkilerde bu oldukça yaygındır. Mevcut durumda bizde yaşanan da bu feodal ilişki tarzının bir kalıntısıdır. Yani özeleştiri verirken, kendinde olmayan sıfatları kendine yakıştırma, kendinde olan özellikleri abartarak anlatma, tutarlı ve güçlü bir kişinin değil, küçük ve zorlandığı anlarda yakaran, diz çöken bir kişiliğin tavrıdır.

Dolayısıyla içinde samimiyet öğesi olmayan, kendine güvensiz, sadece günü kurtarmak için, sadece o anki havayı kurtarmak için veya arkadaşların onayını almak için yapılan bu tür *"özeleştiriler"* özeleştiri değildir.

Bu durum daha incelikli çözümlendiğinde görülecektir ki, kendine biraz saygısı olan bir devrimci bu durumdan nefret eder, bu tür tavırlara girmez. *"Ben bu hallere neden düşüyorum, bir devrimci bu hallere düşmemelidir"* der. Bir devrimci, zayıf bir kişilik gibi diz çökmez, ayaktadır, alnı açık ve başı diktir. Bu, onurlu olma durumudur. Onur nedir? Onur saygıdır. Kendine saygısı olan bir devrimci, asla kendine hak etmediği özellikleri yakıştırarak kendini küçültmez. Bu yöntemle kendini kabul ettirip kendini kanıtlamaya çalışmaz. Bu yöntemi kullanarak *"bak ne kadar samimiyim"* demez ve dedirtmez.

Bizler, verilen bir özeleştirinin gereklerinin yerine getirilmemesinin kişilikte meydana getireceği yaralanmayı çok fazla bilmiyoruz. Daha doğrusu işin bilincinde değiliz. Yüzeysel yaklaşıyoruz. *"Söylerim kabul görür ve iş biter"* biçiminde düşünüyoruz. Halbuki tutarsızlık ve samimiyetin tartışma konusu yapılması yukarıda belirttiğimiz özsaygının zedelenmesidir. Özsaygısını yitirmiş kişilik nedir? Bitmiş kişiliktir, küçük insan tutumudur. Saygınlığı kalmamış kişilikler nasıl olur? Hasta ve küçük insanlardır, itilip, kakılan kişiliklerdir. Hangi ortamda olursa olsun bu böyledir.

O zaman şunu bileceğiz: Bir PKK devrimcisi, özeleştirisinin gereklerini yerine getirmelidir. Söz ve doğrular söylenmek için değil, uygulanmak içindir. Söz veripte bunu yerine getirmediği zaman, sözünü çiğnediği zaman ne olur? Onurunu ve kişiliğini kendi ayaklarının altına alıp çiğnemiş olur. Bu kişiye de artık devrimci denilemez. Böyle bir kişilik düzenin ağır etkileri altında olan ve neyi, nasıl yaşadığını bilmeyen bir kişiliktir.

Özeleştiriye yaklaşım konusunda diğer bir yanılgı da, özeleştiriyi kendi yetmezliklerini meşrulaştırmanın aracına dönüştürme biçiminde yaşanıyor. Örneğin bir arkadaş her gün darlık veya kendine sevdalılık konusunda özeleştiri veriyor. Aslında bunun anlamı, *"bak ben darım veya kendime sevdalıyım beni böyle kabul edin"* demektir. Burada verilen özeleştiri o kişilik özelliklerini teorileştirme, meşrulaştırmaya anlamına geliyor. Çünkü eksiklik yaşanan konuda o kadar özeleştiri vermiştir ki, o özellikle başkaları tarafından kanıksama düzeyine getirilmiştir. Bu da, tehlikeli bir durumdur.

İşte, niçin gelişemiyoruz, niçin var olan hastalıklarımızla yaşamaya devam ediyoruz? Elbette ki, bunun için! Çünkü özeleştiriyi hatalarımızdan, olumsuzluklarımızdan, kirimizden, pasımızdan arınmak için değil, neredeyse bütün bunları meşrulaştırmak için yaklaşıyoruz. O kadar özeleştiri veriyoruz ki örgütü artık *"illallah"* ediyoruz. Özeleştiri bir dönüşüm silahı değil de, neredeyse kendini aldatma aracına dönüştürülmüştür. Ya da dönüştürücü yanı son derece güdükleştirilmiş, zayıf bırakıl-

Devamı 27. sayfada

Başkan APO değerlendiriyor...

Zaferi olmayanın aşkı olamaz!

"Kaybettiğimiz ruhumuzu aramalıyız."

Baştarafı 28. sayfada

Kaybettiğimiz ruhumuzu aramalıyız.

Bırakalım böyle söylendiği gibi rahat ilişkiyi, bizde dürüstçe selamlaşacak hal bile bırakılmamıştır. Ben hâlâ doğru-dürüst selamlayamıyorum. Her şeyi bir savaş gibi görüyorum. Hangi dosta gitsem, benim için bir rahatlık değil, orada bir savaşa çıkış vardır. Halktır bekliyor, saygıda hiç kusur etmek istemiyor. Ama oraya savaş için gidiyorum.

Sizlere bakıyorum; kavga verilmesi gereken yerde teslimiyete, kolaycılığa dörtnala koşuyorsunuz. Basit bir kendinizi teslim etme ortamı buldunuz mu, iliklerinize kadar boşalıyorsunuz, ağlıyorsunuz ve teslim oluyorsunuz. Veya sevdiğinizi, arzularınızın yerine geldiğini sanıyorsunuz. Hatta bazıları aşık olduğunu bile sanıyor. Yanlış! Bütün bu gelişmelere rağmen, benim durumum bile fazla umutlu değil. Halkımızın, kadınlarımızın büyük sevgisine rağmen umutlu görmüyorum.

Savaş diyorum, belki bizi daha iyi güçlendirebilir. Sandığınız, o birçok soytarının "yaşayabiliriz" dediği noktada, ben dayanamıyorum. Bunu bana sorsalardı; neden dayanmıyorsun yoldaş! Düşünün ben ki, kendi kanunlarını kendisi yaratan biri konumundayım. Neden yaşayamıyorum? Bunu bizim baylar veya bayanlar neden incelemiyor? Neden saygınız yok? Hani çok değer verdiğiniz bir yoldaşınızdık? Herhalde ortadakilerden daha geri kalır bir yanımız yok. Tam tersine bu ülkenin, bu halkın şu anda en güçlü gibi görünen kişisi durumundayım. Ama buna rağmen, kendimi hiç de bu erkekler ya da kadınlar kadar yaşam ilgisi gibi göremiyorum. Bu demek değildir ki, yani benim güdülerim yok. Herkesten belki daha fazladır. Ama bunların beni götüreceği noktayı düşündükçe, kendimi biraz ideolojik, politik olarak dengeledikçe büyük bir çekişme içinde kalıyorum. Bunu daha çocukluktan beri böyle ele aldım.

Her şey bana zor geldi, her şey bana utanç veriyordu, sıkıntı veriyordu. Ve bunu yenmek için sürekli öğrenmeye çalıştım. Ve öğrenme işinde sürekli birinci konumundaydım.

Aile ocağındaki köhnemiş tarzlarla yetinmek ise veya düzenin çok alçaltıcı kalıpları içinde olmaksa, bunu ben de birgün içinde halledebilirdim. Yaşam sorunu budur deyip çözebilirdim. Bu konuda yetenekliydim. Ama insanlık gerçeğine vurguladığımda, halklar ve kendi gerçekliğimizi vurguladığımda son anda vazgeçme gereğini duydum. Yapmak istedim yapamamam dedim.

Doğruların büyük arayışcısı oldum.

Kim bu tabloları kabul edebilir? Görün anaları, o kızları, çocukları. Bir somun için kendilerini çamura atıyorlar. Bu duruma düşen insan her şeyini yitirmiştir. Kendimizi ondan soyut göremeyiz ki!

Onlar ki, bizim halkımız ve mücadelemizin sonucu bu duruma düşmüşlerdir. Kurtarılmayı bekliyorlar.

Hangi kadromuz bunu günlük olarak düşünerek yaşıyor. Ben buna şehitleri eklemiyorum. Her biri bir kavga gerekçesidir. Zindanı eklemiyorum.

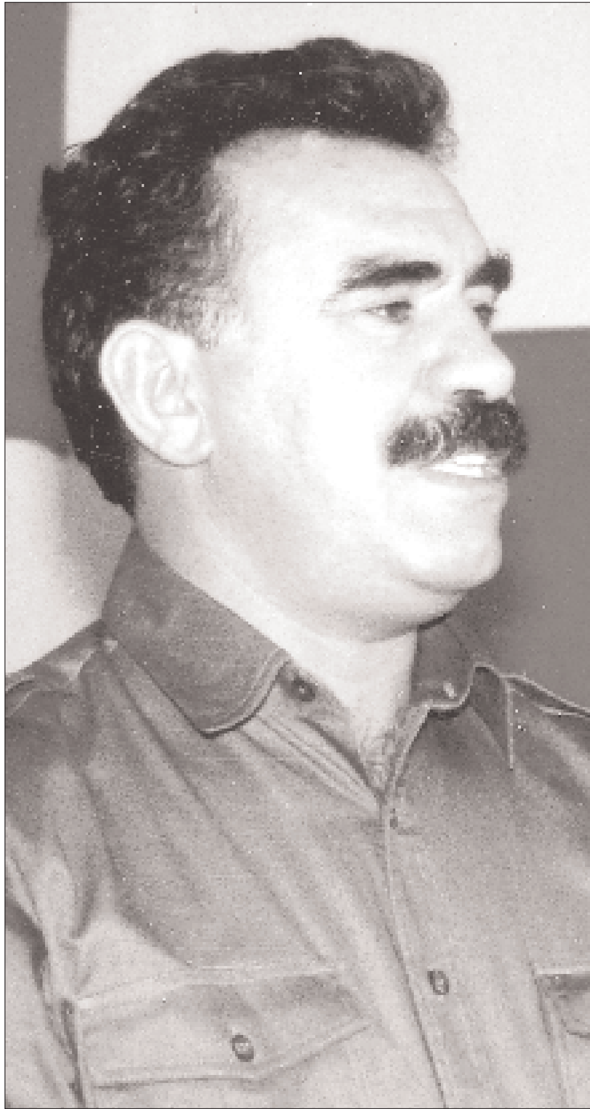
Her şey bizi kavgaya çağırıyor.

Hangi değerli komutanımız bunu böyle görüp yaşamına yön veriyor? İşte, bu konularda akıllı olacaksınız, bütün komutanlarınızı veya kadrolarınızı gözden geçireceksiniz: Bu temel gerçeklere göre yaşıyor mu, yaşamıyorlar mı?

Kürt erkeğinin bilinen bazı temel zaafları vardır: Kültürel, ulusal, toplumsal, siyasi gelişmeye gücü yetmeyen, kavramaya, arayışta bile kendini fazla iddialı göremeyen erkek; söz konusu olan bencillik, günübirlik yaşam oldu mu ve daha da ötesi veya berisi, yaşamdan ne anlıyorsun dedi mi, gözünü gittikçe daraltılmış, en düşkün seviyeye indirilmiş kadın cinsine diker. Ve sadece cinselliğine diker. İmkanımız olsaydı da bunun romanını yazsaydık!

Cinselliğe boyun eğmekle, alet olmakla kesinlikle sizleri iğrenç buluyorum.

Buna karşı büyük mücadeleyi vermemekle, tam tersine kendinizi esir görmekle ve kendinizi zemin olarak sunmakla sizleri suçlu görüyorum. Böylesi cinsellik

"Kızlar, zafer kişiliğine kilitlenmenin semboller olmalıdırlar. Zilan sembolizesi zafer kişiliğidir. Savaşla yaşamın büyük birliktenliğini veya diğer deyişle zaferi ve aşkı birleştirmenin adıdır. Bizim için semboller de önemlidir. Özgürlük sembollerine ne kadar değer verirse, hatta ne kadar tapınırsa o kadar yücelir."

olacağına hiç olmasın. Çünkü bütün ulusal, toplumsal, onun bütün siyasal, örgütsel ifadelerinden kendini koparmış olan erkek, dolu dizgin yaşam diye size geliyor. Sizin basit, çaresiz ve hiçbir gelişmeye güç yetirmeyecek olan kaba cinselliğinize koşuyor.

Bu erkeği siz nasıl tespit edemediniz?

Haydi onların biraz erkek hakimiyeti vardır; kadın da kendi diktatörlüğünü, çirkinliğini, sözümona hakimiyetini, tersyüz edilmiş karılığını egemen kılmak istiyorsa sizler ne yarar görürsünüz? Neden bunu şimdiye kadar sorgulamadınız?

Bu erkek sizinle birlikte olmasını bilir mi?

Neden hayatı incelemiyorsunuz? Hani inceleme kabiliyetiniz vardı? Hani güzel yaşam istiyordunuz? Dikkat edin, ben burada bir incelikten bahsediyorum. "Sevgili erkeğimiz, beni sevmesini biliyorsa canımsın, ruhumsun" diyebilirsiniz, ama böyle bir erkek yok karşınızda.

Buna karşı benim aldığım tedbir neydi? Böyle bir erkeklikten vazgeçmek, istifa etmek. Kanım donuyor böyle bir erkeklik karşısında. Bunu kendime yediremekle en büyük iyiliği kendime de, belki de biraz kadına yapmışımdır.

Sürekli kendime sorduğum bir soru: Bir genç kız nasıl böyle bir erkeğe dayanabiliyor, nasıl kabul edebiliyor? Bakın ben sizin gibi bir genç kız değilim. Ama sizden daha fazla, bu soruyu yakıcı bir biçimde kendime soruyorum. Bu anlamda karılaşmak salt cinsel boyutlu bir gerçeklik değil, çirkin bir köleliktir.

Mukayeseyi daha iyi yapmanız için size söylüyorum: Yirmi yaşlarında gencecik bir delikanlıyı koyun yerinize ve böyle hakim bir erkek onu kendisine eş veya sevgilisi olarak seçmek istiyor. Ne kadar tehlikeli bir karılaşma. Erkeğin biraz gücü var, zalimler hep böyle yapar, tarihten bazı örnekler de verdik. Osmanlı padişahlarının diğer bir özelliği de bu. Fatih Sultan Mehmet kendi hakimiyetini geliştirirken, hakimiyet altına aldığı halkların önde gelenlerini, erkeklerini getirip işte o "Osmanlı oğlancılığı" denilen bir terbiye altında hepsini bir nevi karılaştırıyormuş. Mustafa Kemal'in de böyle olduğu yaygınca söylenmektedir ki, doğrudur. Burada bir egemenlik söz konusu. Hakimiyeti altına aldığı halkı, sembolü olması açısından onun bir prensini alıp haremine kapatıyor. Bırakalım kızları, erkekleri böyle yapıyorlarmış. Bu kadar tehlikeli bir şey.

Cinsellik boyutu deyip geçmeyin.

Onun içinde birçok sapıklık, içinde gizlenen birçok egemenlik vardır. Dolayısıyla çirkinlik vardır. Cinsellik alanı bu konuda en çok dikkatle çözülmesi gereken bir alandır. Sanıldığı gibi zorunlu bir ihtiyaç temelinde ele alınmıyor. Orada bir egemenlik dayatılıyor. Biz buna karşıyız. Özgür paylaşım en aza indirgenmiş veya yoktur, tersi vardır. Tek taraflı ilişki dayattın mı veya ilişkiyi siyasal ve ruhsal, ideolojik ölçülerden kopuk elle aldın mı, egemen ideolojinin tutsağı olursun. Ve sonuçta cins olarak kaybedersin. Ondan sonra kadın duygusallığıyla istediğin kadar ağla, ortalığı velveleye ver. Kendin buna yanaştın.

Erkek çözümlenmesini boşuna yapmıyoruz. Hele söz konusu Kürt erkeği oldu mu, hele PKK saflarındaki erkek oldu mu, bu çözümleme mutlaka sağlam yapılmalıdır.

Bu erkeği çözmedikçe kesinlikle hayatınız tehlikededir.

Çözme işini kapsamlı, bilimsel yapacaksınız. Sorular sorarak çözülmesini, derinleştirmenizi öneriyorum. Saflarımızda artık dostluk, ahbap-çavuşluk, her türlü elele, kolkola, yatmaya kadar giden ilişkilere özgürlük deniliyorsa çatışmalıyız. Öncellikle yapılması gereken bu.

Sorgulayacaksınız!

"Beni hangi temelde sevebilirsin? Bana sevmenin ilkelerini anlat. Benimle ne kadar olabilirsin? Beni nereye götürebilirsin?" Sizler yarını bile düşünemiyorsunuz. Birisi geldi, size böyle bir dayatmada bulundu. Kendisi erkek, az çok hakim veya sorumludur. Yarın başınıza gelecek olan nedir? Saflarımızda ortaya çıkmıştır. Yoz ilişki denildiğinde, çoğunlukla erkek kendisini haklı görür ve suçlanan hep kadın olur. Zaten ahlaki açıdan da "ahlaksız olan kadındır, yaman adam erkektir; işi biten kadındır, işini bitiren erkektir." Bu ahlakı, tek taraflı tehlikeyi de görmeden sizler nasıl rahat bir yaklaşım içinde olabilirsiniz?

Keşke özlenen, amaçlanan, pratiğe an be an yansıyan bir yoldaş sevgisine ulaşabilsek.

Elimizi tutan böyle yoldaşlarımız olsa! Benim elimi tutan diyeceğim, siz yadırgayacaksınız. Saygı duyuyorum hepinizin ilgilerine, sevgilerine. Ama gerçekten bu konuda daha çok mesafe almamız gerekiyor.

Benim de bir elele tutuş özlemim, amacım, gerçekliğim vardı. Kadınla paylaşmak için benim de hayallerim, tasavvurlarım, çabalarım var, ama hâlâ ne kadar eşitçe olabilir, ne kadar güçlülük ister, ne kadar irade ister diye düşünüyorum?

Zaferi olmayanın aşkı olamaz.

Günlük olarak her adımda başarısı olmayanın aşkı da olmaz.

Aşk zaferle bağlantılı bir olaydır.

Tarihte araştırılacak olursa zaferle aşk ikizdir; biri olmadan diğeri olmaz. Bizde ise tersi söz konusu. Sözde aşk, sözde duygular yenilginin başladığı yerde başlar. İhanetin duygu tanımı da böyledir. Bunları her erkekte, her ilişkide, her yaklaşımda, müthiş incelemeye tabi tutmalısınız. Her ulusta, sanatın çeşitli kollarında bunu yıllarca, yüzyıllarca göstermişlerdir. Biz ise hepsini devrimde yaratmak zorundayız. Çünkü devrimden öncesinin sanatı yoktur. Bütün bunları devrim içinde çözeceğiz.

Açık söyleyeyim; eğer bu bay ve bayanlar ilişki arayışlarına anlam vermek istiyorlarsa, devrimimizin bir özgürlük felsefesi var, önderliğin bu konuda büyük bir savaşımı var. Kadın savaşımı, duygu savaşımı, erkek savaşımı, güzellik savaşımını göremeyenler hangi ilişkiden bahsedebilirler? Buna anlam veremeyen bir serseri, bir hırsızdır. En tehlikeli hırsızlığı da kadın çalmakta gösteriyor.

Kadınlar için "hırsız olabilir" demiyorum, çünkü onlar hep çalınmış.

Keşke bir kadın bir erkeği çalabilseydi.

Uydu kişiliği başaşağı gidişte, kendini kaybetmekte en çok köleyi yaşayan bir kadına eşlik yapmak ister. Kürt erkeğinin eşliği, kocalığı budur. Zaten ilişkinin özünü yakaladığımızda bunu görmemek mümkün değil. Benim burada getirdiğim yenilik, tersidir. Uydu kişiliğine ilişkin kadın olamaz, erkek için de, kadın için de. Başarıya başını kaldır, zaferi esas al, tam zafer kişiliğine kilitlen, işte o zaman her şeyi kazanırsın.

Kızlar, zafer kişiliğine kilitlenmenin sembolleri olmalıdırlar. Zilan sembolizesi zafer kişiliğidir.

Savaşla yaşamın büyük birliktenliğini veya diğer deyişle zaferi ve aşkı birleştirmenin adıdır. Bizim için semboller de önemlidir. Özgürlük sembollerine ne kadar değer verilirse, hatta ne kadar tapınılırsa o kadar yücelir. Böyle binlerce değerimiz var. Buna yüksek değer biçip kendilerini şekillendireceklerine, onu görmemezlikten gelmeyi, PKK duyarsız bir hareketmiş gibi, yine kendi değerlerini takdir edemeyecek bir inkarcılığı dayatmayı, sıradanlaşmayı tutum haline getirenler affedilmez, lanetli bir konumdadırlar.

Biz partide kadın çalışmalarını basit ve öyle sandığınız, sandıkları gibi ele almıyoruz. Tamamen zafer ve aşk ikileminde ele alınıyor. Bu oldukça zorlu bir diyalektik süreçtir veya felsefeye bağlanıştır. Ama tek çaremizdir, yücelmenin tek yoludur. Bundan vazgeçtik mi, her şeyimizi kaybederiz. Eğer kazandığımız bir şey varsa özgürlük adına, bu ikilemdir; aşkı zafere, zaferi aşka bağla.

Bu Kürt dirilişi, Kürt kurtuluşunun diyalektiğidir.

Bundan vazgeçtik mi, bir leş gibi kokuşmaktan öteye bir anlamımız kalmaz. Benim kendi yaşamımda da sanırım biraz gerçekleştirmeye güç yetirebildiğim en önemli bir çıkış oluyor bu. Eksiklerim, zayıflıklarım da olsa, bu gücü göstermem inanılmaz bir gelişme olarak değerlendirilmeli. Büyük düşü böyle bir yükselişle temsil etmem ne kadar önemli. Kürt halkı için en işe yararlı çaba budur. Bunu anlayabilseler ve bunda derinleşebilseler, her militanımız savaşta bir zafer, yaşamda bir sevgi ve dorukta da zaferin ve aşkın yoluna bağlansalar. Bu konuda ikiyüzlü olamayız.

Kimse kimseyi kandıramaz. Bazıları sizinle ilişkileri mi tartışmak istiyor, sizler mi bazılarıyla tartışmak istiyorsunuz; müthiş ve en yaşamsal olan çerçeve bu. Bundan aşağısını, bunun dışında hiç kimse içimizde gündemleştiremez. Size izin verildi mi? Açık söyleyeyim, kölelik istemlerinin basit piyonları olmaktan kendinizi kurtaramazsınız, diyeceksiniz. Ama unutmayın ki, biz de çok kötü duruma düşürülmüşüz. Yenilmişsin, bütün dünya haklarının altındasın, gerisindesin. Cins olarak daha da altında ve gerisindesiniz. Yaşamın kolay kazanılacağını kim söylüyor, kim iddia ediyor? Bunu iddia eden büyük yalancıdır.

Geçmişte birçok hatalar yapmış olabilirsiniz. Ağır kölelik koşullarında hatasız çıkış olmaz. Önemli yanlışlıklarınız da olabilir. Ama şimdi özgürlük imkanına anlam verememek, gereklerine kendini aday kılmamak affedilmez bir yaklaşım olur. Çünkü yaşamaya başlıyorsunuz, anlıyorsunuz, zorlasanız başarabilirsiniz. Yapı içindeki yürüyüşünüzü her boyutuyla anlamlı kılacak bir çerçeveyi, adeta kırmızı çizgiyle çizmeye çalışıyorum. Eğer bütün bu konularda belli bir anlayış ulaşılırsa, yürüyüşünüzün çarpıcı, heyecanlı ve giderek zaferi çağrıştıran, gerçekleştiren bir tarzda olamaması düşünülemez.

Erkeklerden daha fazla sizin ihtiyacınız bunadır, cesaretiniz, fedakarlığınız da daha fazla bu temelde olmalıdır. Bunu saptırmak, bunu anlamamakta ısrar, basitleştirme tutumları özleminiz olan özgürlük adımlarından uzaklaştırır. Belki geç farkedersiniz, ama o zaman da kaybetmiş olursunuz. Dövünmenin de, yaşamda bir türlü rahat edememenin de bu yakla-

şımla sıkı bağlantısı vardır. Onun için diyorum ki; sonuçta hayıflanacağınıza, kendinizi döveceğinize, perişan kılacağınıza ilkeli adım atın. Bir ömrü mümkünse önemli bir sürecinde (ki mutlaka kazanmamız gereken bir savaşımımız vardır), ona göre planlayın.

Tekrar vurguluyorum; özünüz de buna uygundur. İstenilen buna gereken biçimi vermektir. Bundan da çekinmeyin. Parti içinde en iddialı, erkeği bile bütün yönleriyle düzelten bir etkili çabanın sahibi olmalısınız. Bu anlamda eğer bir YAJK biçiminde kendinizi somutlaştırsanız, örgütleştirirseniz, erkeği bile hizaya getiren bir silah anlamına geliyorsun demektir. Şimdiye kadar eşitlik ve özgürlüğe uygun bir yaklaşımken, bu aşamadan itibaren onu da aşar.

YAJK kesinlikle bu temelde kendini anlamlı kılarsa, Kürt erkeğini de hizaya getirebilir.

İşte, tam bu noktada aşkın diriltici, namussuzu, onursuzu yerle bir edici gücünden bahsedebiliriz. Aşkın eğer bir anlamı varsa bu noktada biteni, tükeneni kendine getirmenin adıdır. Kadın bunu böyle anlasın ve buna göre ilişki arasın.

Bu onurun zaferidir. Hem eşitliğin, hem özgürlüğün sağlandığı, hem de birçok noktada çarpık, bitik olan erkeğin kurtuluşudur da. Tamamen bu şekilde erkeğe yaklaşmak daha doğru, içinizde iddialı olanlar varsa tabii.

Çoğu belki eşitliği ve özgürlüğü zorluyor, ona ulaşmak istiyor. Ama bazılarınız erkeği de zorlamalı. İddiasıyla, iradesiyle örnek particiliğiyle, değerlere sahip çıkışıyla, birçok yönüyle yetersiz olan, sakıncalı olan, tehlikeli olan erkeği kendine getirebilirsiniz. Bu anlamda kendinizi kullanmayı bilmiyorsunuz.

Bir kadın silahı olarak kendinizi savaştırmayı bilmiyorsunuz.

Daha yeteneklerinizin farkında değilsiniz. Cinsinizin, hatta cinselliğinizin gerçek gücünün farkında bile değilsiniz. Bir mal gibi sunulmayı, sahip çıkılmayı felsefe bellemişsiniz. Bu çok iradesiz, çok ilgisiz ve alınmayı bekleyen bir konumda omak demektir ki; bütün beyinsizliğinizin, ucuz duygusallığınızın da nedenidir.

Ben "kadına güvenilmeli" derken, bu noktada kendi kimliğine sahip çıkmış, önce kendinin olmuş, kendini pazarlayan değil, kendini canlandıran, yaşamsal kılan, düşünce gücüyle, onun her türlü yetkin ifade tarzıyla, gerçek örgüt ve yönetim gücüyle ve yaşamayı öğreten değerli yaklaşımlarıyla kadındır; benim tanımladığım özgür kadın. Bu kadından hiç çekinmeye gerek yok. Bazıları böyle kadını çok tehlikeli gibi de görüyor. Tam tersine ben böyle kadına hayranım.

Bütün erkekler şu anda kendileri için böyle bir kadınsal gelişmenin tehlikeli olabileceğini düşünüyorlar. Peki nerede eşitlik, özgürlük? Nerede güçlenme temelindeki aşk?

Zayıf olanın aşkı olamaz.

Bilinçsiz olanın, teslim olanın kesinlikle sevgisi de olamaz, olsa olsa teslimiyeti olur.

Güçsüz olan, düşüncesi ve iradesi gelişmeyenin sana teslim olması tamamen güdüsel amaçlı ilişkiden öteye hiçbir gelişmeye fırsat vermez.

Bizde karılık edebiyatı budur, kocalıktan beklenen de budur. İspatlasınlar kendilerini; amaçta eşitliği, özgürlüğü ifade eden ve bu konuda son derece samimi olan bir yaklaşımın sahibi olsunlar, o zaman merhaba diyelim, bravo diyelim.

Diktatörlük eğilimlerine bakın: M. Kemal bile tek onurlu bir kadınla birlikte olamıyormuş. Ya fahişe kadınlarla, ya da 9-10 yaşındaki kızlarla oluyormuş. Neden? Çünkü, diktatörler eşit ve özgür, onurlu insanlarla olmayı kişiliklerine, gururlarına yediremezler. Mutlak iradesiz, güçsüz insanı isterler.

Saflarımızdaki erkekler de zayıf, kendine bağlı bir köylü kadınını görmek istiyor. İşte, o zaman böyle birinden korkun, çünkü o diktatörlük eğilimi içindedir. Eşitliğe, özgürlüğe yakın, iddialı, kişilikli bir kadından sürekli kaçınıyorsa veya hep ona egemenlik dayatıyorsa, onu hatta aldatmaya çalıyorsa ondan korkun. Ondan hayırlı bir yoldaşlık, duygudaşlık ise hiç beklenemez.

Özgürlük istiyorsunuz, eşit yaklaşım istediğiniz kesin. Ama karşı tarafın buna ne kadar yatkın olup olmadığını ölçemiyorsunuz. Bir gözükara, aldatılmaya son derece müsait ve çok ucuz tepkici yaklaşımlardan öteye gitmeyen biri gibi yaklaşıyorsunuz. İşte, sizi başarısızlığa götüren budur.

Kaldı ki, PKK olayında kadın cinsi yaşamsallaşabilir, kendisinin olabilir, iradesine kavuşabilir, görüşü güçlü olabilir, karşısına çıkan her ilişkiyi eleştiri süzgecinden geçirebilir, kararı da verebilir.

Sevgi mi istiyor?

Paylaşım mı istiyor?

Ölçü şu: Ne kadar zafere kilitlenmiş! Zafere kilitlenen aynı zamanda güzeldir, alçakgönüllüdür, olgundur, terbiyelidir, saygılıdır. Elbette, insan bu insanla büyük saygı, sevgiyle yaşamı paylaşmak ister. Sevgi sınırsızca gelişebilir. Bunu zorlayacağız, bunun dışında sizlere değer atfedenler, "sen rüyalarımın perisisin veya sen ayağımın tozusun" bunların hepsi koca yalanlardır.

"Saflarımızdaki erkekler de zayıf, kendine bağlı bir köylü kadınını görmek istiyor. İşte, o zaman böyle birinden korkun, çünkü o diktatörlük eğilimi içindedir. Eşitliğe, özgürlüğe yakın, iddialı, kişilikli bir kadından sürekli kaçınıyorsa veya hep ona egemenlik dayatıyorsa, onu hatta aldatmaya çalıyorsa ondan korkun. Ondan kesinlikle hayırlı bir yoldaşlık, duygudaşlık ise hiç beklenemez."

Mevcut erkek felsefesine bakıldığında bu iki yaklaşımdan birisine veya birisinden diğerine düşerler sıkça. Bütün bu özgürlük özlemlerinize, onun gerçekleştirmeye çalıştığımız kimliğine el vermeyen kişiliklere karşı tutumlarınızı, hatta yaşam planlarınızı dayatabilmeli. Hizaya geliyorsa bu bizim başarımız olarak değerlendirilmeli. Kadın silahının güçlü kullanılmasından kastettiğim budur. Bu temelde düzeltilecek erkek, savaşma yeteneği yüksek bir erkektir. Savaşımın bütün boyutlarına anlam verebilecek, onun kendi kavgasında "hele gel birbirimizi yaşayalım" gibi bir ucuzluğa da yer yoktur. O dayatılan ilişki tarzından nefret eder, ona kapalı bir insandır. Tıpkı sizin de karşı olduğunuz gibi.

İşte, ilişki çerçevesi:

Bazıları tartışmak istediğinde "al çerçeve" diyeceksin. Paylaşım dayattığında yine "al çerçeve" diyeceksin. Bu da nereden çıktı dediğinizde "yeter oyunlar", "yeter kendimizi kandırdığımız, seni anlayışa davet ediyorum" diyeceksiniz. Düşkünlükte ısrar ederse, YAJK silahınızla ölümcül darbeyi indireceksiniz. Örgütlenme sizin için bu kadar gerekli. Tehlike büyüdü, üzerinize geldi; bütün kadınları ayaklandırırsanız, ben dahil bile hiçbir erkek semtinize uğrayamaz. Her şey saygıya, gerçek mücadelenin başarı ölçütlerine göre olur. Veya eşitliğin, özgürlüğün gerçek boyutlarına göre olur. Bunun dışında zorbalığa, kendi hakimiyetine, yönetim gücüne bağlı bir etkilenmeye fırsat yoktur. Hiçbir erkek zaten ilke dışı olduğu için buna güç yetiremez. Devrimci ahlakımızın, devrimci felsefemizin, hatta örgüt gücümüzün buna göre hazırlanmış gücümüzün kararına göre. Bu da ne kadar güzel! Ne kadar arzuladıklarınızın gerçekleşmesidir. Tarzımız budur, savaşımımız bu amaçladır.

Çerçeve giderek netleşiyor ve parti içinde sağlam duruş için sizlere gerekli olan ipuçlarını veriyor. Ciddi bir saplantıya düşeceğinizi beklemiyoruz. Varsa böyle biraz daha açıklamamı gerekli kılan hususlar, sorular temelinde cevaplandırabilirim. "Bütün bunlar anlaşıldı" diyorsanız, yürüyüşünüz de sağlam olmalı. İkide bir "kadın katılımı, yaşama katılımları zayıf, ilgisizdirler" deyimlerini duymak istemiyoruz.

Sizin de bazı eleştirileriniz olmalı: Kimin ilgisi zayıf, kimin ilgisi çarpık kanıtlamalısınız. Evet, bazı çarpıcı sorularınızı duymak istiyorum, sorun!

Kendimi orta yere sermiş, hiç kimsenin, hiçbir kadının korkmayacağı erkek durumundayım. Veya kendisini çoktan erkeklikten çıkarmış, erkeklikten istifa etmiş birisi durumundayım. Tehlikeli mi oldu acaba? Bu istifa etme işime kim ne diyebiliyor? Erkekler bunu duymuşlar mı? İstifamı kabul edebiliyorlar mı? Bir tek Cuma arkadaş kabul etmişti sanıyorum. İnşallah vazgeçmez. Kim cevap vermek istiyor? Evet, buyrun Deniz!

- Başkanım, zaten çizilen bir çerçeve var. Önderliğin düzenlemiş olduğu yaşam, düşünce biçimi var. Bunlara anlam vermeme var. Bütün bunlara doğru anlam verilirse güçlü bir çıkış olacağına inanıyorum. Çünkü erkeğin bu noktada, (Parti Önderliği istifa dedi) bir anlayışı var. Hatta bazı arkadaşlar "keşke kadın olarak doğsaydık" diyor.

- Ama kötü!

- Belki kötü olabilir, ama bu psikolojinin oluşması bile bir gelişimin göstergesidir. Bu noktada kadın kendi gücünün farkında değil. Şimdiye kadar toplum bize…

- Cinsel boyutu da dahil gücünüzün farkında değilsiniz. Büyük bir cehalet içinde olmak kadar, büyük bir çirkinleştirme aleti durumundasınız. En büyük suç burada. Ama tarihi örneklere bakın; bütün tanrıların yanında tanrıçalar da vardır. Daha sonra yükseklerde kadınlara yer yoktur. Neden? Sınıflı toplum gelişmiştir, kadın artık alttadır. Altta olanın tanrıçalığı olmaz. Hep erkek hakimdir; tanrı krallardır, tanrı kraliçeler denilmez, ama eskiden varmış.

Kadınlığınızı kaybetmişsiniz veya kaybettirmişler. Bizde de çok yoğun gelişiyor. Benim bütün savaşımımın özü, bütün arayışlarımın temeli bir kadın kimliğini ortaya çıkarmaktır. Bu güzel ve soylu bir arayıştır. O ilişki isteyen, "kadın" diyen (erkekleriniz hep söylüyor) bu temelde niye aramıyorsunuz? Onların aradıkları kadın, kolayca kandırıp en kaba cinsellikle kendini tatmin edip atacakları kadındır. Bu tehlikeli bir yaklaşım. Felsefe bu diyorum, anlayış böyle. Burada silkineceksiniz, büyük bir mücadeleye kendinizi sahip kılacaksınız. Etmezseniz erkeği, böylesine köleleştiren köleliği, çirkinliği besleyen durumda olursunuz. Böyle kadını PKK saflarında kabul etmem, ajan olarak değerlendiririm.

Zaten sizlerin basit yaşamda bir ısrarınızın olacağını sanmıyorum. Aslında özleminiz bu çerçevededir. Fakat apolitik olduğunuz için ve ötekilerde sürekli bundan alıkoydukları için ulaşamıyorsunuz, kendinizi bu özlemlerinize yatıramıyorsunuz.

Siyasallaşmayanın, pratikleşmeyenin, örgütleşmeyenin sevgisi bireycidir. Ve son derece siyasi anlamda da çarpıtıcıdır, bölücüdür, düşürücüdür. Birilerini gördünüz, lafa değil gerçekten de siyasi, örgütsel, eylemsel yönüyle tutarlı ve oldukça da kendini kanıtlamışsa onda gelişecek sevginin bir anlamı olabilir. Bundan kaçınanın, sevgi adı altındaki bütün yaklaşımlarında sahtelik vardır ve düşürme amaçlıdır. Burada hiçbirinizin kendisini aldatmayacağı kanısındayım.

Soz.: Biz sıradanlıktan çıkmıyoruz. Parti Önderliği "köşe bucak kaçıyorsunuz, karşımda farklısınız" diyor. Bu anlamda birçoğumuzun yaklaşımlarını samimi bulmuyoruz. Sıradan yaklaşıyoruz. Basit davranışlar içerisine giriyoruz. Sıradanlığın olduğu yerde tabii ki, aşk olmaz. Önce bir insan, kendisini moral, güç kaynağı haline getirmeli. Bu anlamda da yine kendimize dürüst yaklaşmadığımıza inanıyorum. Burada bir ikiyüzlülük görülüyor. İkiyüzlü yaklaşınca doğal gücünü yakalayamıyorsun. Tabii ki, insanların sana yaklaşımı da o temelde oluyor, sana yapay yaklaşıyor, samimi yaklaşmıyor.

Bence sevgi bir modeldir, bir hedeftir. Sevgiye bir tanım getirme, onaylama bana pek ciddi bir yaklaşım gibi gelmiyor. Bence her şeyden önce kadın sıradan olmaktan çıkmalı, bir güç haline gelebilmelidir.

- Sen bunu yeni mi farkediyorsun? Şimdiye kadar savaşmamız niçindi?

- Parti Önderliği bunu yıllardır söylüyor. En çok gördüğüm buradaki ikiyüzlü yaklaşımdır.

- O sizin sorununuz. Böyle yaklaşırsanız böyle olursunuz. Sıradan yaklaşırsanız sıradan olursunuz. Kaybeden kendiniz olursunuz. Ben size devrimin yasalarından bahsediyorum. O zaman ezilmeyi, satılmayı, hakaret edilmeyi de kabul etmelisiniz. Başınıza gelecek olan odur.

Özgürlük savaşımı bunun için gereklidir. Siz burayı aile, bizleri de büyük reis sandınız. Ben bunun, daha yedi yaşındayken mahkum ettim. Büyük siyasallığımız savaş temelinde ortaya çıkmalıdır.

Erkekleri öyle sanıyorsanız ben ne yapayım? Kendinizi öyle bir kadın olarak kattıysanız, ben ne yapayım Ama unutmayınız ki, önderlik gerçeği bununla savaşımın adıdır. Sen yeni yeni farkediyorsun, o zaman kendi kendini aldatmışsın. Doğru olan ikiyüzlü veya kendini bir güç, coşku kaynağı haline, ilgisizliğiyle, iddiasızlığıyla uzak tutma yerine, özgürlüğün büyük değerine anlam verebilen ve kararını verebilen, tutarlı, birbirlerini her yerde tamamlayan veya ölçülerini her yerde ortaya koyabilen bir tutumun sahibi olabilmektir. Bu netleşmiştir. Artık hepinizin yakalaması gereken bir düzeydir. Bunu aşındırmayın, oportünist yaklaşımlarla sağa-sola çekiştirmeyin. Çünkü hiçbir yararı yok. Hesabınıza gelmeyen, başka türlü kılan-, açık söyleyeyim, savaş ölçülerimize göre, özgür militan ölçülerimize göre yerle bir olur. Ağlarmış, sızlarmış; hayır! Size kendi bacım örneğini verdim: Ben ölçülerime uygun olmayanı semtime bile yaklaştırmam.

De.: Yaşama genel bir erkek bakış açısı var. Her açıdan, özellikle askerlik, kadın açısından daha farklı gelişim durumu var. Bu noktada dünyamız kararmış… İrade, örnek, öncülük de yok. Parti Önderliği bu noktada öncülük ediyor. Onu erkek cinsinin öncüsü olarak görmüyorum.

- Gayet tabii. Ben bir erkek cinsinden olma yerine, o cinse karşı kadının yapması gereken savaşı veriyorum. Tıpkı Kürt halkında olduğu gibi kendi savaşını kabul etmeyen bu halkın savaşını veriyorum. Kendi cins savaşının gereklerini yerine getirmeyen kadının savaşı da şimdi bana yığılmış durumda.

- Bu noktalarda tıkanma var. Kadının dünyasında estetik, askerlik siyaset nasıl olmalıdır? Bundan sonra bu noktalar üzerinde yoğunlaşmalı.

- Kendi aranızda her gün haykırarak yapın. Buralar mükemmel bir okul. Hepinizin ağzı açılsın. Susmamacasına, iradesi gelişsin keskincesine, ipuçları verdik.

Önderlik demek, küçümsenecek bir kuvvet değildir. Sizin için büyük bir şanstır. Bu kadar yanlış, azgın, ölçü tanımaz erkeği durduran, kadınların iradesine yol verendir. Özgürlük dünyasına kapı açandır.

Takdir etmeyi bile bilmiyorsunuz. Bu da öfke uyandırıyor. Özgürlük kapısından adım atmanız, adımların pekişen sahibi olmak büyük kazanmanın ta kendisidir. Önderliği siz ne sanıyorsunuz? Büyük intikam savaşçısı olduğumu unutmayın. Ne yaptığımı bilenlerdenim. Davranışlarınızı bu temelde sonuna kadar incelemeliyim.

Zorla mı beni erkek yapacaksınız?

Olamıyorum?

Bana ne yapacaksınız? Ama ben size dayatırım: O zaman, beklediğiniz, hayalinizdeki bütün erkekler öldü. Erkek de zavallı, cansız, öyle fazla güçlü değil. Zorda daha doğrusu. Çok çelişkili, çok müthiş bir savaş içinde. Bu fukarayı anlamalısınız. Veya bu kadar olabiliyor, ben ne yapayım? Erkeklerimiz güçlü olsaydı, kadınlarımız güçlü olsaydı herhalde ben bu kadar zayıf olamazdım. Değil mi? Böyle erkek olmaktan çıkmazdım herhalde. "İyi ki çıktın" diyeceksiniz tabii. Kırk yıllık savaşım sonucudur bu. Sevgileriniz bu savaşın sonucundadır. Bütün kadınların özlemine anlam olabilmek içindir. Biraz güzel olabilmek içindir.

Güzellik mi değerlidir, kaba cinsellik mi? Gayet tabii; kadınla birileri beraber yaşamak istiyorsa önce güzel olmalı. O çok sözümona kaba erkekliğine dayancağı yerde, büyük güzelliğine dayanarak yaşamaya güç yetirmelidir. Kendimi böyle ilan etmiyorum. Ama çabam bu yönlüdür. Bunu görmemek büyük noksanlık. Zaten insanların gittikçe beni de biraz sevmeye çalışması bu özgürlükten dolayıdır.

Sevginin önünde korku engeldir, ama hiçbir kadın benden korkmaz.

Bu, sevgi için bir başlangıçtır. Elbette ki, bu yetmez. Güzelliğin de zaferle kopmaz bir bağı vardır.

Zaten güzelliğin kendisi özgürlüktür.

O da savaşla elde edilir. Savaş da

Devamı 27. sayfada

Başkan APO'nun Newroz vesilesiyle yaptığı değerlendirme

Diriliş de, kurtuluş da NEWROZ'larda başarıldı

Baştarafı 1. sayfada

çek kurtuluş sürecine partimizle birlikte kavuştuğunu, bunu artık önleyemeceğini gösterdi.

Her zaman yaptığı gibi düşman, Newroz'u içeriğinden boşaltıp kendine mal etmek için çeşitli manevralara girişti. Ve bugünü sözümona bizden daha görkemli bir biçimde, bütün Türk dünyası için, en önemlisi de faşist-milliyetçi yaklaşımlarla değerlendirmeye, kutlamaya çalışıyor. Şüphesiz, bugünün bizim için anlamı düşmanın geri adım attığıdır. Ama daha ileri biçimlerde bütün savaş ve bütün ulusal imha süreçlerinde yaptığı taktiği bir de bu yönüyle yaşama geçirmesidir. Bu, düşmanın bileceği iştir. Bizim için daha önemli olan özellikle parti tarihimizin fiilen başlangıcı anlamına da gelebilecek olan 1973 Newroz'undan beri buraya kadar taşıdığımız bu büyük olayı, bu büyük 24 Newroz'un her birisini tarihi akışın özgürleşmesinde dev bir kilometre taşına dönüştürdük.

Tarih kolay yazılmaz!

Hele bu tarih başaşağı giden bir halk ve tarih olmaktan çıkmışsa ve bir halk talihsizliği iliklerine kadar yaşıyorsa, kendi tarihinden nefret ettiği, tarih diye bir şeyin kendisi için olmadığı bir biçimde sonuçlanmışken, bizim böyle bir günün sembolik anlamını da göz önüne getirerek attığımız her bir adıma nereden bakılırsa bakılsın, başlı başına büyük bir diriliş tarihi oluyor. Ve bugün artık kurtuluş hesapları ve planlarının en kapsamlı hazırlıkları biçiminde yürütülme aşamasına gelinmiştir.

24 yıla şüphesiz büyük işler sığdırılmıştır.

Bunları, dille sayıp-dökmek mümkün değildir. Kaldı ki, yoğunca işleniyor, parti ve savaş tarihimizde işlemek zorundadır. Çünkü diriliş de, kurtuluş da bu yıllarda başarıldı. Ulusal, toplumsal yaşamda bir anlam söz konusu olacaksa, bu yılların içerisinde aranabilir. Gerisi bitiş ve dağılıştan başka bir şey değildir.

Mevcut kişilikler, yaşamı kahreden her şey, bu yılların siyasi kurtuluş anlamında ifade ettikleri bir yana, kişinin moral, sırf kendisini ayakta tutacak bir manevi değerin bu ülkenin insanları için bulunamayacağı, bununla ancak yaşanabileceği yalın bir biçimde kanıtlanmış bulunmaktadır. Eğer bugün, bu halk biraz yaşama gücü gösteriyorsa veya yaşam adı altında herhangi birimiz kendimize bir şey yakıştırıyorsak bu büyük savaş yıllarının sonucudur.

Nereden bakılırsa bakılsın bahara giriş, baharla birlikte canlanma, eğer halk gerçekliğimiz açısından ifade edeceksek, ancak bu yıllarda imkan dahiline girebiliyor. Yoksa, yaşam adı altında söylenen her şeyin bir kandırmaca olduğu biliniyor. Yaşama bu anlamda, baharın canlanışı kadar canlı yaklaşmak mücadelemizin ve bugünün adına yaraşır en doğru davranış olacaktır.

Yaşamda büyük canlılığı gösteremeyenler, bunun özgürlükle ve toplumsal, ulusal özgürlük düzeyi ile bağlantısını kuramayanlar hiçbir bahaneye sığmadan, yaşama karşı büyük bir saygısızlık içinde olduklarını bilmeleri gerekiyor. Eğer bir yaşamdan bahsetmek istiyorsak, onun ve böyle bir günün bütün doğada ve bütün tarihimizde olduğu gibi bir canlanmayı mutlaka göstermesi gerektiği açıktır.

Bizim için burada önemli olan, daha çok parti militanlığı açısındandır. Kendimizi tanıdığımızdan beri, hatta bugüne ilk adımı attığımızdan beri, saygının bir gereği olarak sürekli canlı olma, sürekli bahar gibi taze olma ve bunu hiçbir zaman eksiltmeme, "bu işin gereğidir" ve "hep böyle olmalıdır" dedik. Çünkü başka türlü bir canlanmanın olmayacağını ve başka türlü yaşama saygı olamayacağını biliyorduk.

Bütün bu yılları anı anına böyle boşuna geçirmedik. Bu yıllar, eğer bizim şahsımızda büyük bir canlanma temelinde gerçekleşmişse, verilen sözlere, halk gerçeğine, kimliğine, kurtuluşuna, ilke ve karar düzeyinde sürekli esas alınmışsa ve bütün yaşam buna göre canlı, savaşkan kılınmışsa demek ki, halka bağlılığın ve bugüne bağlılığın gereği gösterilmiş, sözler yerine getirilmiştir. Kişiler ancak bu temelde kendilerine saygıyı iade edebilirler. Başka hiçbir şey kişiye saygısını, onurunu iade etmez, bağışlatmaz. Ancak bir toplumun yitirdiği bütün değerleri, bir halkın umudu, onuru olabilecek özgürlüğü, bağımsızlığı esas alınmışsa ve ona inançla ve büyük çabayla karşılık verilmişse, o kişi bir anlam ifade edecektir. Bizim şahsımızda bu yıllarda daha çok buna dikkat edilmiştir. Lafta değil ve öyle çoğunuzun sandığı gibi göstermelik olarak da bu işe girişilmemiştir. Ölüm için de girişilmemiştir.

Bu iş; ölüm için değil, yaşam içindir.

Öyle boş hedefler için değildir. Gerçekten yaşamın anlamını kendinde arama, bulma ve yakıştırma işidir.

Yıllar bunun için muazzam değerlendirilmiştir.

Ve bulunan her şey sınanıp, gereklerine göre hayata geçirilmiştir. Bugün, eğer halk böyle canlanmışsa, milyonlarcası korkunç özel imha savaşlarına rağmen, kendilerini sınır tanımaz bir coşku içinde tutuyorlarsa, büyük acılarına, yoksulluklarına rağmen, büyük düşüncenin, emekten de, hatta fiziki anlamda yaşamdan da daha değerli olanın yakalandığını, kendisine mal edildiğini gösterir. Gerçek ve yaşatıcı değerin ne olduğunu ortaya koyar. Biz bunu gösterdik.

Hâlâ bakıyorum; davranışlardaki yapaylık, ilişkilerdeki ölgünlük, kesinlikle bu işin sözüne, bu işin anlamına cevap vermek şurada kalsın, terstir. Onur ve yaşam bu terslikle kazanılmaz. Hiç kimse bunun kendiliğinden tesadüflerle gerçekleşeceğini sanmasın, bizzat savaşımın geliştirildiği düzey ile kazanılmıştır. Dost-düşman da biliyor veya bilmek durumundadır ki, savaş belki de hiçbir savaşta düşünülmeyecek kadar sorumlulukla, her adımın defalarca ölçülüp denenmesiyle, belki de bin defa tekrarlanmasıyla bir kazanıma dönüştürülmüştür. Bazı şeyleri ısrarla anlamama, onun tarihi değerlerini bilmemek, sanki bu yaşam kendiliğinden ele geçiyormuş gibi davranmak ve bir de bu yaşamın büyük değerini takdir etmemek, sanki herhangi bir yaşammış gibi, farkı fazla yokmuş gibi davranmak o kişinin kesinlikle iflah olmayacağını gösterir.

Eğer yaşamımızın bir anlamı varsa, tamamen bu anlatım nedeniyledir. Anlamı böyle olduğu içindir. İster saflarımızda olsun, ister saflarımız dışında olsun yaşamın onuru ne kolay yaşanır, ne de onun utanç lanetinden kolay kurtulunur.

Yalnız utanç ve lanetli yaşam ifadelerinden kurtulmak için yaptığımız müthiş mücadeleyi ancak bir biz biliriz.

Hâlâ da bunun büyük savaşımını yürütüyoruz. Çoğunuz sadece sonuçlarına bakıyorsunuz. Yaşamayı bile ancak zaman zaman aklına getirerek, cesaret ederek yürüyebileceğinizi sanıyorsunuz. Bunlar gafilce yaklaşımlardır ve kişiyi hiç iflah etmez. Er geç o kişiyi yere çarptırır. Bizler yaşamın yüceliğine artık hükmetmek zorundayız. Elbette, bunu aynı zamanda günlük başarı tarzıyla, yaşamın bütün örgütsel ve eylemsel değerleriyle korunmasını, pekiştirilmesini ve büyütülmesini sağlayarak hakkını verirsek ancak bir anlam ifade edebilirler. Bunun dışında hemen her şey sizi boşa çıkarır.

Yaşama karşı büyük anlamı, onun büyük saygısını, büyük çabasını gösteremeyenler bizden hiçbir şey beklemesinler. Hele bu parti içinde hiç mi hiç beklemesinler.

Belki biz yaşamı her düzeyde yaşamıyoruz, ama onun büyük kavgasını veriyoruz. Belki her şey net değil, ama onun gereklerini yaratıyoruz. Eğer düşman, yaşam adına her şeyi silip süpürmüşse, bir kadavraya çevirmişse yapılması gereken, yaşamın yolunu aralamak ve yaşamın olanaklarını gerçekleştirmektir.

İşte, bu yapılmıyor!

Başka neyiniz var? Başka ne ile yaşama yaklaşacaksınız. Doğru dürüst konuşamadığınız dilinizle mi? Olmayan yüreğinizle mi? Çalışmayan beyninizle mi? Bunlarla yaşam gerçekleşebilir mi? Yine doğru dürüst vermediğiniz bir savaşla mı? Bunlar önemli. Adam olmak bu anlamda kolay değil.

Bu açıdan bugünün anlamını tarihimizdeki büyük savaşımı ile birlikte ve halk olarak da, yüzyıllardan beri bir direniş değeri olan anlamının bu çerçeve içinde büyük bir duyarlılıkla, bilinçle, kararlılıkla mal edilmesi her şeyden önce gelir. Hiç kimse bize ahmaklığı, rezil bir yaşamı, kof, fazla değer ifade etmeyen güdüleri ve düzen etkilerini veya gelenekleri dayatamaz. En az düşmana karşı olunduğu kadar bunlara karşı da sürekli direniş ve savaş halin-

deyiz.

Bizim büyük bir yaşam savunucusu olduğumuz, savaş için göze aldığımız her şeyin ve yaptığımız her şeyin bu yaşamın kazanılması ve savunulması anlamına geldiğini bilmek gerekiyor. Onun için mevcut değerleri koruma, yaşamımıza imkan verecek iğne ucu kadar bir fırsatı, bir zemini en başta insanlarımızı, özellikle yaşamın yol kazıcıları olarak da gerilla güçlerimizi büyük özenle geliştirmek, korumak ve savaşımlarını, bu anlamını titizlikle yerine getirmek en temel sorumluluktur.

"Bunlar büyük kuvvetlerdir. Deşifre edilen, çözülen bir düşman kadar, kazanılan çok önemli dostluklar var. Bunlar da hepsi devrime mal edilirse, şüphesiz bundan sonraki yaşam daha değerlidir. Her bakımdan Newroz'un ruhuna uygundur.

Bu okul öğrencilerinin öğrendiği hayati şeyler de bunu emreder. Bu kadar değer boşuna öğretilmiyor. Eğer yaşama karşı biraz saygıyı yitirmemişsek yapılması gereken; gerektiği kadar öğrenebilmek, yaşamda tökezletmeyecek, anlamsız kaybetmeyecek kadar öğrenmektir. Ve eğer öğrenilmişse de bunu an be an yaptıklarıyla göstermektir.

Son yıllarda biz bütün faaliyetlerimizi büyük öğrenme işine adadık. Başka türlü yaşamı düzeltmek, geliştirmek ve korumak mümkün olmuyor.

Haydan gelen huya gitsin misali, çoğunluğunuz buna alışmışsınız. "Ucuz elde ettik, nereden elde edildiği bile pek belli değil, öyle de kaybedebiliriz." Şimdi bu anlayış bize çok ağır geliyor. Çünkü biz bu yaşamı, büyük doğrular savaşı ile gerçekleştiriyoruz. Ne sizi kolay katıyoruz, ne de kolay kaybetmeye niyetimiz var. Veya çizgimiz, çabamız bunu asla kabul etmez. Sizlere kalsaydı nerede ve nasıl kaybedeceğimiz pek belli olmazdı. Ama unutmayınız ki; bu parti, bu okul kendi insanını mutlaka doğru kazanma, onu kaybetmeme, tam tersine sürekli daha da derinliğine bulma, hayatla birleştirme ve yıkılmayacak bir yaşam gücü haline getirebilme sorumluluğuyla yükümlüdür. Bundan daha değerli bir çaba olamaz.

Düşman beyinleri uçurmuş, yürekleri yerle bir etmiş ve "yaşa" diyor.

Böyle yaşam olmaz.

Buna "dur" dedik. Doğru yaşam için, "yapılması gerekenler var" dedik. Aksi halde her şey namussuzcadır. Bu iyi bir şey midir? Hayır. Bu, kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Olagelen de buydu. İşte, bunu kaldırıyoruz. Bunun kaldırılma savaşımında hiç kimse, hiçbir gerekçeyle, "neden gereklerini tam yapamıyorum, neden şu nedenle, şöyle yapıyorum" küstahlığını gösteremez. Çünkü bu, yaşamı tehdit ediyor, çünkü bu zorbela kazandırdığımız tarihi gelişmeyi bozuyor.

Değerli şeylere saldırmak iblisin işidir, lanetlilerin işidir. Demek ki, burada hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle hakkı olamaz, savunması da olamaz.

Ölçüyü tam almak, sarsılmayacak kadar ve sonuna kadar iddiayı kazanmak, kararı vermek. İşte, bizi buraya kadar getiren tek yürüyüş tarzı.

Biz 24 yıl önce başlarken hiç kimse bize emretmedi. Ne ideolojik moral düzeyinde, ne de maddi düzeyde fazla bir donanımız yoktu. İnanç adına, umut adına da ortada bir şey yoktu. Ama buna rağmen, biz insanlığın yüreğinin bizim için de böyle atması gerektiğini, çok az da çalışsa beynimizin artık bundan böyle bu yönlü çalışması gerektiğini, akıl ettiğimizde ve bunu öncelikle kendimize uyguladığımızda, belki de kendimizin bile beklemediği çok büyük bir tarihi gelişmenin adımını atmış oluyorduk.

İşte, bunlarda ısrar edilirse yıkılmayacak, bütün bir ulusu, hatta insanlığı etkileyecek bir soy ağacı haline gelmek mümkündür.

Nasıl ve ne ile buraya kadar gelindi?

Büyük sabırla, inatla ve fazla olmayan bir bilinçle gelindi.

Şimdi, bunların hepsi sizlerde fazlasıyla var. Genç ve sağlıklısınız. Eğer bir şey bu kadar değerli ise, hele bu geçen yıllar bunun değerini bütün dost ve düşmana göstermişse, artık sizden beklenen sadece kararlı bir yürüyüş değil, bir umut, inanç değil, zaferin üzerine yürüyüşün ta kendisidir. Onun tarzı, onun engellenemez yüksek temposu, büyük ustalığıdır, beklenen budur. Bunu böyle anlarsanız, belki bundan sonra yaşam tarihinize daha şerefli bir yer kazışmış olursunuz. Başka türlü gerekçelerle kendi kendimizi anlamsız kılmayalım.

Tarihi olabilmek iyi bir şey, tarihe yaraşır yaşamak iyi bir şey.

Ama buna, büyük saygı, büyük özveri, büyük sabır ve gerçekten her şeyini katarak, yapmasını bilerek; buna nerede, ne kadar engel var, hepsine anlam vererek, hepsini ayıklayarak hakkını verirseniz yeriniz olacak. Saygılı olabileceğiz.

Ben başka türlü insan tanımıyorum.

Bu halk için de, gözüm de olsa bunun dışında bir anlam veremem ve kendimden saymam. Bu, aynı zamanda yüksek önderlik gerçeğimizin anlamıdır da. Beni de aşan, artık bu halkı mutlaka böyle olmayan zorlayan gerçek budur. Bu kadar şehidi bağlayan gerçek de budur. Bizi bile bu kadar sürükleyen yine bu gerçektir. Dolayısıyla bütün iradelerin ve bilinçlerin de bağlanması gereken bu gerçekliktir. İtirazsız, büyük saygıyla olduğu kadar, büyük bir yaratıcılıkla, büyük bir şans telakki edilerek bağlanılması gereken budur. Bu büyütür, yüceltir. Belki hastalık namına bir şeylerimizi acıyla elinizden alır, ama yine kazanacak olan, kapsamlı kişiliğiniz olacaktır.

Bundan sonra her yönüyle kurtuluş adımları atılıyor. Bu son geçen bir yılda bile partinin içindeki muazzam ayıklama, netleştirme ve aydınlatma, ordulaştırma çabalarında, yine aynı netleştirme, gerçek askerileştirme, militanlaştırma çabalarımız mutlaka etkisini gösterecektir.

Her zaman kendimizdeki kazandırma özellikleri dalga dalga halka yansıyor.

Düşmanı çözerken, bizi yeniden yapılandırıyor. Önümüzdeki süreçte bu çarpıcı bir biçimde bir kez daha ortaya çıkacaktır. Şimdiden büyük bir tutkuyla hepimizi bağlayan da budur. Her zamankinden daha fazla başarılı olabilecek bir savaş tarzımız ortada.

Bir savaş imkanı, bir savaş mevzileri, bir savaş olanakları, kendini sınırsız yaratacak kadar ve daha da netleştirdiğimiz, kabul edebileceğimiz bir yaşam tarzı var.

Bunlar büyük kuvvetlerdir. Deşifre edilen, çözülen bir düşman kadar, kazanılan çok önemli dostluklar var. Bunların hepsi devrime mal edilirse, şüphesiz bundan sonraki yaşam daha değerli olur. Her bakımdan Newroz'un ruhuna uygun olur. İstenildiği kadar savaş da yaratılır, istenildiği kadar kendimizi yeniden yaratırız, istenildiği kadar düşünceyle, istenildiği kadar moralle yaratılır. Bütün bunların silahları elinizdedir. Kullanmak, yaşamda iddası olanların işidir. Daha büyük kullanmak, yaratmak isteyenler halk önderlerinin işidir. Bunların kanunları vardır. Gereklerine yakışanlar mutlaka bu işi sonuna kadar götürürler. İşte, sizler de, bu işte en iddialı olma şansına sahipsiniz.

Bütün PKK'liler buna sahiptirler.

Bugün bütün dünya bunun önüne geçmek için beyhude çabaları söz konusu. İşte, her yıl dedikleri gibi, "bu yıl bitecekler de, boşlukları doğacak da, işte yerine gelelim, haydi gelin toplantılar yapalım, gelin partiler kuralım." Hemen her yıl böyle diyorlar. İşte, icazetli örgütler kurarak, "partileştik" diyorlar. Biz bunları çok iyi tanıyoruz ve hepsi de boşa çıktı.

1997 için bir kez daha diyecekler, "bitiş yılı olacak hazırlanın. Önemli reform zeminleri var. Avrupa'dan hazırlanın, Ankara'dan hazırlanın, Güney'den hazırlanın hepsini birleştirelim ve PKK'nin mirası üzerine konalım." Bu hesaplar her gün yapılıyor. Umarız, daha da kendileri için yerle bir edicisi bu yıl olacak. Bıkmadan yaptıkları bu hesapların acı sonuçları kendileri için herhalde bu önümüzdeki yıl daha fazla ortaya çıkacak. Bütün bunları bilerek, biz de hesap yaptık.

Nefes nefese biz de büyük çalışma yürüttük.

Kuzey'de düşmanın taktikleri, Güney'de işbirlikçilerin taktikleri sözde Newroz'u bizim için bir kıskaca dönüştüreceklerdi. Hiç etkili olmadıkları ortaya çıktı. Kendi tarzımızda ısrar bunda daha anlamlı bir yüklenim görüldüğü gibi, düşmanın en son sığındığı teknik donanımlı saldırılarda bile hiçbir şey yapmadan cevabı vermiş oluyor. Denediği bu saldırılarla da aldığı sonuç; bütün dönemlerde aldığından daha kötü. Güney'deki işbirlikçilik saldırıya bile cesaret edemiyor.

Neden?

Çünkü alınan tedbirler bu işe ciddi olarak yatırıldı. Onları nefessiz bırakmıştır. Adım atamaz hale getirmiştir. Demek ki, belirleyici olan şimdiye kadar ki çabalarıydı. Hata yaparsan, seni yerle bir edecek noktayı görürse tabii ki saldırır. Tıpkı daha önceki dönemlerde saldırdığı gibi. Ama biz de gün gibi hesaplarımızı iyi yaptık ve bazı hazırlıkları ısrarla yürütülmesi gerektiğini söyledik. Bu tedbirlerin ne kadar anlamlı olduğu, bugün düşmanların saldırısını etkisizliğinden çok açıkça kanıtlanmış bulunmaktadır.

Çıkarılacak sonuç; demek ki bir savaş önceden yaptığın öngörülerle, yaptığın hazırlıklarla kazanılır. Hatta savaşmadan kazanılır. Yine unutmayın ki, doğru bir öngörü ve hazırlık olmasaydı, acaba yaşatılır mıydınız?

Savaşta bazı şeyleri iyi görmek gerekir. Doğru öngörüsü kadar yakıcı hazırlıkları ve her an tetikte olma; başka türlü savaşa girişilmez, savaş verilmez. Yarım-yamalak kendinden haberi olmayan, günü kurtarmalık kişilikler hiçbir savaşı veremezler, bu ortaya çıkmıştır. Bizim ısrarlı tarzımız; büyük politik tedbirlerle, ama her şeyi anı anında takip etmekle götürdüğümüz bir çizgi, bugün görüyoruz ki, en azından bizi sağlam bir pozisyonda tutuyor ve düşmanlarımızın üzerimize kolay kolay gelemeyeceğini ortaya koyuyor, gelse de kaybedeceklerini onlara gösteriyor. İşte, bu Newroz'ların bir de böyle bir anlamı vardır.

Düşman geçen Newroz'larda çok daha kapsamlı saldırıyordu. Neden bu sefer saldıramadı? Politik nedenleri, askeri nedenleri olduğu için. İşbirlikçilik de fena saldırıyordu. Neden şimdi fazla saldıramadı? Çünkü, yürüttüğümüz bir önderlik tarzı var. İnisiyatifle yürüttüğümüz hazırlık çalışmaları bu elverişli, inisiyatifli Newroz'u bize kazandırmıştır.

Hiç şüphesiz, partimiz açısından yapılacak daha fazla işler vardır. Geçen kışın muazzam bir hazırlık öğesi, ileri düzeyde yoğunlaşmayı bütün partililer yaşadı. Eğer geçen süreçlerde sıradan savaşçılar idiyse, şimdi hepsi birer kadro durumuna gelmiştir.

Nitelik olarak da muazzam bir sıçramanın olduğu kesindir. Bunların örgütlendirilmesi, bunların giderek savaş tarzlarına göre mevzilendirilmeleri, harekete geçirilmeleri, şüphesiz eskisinden fazlasıyla ve doğrularla birlikte başarıyı zorlayacak tarzı tutturma şansları daha yüksek olacaktır.

Sizlerin de burada yaşadığı daha derin, daha sonuç alıcı bir çalışmadır. Büyük bir güç ile biz de üzerinde bu nedenle durduk. Taşırılırsa, şüphesiz ülkedeki kurtuluşa büyük katkıları olacaktır. Sonuna kadar bunun sorumluluğu ile dolu dolu olmak, büyük öğrenmeyi büyük yaratıcılıkla pratikleştirmek gerekiyor.

"Artık sizden beklenen sadece kararlı bir yürüyüş değil, bir umut, inanç değil, zaferin üzerine yürüyüşün ta kendisidir. Onun tarzı, onun engellenemez yüksek temposu, büyük ustalığıdır, beklenen budur."

Bundan daha güzel bir şey olamaz.

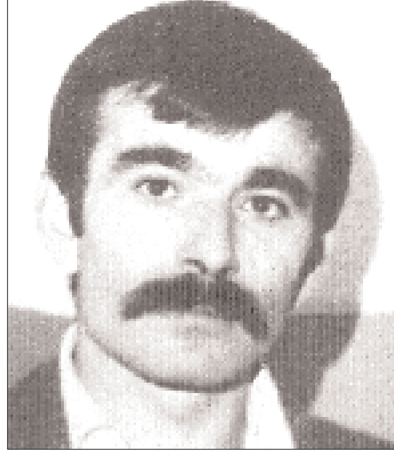
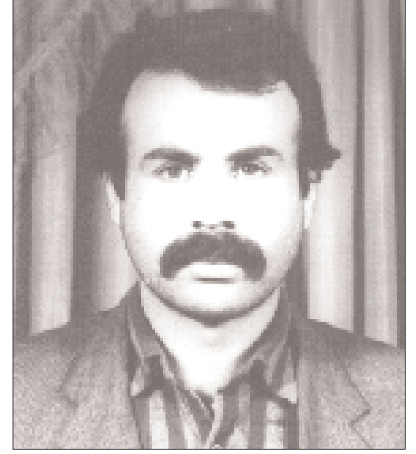
Yaşam bundan daha değerli bir biçimde karşılanamaz, selamlanamaz!

Biz bu temelde bir kez daha bütün partililerin ve siz değerli okul öğrencilerini bugüne, bu anlamda ulaşmanın büyük kıvancı içinde, büyük şansı yakalamanın üstün sorumlulukla ve başarı tarzını artık kendi yaşam, savaş ve yürüyüş gerçeğinin ayrılmaz bir parçası haline getirerek yürüyeceğine inanıyoruz. Bunun oldukça tedbirli, sağlıklı geçmesini diliyor, ömürboyu ve her Newroz'u da karşıladıkça, tarzımıza yaraşır bir biçimde, başarı oranı giderek yükselen bir tarzla karşılamayı hep umut ediyor, selamlıyor ve sevgilerimi sunuyorum.

21 Mart 1997

Kürdistan'da kahramanlık geleneği ve ÇAĞDAŞ KAHRAMANLAR

"Kahramanlar, yaşamdan asla kopuk değildirler. Yaşamla öylesine içiçe geçmişlerdir ki, tarihin onlarsız gerçekleşmiş olabileceği düşünülemez bile."

Baştarafı 1. sayfada

labilir düzeylere indirgemesi gereklidir veya aynı anlamda olmak üzere, kendisini yansıtacak kişilikler, aynalar gereklidir. Toplumun devrime ihtiyaç duyduğu dönemlerde bu türden kişilikler, devrimin tarihi kahramanları olarak ortaya çıkarlar. Toplumun özlemlerini kendilerinde, yaşam ve eylemlerinde gerçekleştirerek önderleşirler. Bu açıdan devrimin kahramanları, toplumlarının bütün özelliklerini bilen ve onun istemlerini kendi özlemleriyle özdeşleştirerek eylemlerinin konusu haline getiren kişiliklerdir.

Yaşamın kendisidirler.

Geleneksel kahramanları çoğunlukla destanlardan tanırız. Gerçeklikleri yükseltilmiştir, herkesin gerçeğine daha çok yaklaşması için bir rivayetler sisi içinde kendisinden çok uzaklaşan biçimler haline getirilmiştir. Bunun için de, genellikle kahramanların gerçekte nasıl olduklarını, nasıl ortaya çıktıkları ve yaşam içinde nasıl gerçekleştikleri zamanla anlaşılmaz olur. Kendi öz gerçekleri, kendi öz efsanelerinin sis perdesi arkasında kalıp, görünmez hale gelir. Bu nedenlerden dolayı da, kahramanların eylemlerini anlamak veya anlatmak kolaydır da, aynı anlamı taşıyabilecek eylemleri gerçekleştirmek her zaman mümkün olmaz.

Kürdistan'ın geleneksel tarihinde, ağıtlarda, destanlarda, efsanelerde yaşayan kahramanlar, çoğunlukla eylemlerini kendi ölümleriyle sonuçlandırırlar. Bu, tesadüf değildir. Aksine, onun tarihiyle, diğer dünya toplumlarıyla geliştirdiği ilişkileriyle, kısacası Kürdistan ülkesinin özyapısıyla bağlantılıdır. Sömürge olan bir ülkenin insanlarının bütün kahramanlıkları, sömürge statüsünden kurtulacakları toplumsal zafer kesinleşinceye kadar, genellikle trajediler biçiminde gerçekleşmek zorundadırlar. Çünkü esas olarak, Kürdistan'da sıradan günlük yaşam biçimleri, çoğunlukla belli ölçülerde köleliği, bu nedenle de ihaneti içlerinde taşırlar. Sömürge ülkenin insanları, eğer bu statülerinin gerektirdiği kölelik koşullarından kurtulmak istiyorlarsa, onu sağlayan ve koruyan güçlerle savaşa girmek zorundadırlar ki, bu savaşı içeren bir yaşam, şahadete her zaman son derece yakın bir yaşamdır. Bu nedenle Kürdistan gerçekliğinde kahramanların eylemleri ve yaşamları olarak anlatılagelen destanlarda, hatta gerçeküstü bir Kürdistan'ı düşsel olarak anlatan masallarda bile, kahramanları genellikle eylemlerinin bir sonucu olarak ölüm bekler. En azından genelde herkesçe bilinen bellibaşlı büyük Kürt destanlarında, destan kahramanlarının eylemleri sonucunda iyi bir yaşam sürdükleri anlatılmamıştır.

Çağdaş Kürdistan'da da, Kürt halkının sömürge statüsü değişmediği gibi, halk kahramanlığının gerçekleşme biçimi de fazla değişmemiştir. Kürdistan'da bugunkü ulusal kurtuluş savaşı tarihinin kahramanlarının gerçekliği de, temelde bir şahadet gerçeğidir.

Destan kahramanları, ister destanlarda, ister masallarda, isterse de Kürt halkının söylemesi günler süren şarkılarında, ağıtlarında dile gelsinler, pratik yaşamın gerçek kahramanlarının soyutlanmış anlatımlarıdır.

Kahramanlar, yaşamdan asla kopuk değildirler. Yaşamla öylesine içiçe geçmişlerdir ki, tarihin onlarsız gerçekleşmiş olabileceği düşünülemez bile. Birçok kahramanın yaşamını tarihten çıkardığınız zaman, tarih eksik kalır gibidir. Hiç kimse, Ahmedê Xanî'siz bir Kürt edebiyat tarihi düşünemez. Yine Selahattini Eyyubi veya daha yakın tarihten bir Molla Mustafa Barzani olmaksızın, Kürt tarihi eksik kalır. Ya da, Efrasiyab veya Kiros gibi hükümdarların yanısıra, demirci Kawa efsanesi olmaksızın, Kürdistan tarihi yine çırılçıplak kalır. Bu bir yanılsama mıdır, yoksa gerçeklik midir? Aslında her ikisidir de. Şöyle ki, tarihin bireylerin kişisel eylemlerinin bir eseri olduğu, bir yanılsamadır. Ancak öte yandan, toplumlarına öncülük edebilecek biçimde kendilerini donatabilmiş bireylerin de, tarihin akışını hızlandırdıkları, tarihin akışını değiştirdikleri veya tarihte köklü dönüşümler yarattıkları da bir gerçektir. Esas olarak, tek tek insanların, bireylerin; tarih üzerinde, zamanın ve mekanın toplumsal gerçekleşmesi üzerinde hiç de belirleyici etkileri yoktur. Belirleyici olan toplumlardır, onların üretimidir, sayısız insanın oluşturduğu toplulukların yaşam hareketleridir. Öyleyse, nasıl oluyor da bazı kahramanlar olmadan tarih eksik kalabiliyor? Tarihi, toplumlar, sınıflar yaparlar, bireyler değil. Ancak her toplumsal yapı, eyleminin en mükemmel temsilcisini lider edinme eğilimindedir ve onu, bireysel yetenek ölçüleri dışında, kendisi yaratır.

Kahraman, Farsça bir kavramdır. En eski anlamıyla, *"kahretmek"* eylemini gerçekleştiren kişiye denir. Kahretmek ise, parçalamak, dağıtmak, perişan etmek veya köklü zararlar vermek anlamındadır. Bu da bir savaş işi olduğuna göre, kahramanın karşısında mutlaka onun savaşacağı ve altedeceği bir düşman vardır. Kişi, böyle bir düşmana verdireceği kayıplar ölçüsünde kahraman sıfatını edinir.

Demek ki, kahramanlığın mutlaka savaşla bir ilgisi vardır ve bunun dışında *'kahramanlık'* olarak adlandırılabilecek her şey, konumuzun dışındadır. Bizim üzerinde duracağımız, daha çok savaş anlamında tarih yapıcı kahramanlıktır.

Kemal Pir, Diyarbakır zindanında bulunduğu sırada çıkarıldığı Türk mahkemelerinde, ulusal kurtuluş hareketine nasıl katıldığını şu sözlerle açıklıyordu: *"Devlete düşmandı bu hareket, ben de devlete düşmandım. Devleti yıkmak istiyorduk biz. Burjuva sınıfının devleti olduğu için yıkmak istiyorduk. Onun için bu hareketi araştırdım."* Kemal Pir'in mücadeleye girişi, onun yaşamsal istemlerine dayalı bir eylemdir ve bu eylemi de, daha baştan onun tarihin bu döneminin bir kahramanı olmasını sağlamıştır.

Kemal Pir gibi, partimizin Kürdistan'da son yirmi yıldır süren özgürlük mücadelesinde, tarih sahnesine çıkmış kahramanların temel özellikleri nelerdi? Birincisi, onların her biri PKK çizgisi çerçevesinde, onun ideolojisinin temel yürütücüleri ve yaşamının uygulayıcıları olmuşlar, yaşamlarının sonuna kadar bundan asla taviz vermemişlerdir. İkincisi ise, kesintisiz bir eylem halinde olmuşlardır. Militanlar, tarihi çok iyi bilebilirler. Tarihin PKK'deki gerçekleşme tarzını da çok iyi çözümleyebilirler, hatta bu konuda vazgeçilmez olabilirler. Yine herhangi bir eyleme kalktıklarında, sınırlı bir işe el attıklarında, onu son derece mükemmel sonuca götürebilirler. Ancak, bütün bu özellikler, kişilerin tarih yapıcı olduklarını göstermez ve tarih de, kapsamları sınırlı eylemlerle yapılmaz. Çünkü bu, tarihin özüne aykırıdır.

Tarih kesintisizdir, hatta bütündür, çoğunlukla onu dönemlere bölmek bile mümkün değildir. Bu nedenle de tarih militanlığı, kişinin yaşamının bir kesitini vermesiyle, gücünün bir bölümünü vermesiyle gerçekleşmez. Böyle bir güç veya yaşam bölünmesi, kişinin kendisini de parçalar, ruhunu parçalar ve son derece trajik bir yaşam sürmeye mahkum eder. Gerçi, çoğunlukla zorunlu olarak sömürgeci sistemin içinde yetişmiş Kürt insanının, ruhunda ve bilincinde bu sistemden edinmiş olduğu özellikleri taşıması doğaldır. Fakat bu doğallık, düşmana ait bir doğallıktır ve sadece düşmanın doğasıyla uyumlu bir kişilik yapısına yol açabilir. Oysa bizim içinde bulunduğumuz savaşın doğası, düşmanın doğasına taban tabana zıttır, bambaşkadır. Sadece Kürdistan'ın coğrafi yapısının kendisi bile, düşman coğrafyasıyla derin uçurumlarla ifade edilebilecek bir farklılığa sahiptir. Yine Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde geçerli olan toplumsal-siyasal sistematik, kurulu sistemlerle hiçbir ilgisi olmayan, üstelik oluşum sürecine yeni başlayan veya henüz oluşum halinde bulunan bir sistemdir. Eğer devrimin toplumsal-siyasal sistematiği, sömürgeci toplumun sistematiğinin modeline uygun olarak kurulmuş olsaydı, sömürgeci güçlerin bu yeni oluşmayı dağıtması an meselesi olurdu. Çünkü hangi güç olursa olsun, yapısını bildiği gücü daha kolay yenebilir, ortadan kaldırabilir.

Devrimci güçleri yenilmez kılan en temel özelliklerden biri, onların düşman için çoğunlukla yabancı oluşları veya kendi alışık oldukları güçlerden çok farklı bir özellikler bütününe sahip oluşları nedeniyledir. Düşman, devrim güçlerinin yeni toplumsal-siyasal sistematiğini teorik olarak çok iyi tahlil etmiş olabilir. Fakat bu düşmanın hemen hiçbir işine yaramaz. Söz konusu olan bilginin savaşı

değil, eski ve yeni toplumsal yapılanmaların en somut savaşıdır. Zaten genellikle, devrimin ve onun gerçekleştirmekte olduğu veya hedeflediği yeni toplumsal yapılanmanın bilgisi, daha çok düşman saflarında çözülmeye yol açar. Onu içerden devrim yararına parçalar ve birçok sınıf veya toplumsal katman, devrimden yana tutum takınmaya ve tavır almaya başlar.

Demek ki tarih ve toplumun derinlikli bilgisi, devrim gibi bir toplumsal eylem için vazgeçilmez olmasına karşın, belirleyici değildir. Buna karşılık belirleyici olan, derinlikli tarihsel bilginin bir ispatı olarak da, onun pratikte *"yaşam"* olarak gerçekleşmesidir. Her devrimde olduğu gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş devriminde de, savaşa konu olan şey, bireyler değildir, hatta gruplar veya sınıflar bile değildir. Bu temel karakteri nedeniyle de uzun zamana yayılmış olan ulusal kurtuluş savaşımızda, cephelerde çarpışan gerçek güçler, yaşam güçleridir. Tek bir bireyin yaşamından başlayarak, hücre örgütlenmelerinin yaşamı üzerinden gerilla gruplarına ve buradan da halk komitelerine kadar geçerli kılınmaya çalışılan yaşayış biçimleri; savaşın temel olarak kazanıldığı veya kaybedildiği mevzilerdir. Eğer yaşamı kaybetmişseniz, savaşı kaybettiniz demektir. Eğer devrimin öngürdüğü toplum modelindeki yaşamı gereğince gerçekleştirebilmişseniz, zaferi kazanacak bir düzeye çoktan yükselmişsiniz demektir. Fiziki olarak imha olsanız bile, orada kazanırsınız. Yenilgide bile zaferi yaratırsınız.

Kemal Pir, bilginin yaşamındaki yeri konusunda ise şunları söylüyor: *"Dünyayı tanımak ve bilmek benim için yetmiyordu. Dünyayı değiştirmek gerekiyordu. Değiştirmek için de mücadele etmek gerekiyordu. Ben, sadece bilen, araştıran bir insan olmaktan ziyade, dünyayı değiştirmek için mücadeleye katılmanın da gerekliliğine inandım ve mücadeleye böyle katılmak istedim."*

İşte, tarih yaratma eyleminin sahibi olmak, temel olarak onun yaşamsal gereklerinin yerine getirilmesiyle mümkündür. Kürdistan tarihinin son 20 yıllık dönemine damgasını vuran kahramanların tümü, öncelikle bu yaşamsal özellikleri sayesinde abideleşmiş, öncüler olarak Kürdistan toplumunun yüreğinde yer edinmişlerdir.

Mücadeleyi, devrimci savaşı bir yaşam biçimi haline getirmek nasıl mümkün olacaktır? Esas itibariyle yaşamın insani amaçları vardır. Bunlar, sadece insanda da değil, hemen hemen diğer tüm canlılarda geçerli olan yaşam amaçlarının daha yüksek bir seviyede gerçekleşmesinden başka bir anlam taşımazlar. Genelde sistematik olarak belli bir gelişim seviyesinin üstüne çıkmış canlılarda, yaşama sistemleri ilkesel olarak birbirlerine benzer. Temel amaç, varoluşu sürdürmek ve bunun için gerekli olan sistematik hareketliliği, onun gerektirdiği enerjiyi/emeği gerçekleştirmektir. Bırakalım canlı sistemleri, cansız maddi sistemlerde bile, gerçekleşmenin son derece mükemmel sistematik işleyişleri vardır. Bunlar cansız maddi yapılarda gerçekleşme ilkeleri, canlı yapılarda ise yaşam ilkeleri olarak bilinirler. Canlı bireyler, kendi yaşamını belli bir disiplin içinde sürdürmek, bu konuda belli ilkelere sahip olmak, öte yandan da sosyal yaşamın gerçekleşmesinde, verili esaslar dahilinde sorumluluklarını yerine getirmek zorundadır. Bunları yerine getirmezse yaşayamaz veya bu esaslara uyumu ölçüsünde iyi veya kötü, sağlıklı veya sağlıksız, kısa veya uzun vb. yaşar. Her canlı birey için yaşam esasları, içinde bulunduğu sosyal çevre tarafından belirlenir. Sosyal çevrenin yaşam esasları, sadece o yapının tek tek bireylerinin yaşamlarının sürmesine göre düzenlenmemiştir, aynı zamanda ve temel olarak o toplumsal bütünün, kendine has gelişim özellikleriyle yaşamasını sürdürmesi esasına göre düzenlenmiştir.

Bu sade yaşam ilkelerini, ulusal kurtuluş mücadelesini gerçekleştiren Kürdistan toplumuna uyarladığınızda, savaşı yürüten güçler veya bu savaşın içinde yer alan kişilerin de temel yaşam ilkelerini ortaya çıkarmış olursunuz. Kürdistan toplumunun her anlamdaki öncüsü olan parti, her şeyden önce bir savaş örgütüdür. Bu, onun keyfi bir tercihi değil, Kürt toplumunun toplumsal statüsünün dayattığı bir zorunluluktur ve bunun böyle olması gerektiği, dostlar cephesinde de, düşman cephesinde de tartışma götürmez. Öyleyse, temel olarak savaşın gereklerine göre biçimlenmiş bir yaşam esastır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde gerek yaşamları ve gerekse de eylemleriyle öne çıkmış kahramanların yaşamlarına baktığımızda da, onlardaki temel özelliğin savaşın gereklerine ve zorunluluklarına mükemmel bir uyum sağlamayı başardıklarını görürüz.

Şimdi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde tarihi roller oynayan ve sonradan şahadetini görkemli bir eylem haline getiren bir kahramanın, Mazlum Doğan'ın aşağıda kesit olarak vereceğimiz gerçekliğine kısa bir göz atalım.

"Üzerinde uygulanan ve insan aklının alamayacağı kadar vahşice işkenceler onu hiçbir şekilde yıldırmamış, özellikle de mahkemelerin açıldığı dönemde, en zor koşullar altında savunmalar hazırlayarak tüm gruplarla birlikte mahkemeye çıkmış ve yaptığı güçlü savunmalarla tüm yoldaşlarına örnek olduğu gibi, mahkemeleri tarihi önemine kavuşturmuş ve sömürgeciliğin yargılandığı bir kürsü haline getirmiştir. Tek kişilik hücrede özel işkence yöntemleri altında olmasına rağmen yoldaşlarına direktifler göndermeyi ihmal etmeyen ve bunun için akıl almaz yöntemler bulan Mazlum Doğan, yaşamak ve direnişi sürdürüp teslimiyeti mahkum etmek için en küçük olanaklardan bile yararlanmıştır. Koğuşta kaldığı dönemlerde yoldaşlararası sevgi ve saygıyı doruk noktasına çıkaran yüce önder Mazlum Doğan, hasta arkadaşlarının ihtiyacı için yağmur sularından bile tasarruf etmiş, kendisi günlerce aç kalarak tayınını yoldaşlarına vermişti. Her yönüyle tutsak devrimcilerin güvencesi haline gelen Mazlum Doğan, dışarıya gönderdiği sözlü ve yazılı talimat ve isteklerinde şunu belirtmekteydi. 'Cuntaya karşı koyduğumuz eylemler, gösterdiğimiz direniş ve mahkemelerde haykıran sesimiz mutlaka kitlelere ulaştırılmalıdır."

Burada anlatılan, Mazlum'un şehadetine en yakın olan zamandır. 1982'nin baharına doğru gelinirken, sömürgeci güçler Diyarbakır zindanında zulüm mengenesini iyice sıkmaktadırlar. Yer yer ihanetler gerçekleşmektedir. Düşman teslim almakta kararlıdır. Tarih, bir dönüm noktasına doğru hızla yol almaktadır ve ona yön verecek olanların en küçük bir ikircikliği, bundan sonra belki de yüzyıllar sürecek bir olumsuz dönemi açacaktır. Bir çocuk nasıl korkunç bir kolaylıkla öldürülebilirse, düşman için Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve hatta Kürt halk gerçekliği de böylesine bir kolaylıkla imha edilebilir görünmektedir. İşte böylesine hassas bir tarih dönemecinde, karar vermek için düşünecek zaman bile yoktur. Sömürgeci zulüm mekanizması hiçbir boşluk bırakmayacak biçimde Kürt tutsakların yaşamlarına en korkunç yöntemleri kullanarak egemen olmaktadır. Böylesine amansız işleyen bir mekanizmaya karşı, ancak ve ancak, düşünüp karar vermek için zaman ayırmayı gerektirmeyecek kadar mükemmel bir tarzda toplumsal-devrimci amaçlarına adamış kişiler tarih yapıcı bir cevap verebilirler. Genellikle bilinir ki, zulüm ve işkence altında en küçük bir ikirciklenme ve kararsızlık, en hafif biçimiyle ihanete veya sonuçsuz imhaya yol açar. İşte, Kürdistan tarihinin 1982 baharındaki o son derece kritik döneminde, sadece ve sadece Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş ve o dönemin diğer şehitleri gibi, kendilerini bütün bir yaşam olarak tarih yapmaya kilitlemiş kahramanlar zafer kazanabilirlerdi. Gerçekleşen de bu oldu.

Örnek olarak o dönemin andığımız kahramanlarının, kendi yaşamlarında ve gerçekliklerinde amaçlarına bağlılığı kendiliğinden bir zorunluluk olarak başından beri sağlamış olmaları, temel bir özellik olarak yaşamlarına damgasını vurmuştur. 1982'nin bütün bir elli milyonluk Türkiye ve Kürdistan toplumunu ölüm uykusunun demirden mengenesine kapatmış olan TC sömürgeci-faşist devlet aygıtı karşısında, yüreğinden ve beyninden başkaca bir silahı olmayan bir Kemal Pir kişiliğinin nasıl meydan okuduğunu, aynı dönemin engizisyon mahkemelerinde söylediği aşağıdaki sözlerinden dinleyelim:

"Düşman bize her türlü işkenceyi yapmakta ve en kutsal değerlere saldırmakta kendini özgür görüyor. Ama biz devrimciler de direnmekte özgürüz ve düşmanı bir saat daha uğraştırmak için bile olsa adımı da kabul etmeyeceğim."

Yine 1976-1984 Serxwebûn şehitleri albümünde, Kemal Pir için yazılanlar arasında şu sözler vardır:

"Yaklaşık 55 gün süren ölüm orucunda kendisini yaşatmaya çalışan sömürgeci faşistlerin taktıkları serumu kolundan çeken Kemal Pir, 'sizin gücünüz beni yaşatmaya yetmez' diyerek, kararlı direnişini sürdürdü ve her zaman, ölünmesi gereken yerde ölmenin de bir görev olduğu bilinciyle hareket etti."

Çağdaş Kürdistan'da kahramanlığı biraz irdelediğimizde, onun yaşamın en doğrudan gerçeklerinin, Kürdistan gerçekliğinin tam bir kabulünden geçtiğini görebiliriz. Bu ülkede, yaşamın kendisi bir kahramanlıktır ve bugün tarihin ulusal kahramanlarımız olarak taçlandırması da, Kürdistan'da yaşam ve dolayısıyla savaş gerçekliğini çok iyi anlayıp uygulayan kişilikler olmalarından kaynaklandığını anlayabiliriz. Bunun da, teoriyle ve bilgiyle ancak ikinci dereceden bir ilişkisi vardır.

Kahramanlar, yaşamlarını bir bütün olarak, hiçbir eksik-gedik bırakmaksızın, eylemlerine ve dolayısıyla da eylemlerinin hizmet ettiği topluma adamışlardır. Bu türden kişilikler için ben, yani ferdiyet -bireylik-, sadece ve sadece amaçlara hizmet ettiği ölçüde vardır. Amaca hizmet eden birey ise, kendisi olmaktan çıkmıştır. O, kendisinden ziyade, hizmet ettiği veya aynı anlama gelmek kaydıyla öncülük ettiği toplumun tek bir bedende somutlanmış veya özleşmiş ifadesidir. Bireyin böyle bir kişilik ve yaradılış biçimine yücelmesi, sanıldığı kadar olanaksız değildir. Çünkü belirtilen *'kendisinden ziyade, aynı zamanda başkaları olma'* durumu, insanın temel özelliklerinden biridir. Yaşamın evrensel felsefesinde vardır. *'Herşey birbirine bağlıdır.'* Kişi, bir çevrede yaşamaya bir kez başladıktan sonra, herhangi bir duyu yeteneğiyle ilişkilendiği her şeyle bütünleşme eğilimindedir. İnsan, bu anlamda ilişkilerinin bir toplamıdır. Gördüğümüz, duyduğumuz, dokunduğumuz, kısacası etkilediğimiz ve etkilendiğimiz her şey, artık bizim bir parçamız durumuna gelir veya biz onun bir parçası durumuna geliriz. Savaşımız içinde canalıcı bir önemi olan yoldaşlık anlayışının temel ilkeleri de bu yaşam yasaları üzerinde, savaşımızın amaçlarına göre biçimlenmiştir. Yoldaşlık, herkesin aynı savaş ve yaşam ilkelerine bağlı olarak yaşadığı ve savaştığı bir ortamda, savaşın amaçlarına hizmet eden bir ilişkiler sisteminin adıdır. Devrim kahramanlarının yaşamlarına baktığımızda, onların bu yoldaşlık ilişkileri içinde herkesle eşit olmayı son derece titiz bir biçimde esas aldıklarını görürüz. Demek ki, kahramanları diğer bireylerden ayırdeden temel özellikleri, onların kendilerini herkesten üstün değil, aksine eşit tutmalarından, hatta giderek kendilerini yoldaşlar topluluğu içinde kişisel yararlar açısından her zaman en geri planda, en fedakar düzeyde tutmalarından ileri gelmektedir. Devrim koşulları içinde, verili burjuva veya sömürgeci sistemlerin kişisel üstünlüğe dayalı ilişkileriyle tarih sahnesine çıkmaya çalışmak, bedbahtlardan başkasının işi olamaz ve her zaman da yenilgiyle sonuçlanmaya mahkumdur.

Kürdistan gerçekliğinde kahramanlık ve şahadetin birbirine son derece yakın olgular olması nasıl ki en belirleyici biçimde tarihin 1982 Diyarbakır dönemecinde somutlaşmışsa, aynı biçimde sıcak savaş olgusunun tarihsel döneme uygun gerçekleşme biçimiyle kahramanlığın ortaya çıkması da, 1984'lerde ve Mahsum Korkmaz'da somutlaşır. Agit efsanesinin sırrı da, yine PKK'nin diğer büyük önderlerinde olduğu gibi, bizzat onun temel bir eylemi olarak yaşamında gizlidir. Agit'in yaşamına bir göz attığımızda, onun sanki sıcak savaş koşulları içinde doğmuş gibi, savaşa kendiliğinden bir rahatlıkla mükemmel uyum sağladığını görürüz. Kendisini bütünüyle bu koşullarda, bu zamanda bu savaşa göre ayarlamıştır veya zaten öyledir. Savaş, yaşamının en sıradan detaylarına kadar, Agit için yaşamın bizzat kendisidir. Bunun dışında yaşayabileceğini Agit asla düşünmemektedir.

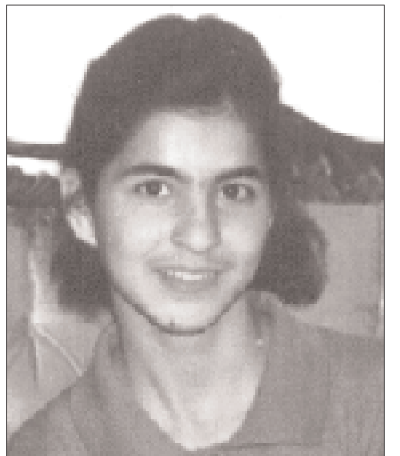
"Bir toplumun kendini anlaması için, kendisini anlaşılabilir düzeylere indirgemesi gereklidir veya aynı anlamda olmak üzere, kendisini yansıtacak kişilikler, aynalar gereklidir. Toplumun devrime ihtiyaç duyduğu dönemlerde bu türden kişilikler, devrimin tarihi kahramanları olarak ortaya çıkarlar."

Kahramanların kendilerinden sonrakilere bıraktıkları değerler, ölçüler vardır. Onların, eylemlerinden sonra gelen asıl önemli özellikleri de budur. Sahip çıkılması gereken de, şahadetlerin adlarından ziyade, onların yarattıkları değerler ve yaşam ölçüleridir. Kitlesel sahip çıkışın bir yansıması olarak, genellikle kahramanlar birer söylem kalıbı olarak günlük yaşam içinde değersizleştirildiğini görürüz. Kahramanlara değer vermek, ancak ve ancak onları şu ya da bu düzeyde temsil etmekle mümkün olabilir.

PKK'de kahramanlıklar, hiç istisnasız, emek kahramanlıklarıdır. Yaratıcı emeğin temsilini gerçekleştirmeden, değer yaratıcı olmadan, kendini değerli kılmadan kahramanları anmak, ne mücadeleye, ne de mücadelenin kahramanlarına yeni bir değer katmaz, aksine ondan alıp götürür.

Anadolu'da Mazlum'u anlamak ve Mazlum'la buluşmak

“Bütün doğuşları birleştirdi Mazlum! Bütün çarmıhları yıktı Mazlum!”

Meral Kıdır

Tarihi Newroz yılına giriyoruz.

Yeni yıl-Newroz halklarımıza kutlu olsun!

Milad, tarih başlangıcını ifade diyor. İsa peygamberin doğuşu, gerçekten de bir tarih başlangıcıdır. Hz. Muhammed'in doğuşu da öyledir. Ama İslamda tarih Hicretle başlatılır. Hicret, iktidara hazırlanmadır. İsa'nın doğumu ve çarmıha gerilişi, köleci sistemin en güçlü göründüğü bir zamanda iç depreminin ve yıkılışının tarihidir. İsa'dan önce Spartaküs'ün önderliğinde köleci Roma'yı sarsan büyük isyan var. Asi köleler ordusu yeniliyor ve Spartaküs başta olmak üzere tüm isyancı köleler gerildikleri çarmıhta can veriyorlar. İsa'nın çarmıha gerilişi aslında tarihsel olarak Spartaküs'ün dirilişi ve köleci Roma'nın sonu oluyor. Hz. Muhammed'in doğuşu Arap yarımadasındaki köleci sistemin çürüme sürecidir. Muhammed'in ana rahmine düşüşü ile feodalizmin Arap toplumlarının bünyesinde tohumlanışı eş zamanlıdır. Hicret, ilk güçler ayrışmasını ifade ediyor. Hicretle birlikte Arap toplumunun çürüyen ve yaşayan yanları ayrışıyor. Başlangıçta çok zayıf görünen *“yaşam öğeleri”*, kendilerini çürümeden ayırarak yeni sistemin ilk tohumları oluyorlar. Gerçekten de hicret, Arap toplumunda ölümle-yaşamın ayrışmasında yepyeni bir tarih başlangıcıdır. Aynı şeyi Fransız Burjuva Devrimi ve 1917 Ekim Devrimi için de söylemeliyiz. İster dini, isterse ideolojik başka bir biçim alsın, bu tarih başlangıçları insanlığın ortak değeridir.

Newroz da Ortadoğu halklarının tarihinde bir tarih başlangıcıdır. Med topluluklarının köleci Asur'a karşı büyük kurtuluş hareketinin zafer günüdür. Asur köleci imparatorluğuna karşı, Med toplulukları öncülüğünde başlayan ve bölgesel bir nitelik kazanan kurtuluş hareketidir.

İlk köle isyanlarından başlayarak günümüze kadar ezilen sınıf ve halkların tarihi kendini yüzyılımızın başında yeni bir başlangıca taşımıştı. Bu, daha önce sömürücü egemen sınıf ve hakim uluslar elinde şekillendirilen dünya tarihinin karşısına ezilenlerin zafer tarihinin çıkarılmasıydı. Adı, Ekim sosyalist devrimiydi. Egemenler tarafından tarihsizliğe mahkum edilmiş tüm ezilenler, 1917'de kendi doğuşlarını gördüler. Ama yüzyılımızın sonunda, egemenlerin ezilenler için hazırladığı tarihi çarmıhın bu Ekim zaferinin içinde gizli olduğu da görüldü. 1917'ye kadar ezilenler egemenlerin kaba çarmıhlarına gerilmişlerdi. Reel sosyalizm gerçeğinde, ***“gizli çarmıh”***'ları da açığa çıktı. Şimdi bütün *“çarmıh”*'larını tanıyoruz, biliyoruz.

21 Mart 1982 Kürdistan halkı, halklarımız ve insanlık için ne anlam taşıyor?

TC sömürgeciliği, Kürdistan'da, dünya egemenler tarihinin kaba ve ince, açık ve gizli bütün *“çarmıh”*'larını kurarak sonuç almayı önüne koymuştu. PKK, *“Kürdistan sömürgedir!”* sözü ile, ***“Kürdistan çarmıhtadır!”*** dedi. *“Çarmıh”* görüldü. Ama ne gariptir! Büyük bir çoğunluk, ne çarmıhtaki bedeni, ne de çarmıhtaki ruhu görebildi. PKK, bedenin ve ruhun acılarını dile getirdi. Kürdistan halkına, bu beden, bu ruh acı içindedir, *“bu bedeni gör, bu ruhu duy”* diye seslendi. *“Dokun kendi yaralarına, dinle acılarını”* diye haykırdı.

1980'de adına cunta denilen vahşi savaş makinesi bütün kollarıyla harekete geçti. Beden çarmıhtan çıkamasın, ruh çarmıhtaki bedene tutsak kalsın diye saldırıya geçti. Diyarbakır vahşeti, böyle şekillendi. Diyarbakır zindan karanlığında, Spartaküs çarmıhtaydı, İsa çarmıhtaydı, Muhammed'in Hicret'ine saldırı vardı, 1917 Ekim Devrimi'nin yıktığı çarmıha ruhlar asılıydı; insanlık çarmıhtaydı.

Çarmıhtaki insanlık güçsüzdü, dermansızdı, incecik kolları üzerinde incecik boyun taşıdığı baş, batan güneşin son ışıkları mıydı?

Şeyh Bedrettin, yüzyıllar önce asılırken, kendisine *“neden sarardın?”* diyen Osmanlı vezirine, *“Güneş batarken sararır!”* demişti. Anadolu'da halklar güneşi, yüzyıllar önce Batı'da *“batmış”*'tı. Sanki bir doğa kanunu gibi. Doğu'da, incecik kolları ve incecik boynunun üzerinde kendi çarmıhından bakan baş, bu dermansız, bu zayıf, bu gözlerinde yanıp-sönen ışıltılarla bakan baş, güneşin bir kez daha doğmadan ebedi batışı mı olacaktı? Spartaküs, çarmıhta mı kalacaktı? İsa çarmıhta insanlığın acılarının sembolü olmaya devam mı edecekti?

Bütün doğuşları birleştirdi Mazlum! Bütün çarmıhları yıktı Mazlum! Muhammed'in Hicret'le başlattığı iktidar yürüyüşünü günümüzde, yeni bir doruğa taşıdı. 1917 Ekim Devrimi'nin içine gizlice sokulan çarmıhtaki ruhu kurtardı.

Şeyh Bedrettin, Batı'da *“batan güneş”* demişti kendine. O, Doğu'da, Mazlum'da yeniden doğdu. Mazlum; Yunus Emre'nin, Karacaoğla'nın, Mem û Zîn'in aradığı büyük aşkı yarattı. Beden ve ruh buluştu Mazlum'da. Tanrı ile insan buluştu. Zaten, bütün çarmıhların yıkılması da ancak böyle mümkündü.

Sonrası, çarmıhı yıkanların, çarmıhtan kurtulanların büyük örgütlenme savaşıdır. Mazlum'dan sonrası, böyle bir savaşı anlatır. 15 Ağustos, gerilla ordulaşmasının yaratılması, serihildanlar, her yılın yeni bir PKK zirveleşmesine dönüşmesi, çarmıhı yıkanların örgütlenme savaşıdır. Zafer yürüyüşüdür.

Ve yürüyüş, güneşte, yani ateşte yıkanarak oluyor. Zekiye Alkan, Rahşan Demirel, Berivan ve Rohaniler güneşe kadının da katılışıdır. Zilanlar ise güneşin ateşi ve aydınlığında yıkanan kadının *“güneş”*'in ta kendisi olması.

21 Mart Newroz'un tarihi hikayesi artık dünya çapında biliniyor. Asur krallı Dehak'ın köleci vahşeti efsanenin bir yanıdır. Rivayete göre, Dehak onulmaz bir hastalığın sahibidir. Hastalığının çaresi ise, günde birkaç gencin beynini alıp yaralarına sürmesidir. Öylesine zalim, öylesine bir zorbadır ki, halk evlatlarını verir bu canavarın yaralarına merhem olsun diye. Ta ki, Kawa'ya kadar. Kawa bir demirci ustasıdır, emekçidir yani. Nasırlı elleri demiri tavında dövmeye alışkın bir emek ustası. Kawa belki o güne kadar nasırlı ellerinin yarattığı bütün değerleri vermiştir. Ama oğlunu, gözbebeğini, sevdasını, geleceğini veremez. O güne değin demir dövmekte ustalaşmış elleri, bu kez çekici başka bir şey için kavrar. Ateşte pişmiş elleri ateş olur ve iner zalim Dehak'ın iğrenç kafasına. Kawa, bu kez de tavında vurmuştur hedefine. Ve elleri isyan meşalesini taşır Med dağlarına. Bu bir işarettir, kurtuluşa, özgürlüğe çağrıdır, korkuların yıkılışının ilanıdır. Kawa'yı önce Med'ler görür-duyar, sonra Araplar, Acemler, Kaf(kas) dağının ardındaki halklar, Anadolu'nun o dönem belki de yüzlerle, sayılan halkları; kısaca, kimin özgürlüğe ve kurtuluşa ihtiyacı varsa, onlar duyar-görürler. O gün, Asur'un zulmunden kurtuluşun mutlu günü, bunun için de *“yeni yıl”*'ın başlangıç günü ilan edilir. Newroz yeniden doğuştur. Yeni yıldır. Yeniden diriliştir. Ortadoğu'da hemen her halk yüzyıllardır kutlamaya devam etmiştir, bu günü. Farslar, Afganlılar, Araplar, hatta Hindistan halklarından bazıları ve tabii ki Kürtler! Kawa, Kürt Spartaküs'tür. O nedenle ki, *“ulusal”* sınırlarını daha doğduğunda aşmıştır. Kawa'yı çağımıza taşıyan Mazlum da öyle. O da, Mazlum olarak 12 Eylül çarmıhını parçalarken, Kawa'nın tarih sürgünü, çağımıza uzanan filizi, Kürdün doğuşu ve çiçeklenişi olmuş ve aynı zamanda böyle doğarken *“ulusal”* sınırları aşmıştır.

Çağdaş Kawa Mazlum Doğan, bütün miladları, bütün tarihleri yitirmiş Kürt halkının yeni bir tarih başlangıcıdır. Ama bu başlangıç, Kürt halkı için olduğu kadar başta Anadolu halkları olmak üzere, bütün bölge halkları için de yeni bir tarih başlangıcıdır, yeni bir doğuş ve diriliştir.

> ***“Bütün doğuşları birleştirdi Mazlum! Bütün çarmıhları yıktı Mazlum! Muhammed'in Hicret'le başlattığı iktidar yürüyüşünü günümüzde, yeni bir doruğa taşıdı. 1917 Ekim Devrimi'nin içine gizlice sokulan çarmıhtaki ruhu kurtardı. Şeyh Bedrettin, Batı'da “batan güneş” demişti kendine. O, Doğu'da, Mazlum'da yeniden doğdu. Mazlum; Yunus Emre'nin, Karacaoğla'nın, Mem û Zîn'in aradığı büyük aşkı yarattı. Beden ve ruh buluştu Mazlum'da. Tanrı ile insan buluştu. Zaten, bütün çarmıhların yıkılması da ancak böyle mümkündü.”***

Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın 21 Mart 1982 eylemi, Kürdün çarmıhını yıktı, Türkün ve tüm Anadolu halklarının ise çarmıhını gösterdi. Bu çarmıhın da yıkılmasına çağrı oldu.

Anadolu halklarının tarihi de yeniden başlangıçların görkemli örnekleriyle bezelidir

Tarihimizde, Anadolu Selçuklu devletine karşı gelişen Babai İsyanı var. Önderi Baba İlyas'dı. Bir Türkmen önderidir. Rivayete göre bir gün ormanda uyurken bir rüya görür. Bir kurt, bir köylünün koyununu kapmış yutmak üzeredir. Baba İlyas kurdun ağzından bu koyunu kurtarır. Ve o an, ak sakalları göğsüne düşmüş bir ihtiyar belirir karşısında. “Dile benden ne dilersen!” der. Baba İlyas, hükümdar olmayı diler. İhtiyar ona der ki, *“git söyle köylülerine ve daha seni tanıyan-tanımayan herkese, seni bundan böyle başları bileler!”*

Hikaye ilginçtir. Baba İlyas, ezilenler için iktidar olmanın, kurdun ağzından koyunu alma eylemi olduğunu böyle anlatır o zaman seslenmek istediği tüm ezilenlere. *“Kurt”* egemendir, *“koyun”* serfleştirilmek istenen Türkmen'dir. İktidar ise, köylüyü ve serfleşmek istemeyen Türkmen'i egemene yem olmaktan çıkarmaktır.

Baba İlyas müridlerinden Baba İshak yapar ayaklanmanın örgütlenmesini. Maraş, Adıyaman, Sivas hattı üzerinden Türkmen, Kürt, Ermeni ve Rum yoksulları saflarını büyüterek, ordular halinde Baba İlyas'ın üstlendiği Amasya'ya doğru yürürler. Burada onun komutasında gireceklerdir. Ama Selçuklu egemenleri erken davranır. Baba İshak'ın örgütlediği halklar ordusu Amasya'ya varmadan, onlar varırlar. Baba İlyas'ı Amasya kalesinde yakalarlar ve orada öldürürler. Günlerden, 6 Mayıs'tır.

O günden sonra halk göklerde arar Baba İlyas'ı, *“Hıdır Elles”* diye. Rivayete göre, o gün gök yarılacak, çıplak ayaklarıyla bir ihtiyar geçecektir gökkubbenin altından. Onu görenin bütün dilekleri kabul olunacaktır. Ama bütün mesele O'nu görmektedir.

Rivayet budur. Anladığımız ise, halkın, halkların özgürlük ve iktidar hedeflerinin asla silinmediğidir. O amaç, adeta göklere sözülmüştür. Yere indirilmeyi bekler.

Anadolu'da göğe doğru bu çağrının simesi de ateştir! Ateşler yakılır o gün. Üzerinden atlanır. Gül ağaçlarına dilek bağları bağlanır. Ateşle gül birleşir. Ama ateşten atlamanın, gül dalına bağlı dileğe ulaşmanın anlamı nedir, çok düşünülmemiştir üzerinde. Tıpkı, yüzyıllardır dağların doruklarında ateş yakıldığı halde, Newroz ateşinin anlamının Mazlum'a kadar iyi bilinememesi gibi.

Bir soru, çok önemli bir soru var: Türk egemenleri Denizleri acaba niçin 6 Mayıs'da astılar? Bu bir tesadüf müydü?

Denizler, yüzyıllar sonra, bir kez daha kurdun ağzından koyunu kurtarma eylemine kalkışmışlardı. Nasıl tesadüf olsun!

Tarihimize bakalım. Her halkın tarihinde miladlar vardır. Yeniden başlangıçlardır bunlar. Anadolu halklarının tarihi de yeniden başlangıçların görkemli örnekleriyle bezelidir. Halkların iktidarı bir güldür, kızıl bir gül. Ama ona ulaşmak için, ateşten atlamak gerek. Ateş ise, savaştır. Savaşı, bu yaşam sınavını başarıyla vermek, kurdun ağzından kuzuyu böyle kurtarmak gerektir.

Med efsanesinde *“kurt”* Dehak olmuş, *“kurdun”* ağzından *“koyunu”* kurtaran ise Kawa! Türkmen efsanesinde, “kurt” Türk egemenidir, üstelik onlar bu simgeyi çok da açıktan benimsemişlerdir. Efsanelerin anlatımı, biçimi değişse de, özü aynıdır. Bütün halk efsaneleri bizi anlatır. Biz halklar, efsanelerimizde de buluşuruz. Gelecek hayallerimizde de. Hepimizin özlemi, özgürlüğün, sevginin ve kardeşliğin simgesi kırmızı güllerdir. Ve ona ulaşmamız için ateş üzerinden geçmemiz gerekir.

Çağdaş Kawa Mazlum, Amasya Kalesi'ndeki Baba İlyas'ı, Serez'deki Şeyh Bedrettin'i, çarmıhta gülümseyen Börklüce Mustafa'yı, Bedrettin gerillası Torlak Kemal'i, Denizleri-Mahirleri-İboları Diyarbakır Kalesi'nde aynı mevzide buluşturmuş, zaferleştirmiştir.

Şimdi ateş büyümeli Anadolu'ya doğru. 21 Mart'la 6 Mayıs ateşten köprüsünü kurmalı. Bu bir tarih köprüsüdür, biliyoruz.

Hangi halk ve kişilik ki kendinde yeniden başlangıçlar yapar; O Newroz'la buluşmuştur!

1997 Newroz'unu *“kurdun ağzından koyunu kurtarmanın”* öncülüğü ve cepheleşmesi açısından değerlendirmek ve mutlaka karşılığını vermek tarihsel bir yükümlülük olarak önümüzdedir.

TC sömürgeciliği ve onun adına hareket ettiği emperyalist sistem, Kürdistan devrimi karşısında parçalanmıştır. TC'deki parçalanma olarak görmemek gerekiyor. TC, daha kuruluşunda, sosyalizme ve halklara karşı bir savaş çekirdeği olarak örgütlendi. Tarihi boyunca da bütün işlevi bu oldu.

TC ve Kürdistan devrimi şahsında tarihsel iki gerçek çatıştı: TC, bütün barbarlık ve uygarlık tarihinin egemenleşme çizgisinin ve bu çizgi üzerindeki tüm vahşet ve sömürünün tarihi mirasçısı olarak; PKK ise, ezilen sınıflar, ezilen halklar ve ezilen cinsin emeğe ve özgürlüğe sahiplenme çizgisinin ve bu çizgi üzerinde yarattıkları direniş değerlerinin mirasçısı olarak savaş hattında yerlerini aldılar. Burada sadece TC ve egemen Türklük ile PKK ve ezilen Kürt halk gerçekliği değil; ilkel komünal topluluklar halindeki insanlığın içinde ortaya çıkan mülksüzleşenler ve mülk sahipleri, köleler ve efendiler, köleleştirilen halklarla efendi halklar arasındaki karşıtlığın en uç noktada ve çözüme doğru savaşı yaşanmaktadır. İki taraf açısından da temsil edilen miras gerçekten oldukça zengindir. TC'nin temsil ettiği mirası hiçbir zaman küçümsemedik, küçümsememeliyiz. O, uygarlığa girmeye çalışan barbar Türk boylarının uygarlığın en vahşi yönleriyle buluşmasından oluşan ve bugüne kadar da bunun temsilciliğini sürdüren bir güçtür. Ezenler adına vahşetin, sömürünün, çapulun, kıyımın, katliamların, işkencelerin, komplo ve cinayetlerin, her türlü hırsızlık ve soygunun, namussuzluğun usta bir mirasçısıdır. Gerisinde bütün bu noktalarda müthiş bir deney birikimi, gerçekten *“zengin”* bir miras söz konusudur. TC, bütün bu mirasın kemalistler denilen bir çekirdekte yoğunlaşmasıydı. Kemalizmin ideolojik-politik şekillenmesi, askeri, ekonomik, kültürel, sosyal politikaları ve yapılanması bir *“çekirdek”*'de yoğunlaşmanın ifadesiydi. PKK de, emek yoğunlaşmasının çekirdeği olarak şekillendi. İnsanlığın gelişimindeki iki tarihsel yönün, Türkiye ve Kürdistan özgülünde karşı karşıya gelişi ortaya çıktı. Savaş bu temelde şekillendi ve bu temelde tırmandı.

PKK'de emek ve halklar adına bütün değerlerin *“çekirdek”* temsili yaratılırken, öncelikle bu büyük bir savunma savaşı demekti. Önce *“çekirdek”* oluşmalı ve her türlü saldırıya ve mevcut atmosferin olumsuzluklarına karşı korunmalıydı. Bunun başarıyla sağlandığı artık biliniyor. Böyle bir *“çekirdek”*'in yaratılması, korunması ve filizlenmesinin sağlanması, emek ve halklar adına öncü iradenin, öncü savaş gücünün yaratılması demektir.

Günümüzde Anadolu gerçeğinde de öncülük ve cephe sorunu temel bir sorundur. Ancak bu sorunu çözmek üzere gündeme alırken, kendimizi yanılgılardan kurtarmak için; egemenler adına *“çekirdek”*'leşmenin ne anlama geldiğini de görmemiz gerekiyor.

Türkiye'de yönetim çekirdeğinin ordu olduğunu biliyoruz. Bunun Türk egemenleri açısından tarihsel kökleri, Türk egemen sınıflaşmasının askeri temellerde olmasına dayanır. Ama güncel tarih açısından da, emperyalist sistemin militarist çekirdekleşmesi ile bütünleşmiştir. ABD'de temsil edilen, egemenlerin tarihsel mirasının dünya çapındaki öncülüğüdür. TC ise, hem bu merkezin uydusu ve hem de onun adına bir merkezileşmedir. Hatta bu militarist çekirdekleşme tek insana kadar indirgenmiştir. Bu, Türkiye'de şovenizmde ifadesini bulur. Türkiye insanındaki şovenizm, bireyin egemen sınıflar tarihinin temsilcisi haline getirilmesidir. Böyle bir

birey, alabildiğine şiddet yüklü, alabildiğine emek ve halklar karşıtı olacaktır. Bu, onun açısından artık kaçınılmazdır. Ve biliyoruz ki, Türk şovenizminde, bu *"Türk şoveni"* bireyin hangi ulustan olduğu da o kadar önem teşkil etmemektedir. Hatta bunlardan birçoğu Türk bile değildir. *"-Türk"* kimliği bu militarist çekirdek kişiliğin kabuğu işlevini görmektedir sadece. Kabuk biraz parçalandığında altından çıkan, hiçbir *"ulus"* kimliği olmayan, *"global"*leşmiş bir egemen sınıf şiddetinin temsilciliğidir. Türk egemen sınıf kişiliği öz ve biçim itibariyle bir bütündür. Ama Anadolu halk kişiliğinde *"Türk"*lük ve buradan alınan *"güç"*, içi boş bir *"kabuk"*tan ibarettir. Anadolu bu *"kabuk"* kişilikle TC merkezi üzerinden emperyalist güç merkezine bağlanmıştır.

PKK öncülüğündeki Kürdistan devrimi, bu *"kabuk"*u önce Kürdistan'da kırdı ve bir yanı Kürdistan tarihinin derinliklerine, bir yanı insanlık tarihinin derinliklerine dayanan emeğin direniş mirasının temsilciliğini yaptı. Bu, yeni bir öz ve biçim kazanmaktı. Öz, insanlığın emek mirasıydı. Biçim ise, bunun Kürdistan ulusal kurtuluşu olarak gelişmesi. PKK, 1970'lerin ikinci yarısından bu yana sürdürdüğü mücadelesiyle hem özü ve hem de biçimi güçlendirdi, büyük bir ivme kazandırdı. Şimdi bu özün, kendini yeni biçimlere taşırması, çoğaltması sorunu vardır.

Türkiye'de de kabuk parçalanıyor. Fakat bu, Türkiye'de oldukça sancılı oluyor. Türk egemen sınıf oluşumu ve bunun son biçimi olan kemalist-Türk özel savaş rejimi merkezinden vuruldukça, onun kurumlaşması da sarsılıyor, bozuluyor. Kürdistan devrimi, TC çekirdiğini parçalıyor ve kabuğunu döküyor.

Anadolu halklar tarihinde birçok kez yaşam çıkışı gerçekleştirilmeye çalışıldı. Bu çıkışlar, Anadolu emekçi halklar özünün kendini ifade ve kurumlaştırma gücüne ulaştırma çabasıydı. Baba İlyas hareketi, Türk boylarının Anadolu'da egemenleşmesi tarihinin başlangıcında halklaşmada yaşanan bir çıkış arayışıydı. Şeyh Bedrettin hareketi, Osmanlı devletinin imparatorlaşması süreci öncesinde, Anadolu halklarının kendi özlerine sahip çıkmanın ve bunu biçimine kavuşturmanın zirvedeki arayışıydı. İmparatorluğun parçalanma sürecinde de, tarih yorgunu bir çıkış arayışı vardır. Ekim Devrimi'nden güç alan bu arayış da, 1921 Ocak ayında Mustafa Suphilerin Karadeniz'de katledilmesiyle boğuldu. Sonuncusu, 1970-71 devrimci gençlik hareketinde yaşanan çıkış çabasında gerçekleşti. Bu da kanla boğuldu. Anadolu'da emekçi sınıf ve halklar, *"kurt"*un ağzından kendilerini kurtaramadılar. Özellikle cumhuriyet tarihi ve kemalizm, Anadolu'da emekçi sınıf ve halkların ruhlarının çarmıhı oldu.

Şimdi, Kürdistan devrimi, TC çekirdeğini parçaladıkça, Anadolu'nun *"çarmıh"*ı da daha çok görünür hale geliyor. Bunu parçalama sorunu, eşit anlamda önderlik sorununu ifade ediyor. Ama şunu görüyoruz: Kendi tarih ve emek özünden boşaltılmış Anadolu insanı, TC *"çekirdeği"*hin de kendisi olduğunu görüyor. TC'nin parçalanışında, kendisi de parçalanıyor. Bu parçalanma öylesine derindir ki, dehşete kapılıyor. Yaşama bütün inancını yitiriyor. Kendisinin tek yaşam kaynağıymış gibi, TC kabuğuna, yani Misak-ı Milli'ye vazgeçilmez bir yaşam kaynağıymışçasına sarılıyor. Oysa bu özünde sömürü olan, şiddet olan bir kabuktur. Emperyalist sistemin esas güçleri, nitekim bu kabuğu o kadar önemli bulmuyorlar. Onlar için vazgeçilmez değil. Türkiye insanının bu kabuğa böylesine bağlanışı, onun kendi çarmıhından çıkamamasıdır. Artık daha iyi görüyoruz ki, Misak-ı Milli, Kürdistan halkından belki de daha çok Anadolu'nun *"çarmıhı"*dır. Ve Anadolu, bu *"çarmıh"*tan kurtulmadıkça kendi özüyle buluşması ve bu özü-biçime kavuşturması da mümkün değildir.

Biz biliyoruz ki, özgürleşme, dış engellerden daha çok, kendi engellerinden kurtulmadır.

Tabii ki, öncelikle ortaya konulması ve tartışılması gereken, öncü iradedir. Biz öncelikle, Baba İlyas'ın deyişiyle, *"kurdun ağzından koyunu kurtarma"* öncülüğüne var mıyız? Ya da şöyle soralım: Bizim için sorun kurdun ağzından koyunun kurtarılması mıdır, yoksa başka bir şey midir?

Eğer, öncülük iddiamız, *"kurdun ağzından koyunu kurtarma"* ise, o noktada, *"kurt"*un beynine vuran ve yıllardır bunun savaşını veren PKK öncülüğündeki Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi ile buluşmak kaçınılmaz bir tarihi zorunluluktur. Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi öncülüğü, yüzyıllar önce Baba İlyas'ın görüp söylediği gerçeğe sahiplenmiş ve bunun öncülüğünü yapmıştır. Yine Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, Şeyh Bedrettin'in batarken sararışını anlattığı güneşin Doğu'da yeniden doğuşu olmuştur. Öncelikle, buradaki özü görmeliyiz. Cephemizi buna göre belirlemeli ve kendimizdeki bütün *"çarmıh"*ları yıkmanın çabasına girmeliyiz. Türkiye'nin ve Türkiye insanının hâlâ süren mevcut çıkışsızlığının arkasında, içinde gizli *"çarmıh"*lardan ruhunu kurtaramaması vardır. Bunları görmeliyiz.

Sorular var: Örneğin, Türkiye'nin kendi önderlik çıkışını nasıl gerçekleştireceği soruluyor. Kişilikler bu noktada büyük bir boğuntuyu yaşadıklarını, arayışlarına cevap bulamadıklarını, bunun ise bunalımı daha da derinleştirdiğini söylüyorlar. Peki ne aranıyor, aranan nedir? Böyle söyleyenler, aslında ne aradıklarını bilmiyorlar, baktıklarını görmüyorlar, gözlerine mil çekilmiş gibi kör kör bakıyorlar, göğüs kafeslerinin içinden yürekleri alınmış gibi kendi yürek atışlarını bile duymuyorlar. Böyleleri kendilerindeki yaşam gücün nasıl açığa çıkarabilir? Kendinde var olanı görmeyenlerin, güç verecek diğer büyüklükleri görebildikleri söylenebilir mi? Böyleleri, ölüleri bile canlandıracak kuvvet olan Kürdistan devriminden de gerçekten güç alabilirler mi? Hayır! Ona da, ancak bir cenaze kaldırıcı gibi bakarlar! Gerçek de budur.

Kürdistan devrimi kendini biçim denilen *"kabuk"*a asla hapsetmek istemiyor ve kendini yeni biçimlere taşırarak derinleştirmenin arayışındayken; Türkiye ise, mevcut kabuktan çıkıp kendi özüyle buluşmanın sancılarını yaşıyor. Türkiye'de öncülük ve cephe sorununu böyle tanımlıyoruz.

PKK, kendini Kürdistan ulusal kurtuluşu ile sınırlayamayacak bir öze sahiptir. Ulusal kurtuluş biçimi ona dar gelir. Bu biçimle ulaşılabilecek yere şimdi bile önemli oranda varılmıştır.

Türkiye devrimcilerinin temel sorunu ise, şimdi bile hâlâ *"kabuk"*tan çıkamamalarıdır. Kemalizmin özünü en iyi yansıtan *"kabuk"*u Misak-ı Milli'dir. Bırakalım şovenleri ve sosyal şovenleri, bütün bunları aştığını iddia edenler bile, acaba *"önderlik"* sorununa yaklaşırken nasıl bir kabuk içinde hareket ettiklerinin farkında mıdırlar? Kendi tarihi-emek özünden boşaltılmış olan Anadolu kişiliği, TC kabuğu parçalanırken, kendini hangi yeni kabuğa akıtmak istiyor. Kürdistan ulusal kurtuluşu, kendine uygun bir biçim olarak gelmiyor. Bu doğrudur da. Kişiliği bu *"kap"*da yeni bir biçim alamıyor. Ama burası aynı zamanda onun şekilsizliğinin de görüldüğü yer oluyor. Ne yapacak, bilemiyor. TC kalıbında buz tutmuş kişiliği, PKK karşısında eridikçe, kendine yeni bir kap arayan su gibi hissediyor kendisini. Hatta buharlaşmaktan korkuyor. Hiçleştiğini sanıyor. Bu tarihi çözülmenin ağırlığı altında, kendini hem çok güçsüz-dermansız hissediyor ve hem de kişilikte yönsüz bir su gibi sel olup akmanın yıkıcılığını yaşamanın korkusunu duyuyor. Bu çelişki mütiştir. Bizim insanımızda, kendinde önderlik çıkışını arayan insanımızda yaşanan budur. Bu çelişkiyi, bu çelişkiden doğan bunalımı birçok arkadaşın kişiliğinde görüyoruz.

Bu kişilik PKK karşısında parçalanarak açığa çıktığı için, bu yönsüz akış şiddeti de PKK'ye karşı gelişiyor. Burada gerçekleşen kendi akış yatağında PKK ile buluşma olamıyor. Bu bunalım, görünüşte bir biçim çelişkisi gibi ifade ediyor kendini. Ama gerçekte çatışan biçim değil, öz oluyor.

Karışıklığa yer vermemek için somutlayalım: Öz, emektir. Biçim ise, emek karşısındaki duruş. Türkiye'de öncü bunalımının aşılması da, kendini emek temeline oturtmuş ve emekle doğru bir ilişkilenmeyi sağlamış örgütlenmenin ve kişiliğin yaratılmasıdır. Yani Spartaküs olabilmektir, yani İsa olabilmektir, yani Muhammed olabilmektir, yani Baba İlyas-Şeyh Bedrettin, Hallacı Mansur, Karacaoğlan, yani Kawa, yani Mazlum olabilmektir. Bunların hepsi emekle ilişkilenme düzeyidir. Birinin Roma'da, birinin Kudüs'te, birinin Arabistan'da, birinin Anadolu'da, birinin Mezopotamya'da vücut bulması sadece biçimdir. Özde hepsi aynı gerçekliği anlatmaktadır. Türkiye'de bugüne kadar *"kaybedilen"* ve şimdi yeniden buluşma zorluğu çekilen de bu gerçekti. Biraz önce adını saydığımız bütün bu önder kişilikleri anlayabilmek ve onları temsil edebilmek için, Anadolu'da öncelikle Mazlum'u anlama ve O'nu temsil etmenin başarılması zorunludur. Çünkü Mazlum, adı sayılan bütün bu önder kişiliklerin tarihten süzülerek damıtılmış çağdaş bir temsilcisidir. Mazlum, bir biçim değil, özdür. Bu anlamda da Mazlum'u anlamak ve ona ulaşmaya çalışmak öze ulaşmaktır.

Sormak gerekiyor: Mazlum, kendi ruhundaki çarmıhları yıkmadan, parçalamadan çağdaş bir Spartaküs, çağdaş bir İsa, çağdaş bir Muhammed, çağdaş bir Baba İlyas, Çağdaş bir Bedrettin, çağdaş bir Hallacı Mansur ve çağdaş bir Kawa olabilir miydi? Mazlum, Kürdistan'da kişilik ve öncülük sorunun çözümüdür. Büyük İskender'in kılıç darbesiyle çözemediği ve hiçbir egemenin de çözemeyeceği *"Gordion düğümü"*nün çözücüsüdür. Mazlum'la birlikte artık, bütün dinler, bütün halklar, Doğu ile Batı, Kuzey ile Güney, dağla ova, Kürdistan ve Anadolu'nun bütün emek değerleri buluşmuştur.

"PKK'yi emeğin özgürleştirilmesi hareketinin öncü bir gücü ve Başkan APO'yu halkların bir devrimci önderi olarak görmeyen bir partileşme ve militanlaşma, kendini gerçekleştirme şansına sahip değildir. Böyle görmemesi halinde, TC 'kabuk'unu parçaladığında bile, o kişilik ve o örgüt devrimci 'öz' ile buluşamaz. Kendi içindeki-ruhundaki gizli 'çarmıh'ları deviremez."

Türkiye'de hâlâ kendini sürdüren militan kişilik ve önderlik bunalımı, kendini bu kadar evrenselleştiren bir Mazlum kişiliğini Anadolu kişiliğine taşıramamaktan kaynaklıdır.

Çözülme var, hem de iliklerimize kadar. Ama nereye ve nasıl akmamız gerektiğini de görmeliyiz. Yoksa, bu çözülme noktasında tarihin en büyük, en korkunç çürümesi başlar. Sahte çözümler aramamalıyız. Biçimlere, sahte önderlik arayışlarına yönelmemeliyiz. Kendimize, yeni kabuklar, yeni putlar yaratmaya ihtiyacımız yok. Biz şimdi kendi içimizdeki putları ve bu putları korumak için kurulmuş bütün çarmıhları yıkmalıyız. Ruhumuzu ve biçimimizi özgürleştirmeliyiz. Bizim militan kişilik çıkışımız tam da bu noktadan geçmektedir. Öncüleşme doğrultusunda yaşadığımız kişilik problemleri, bunları değerlendirmemizi zorunlu kılmaktadır.

Çünkü çizgimize rağmen, kişiliklerimizde yaşadığımız bunalımlar bizleri savruluşlara götürebiliyor. Bunu görmemiz ve çözmemiz gerekiyor. Kişilik bunalımlarımızın kaynağı neredeydi, bunu görebilmek için, önce nerede olduğumuza bakalım. TC'den kopmuşuz, artık kendimizi asla onunla ifade edemeyeceğimizi biliyoruz: PKK'yi görüyoruz, büyüklüğü ve savaş gücü önünde eğiliyoruz, ama o olamıyoruz; Anadolu'yu görmeye başlıyoruz, ama Anadolu'nun tarih kökleriyle buluşamıyoruz. Neredeyiz biz? Böyle bir duruşsuzluk, bunalımdan başka ne yaratabilir! Mevcut pozisyonumuz, bir duruş gücü olamamadır, duruşsuzluktur.

Peki nasıl duruş gücü olunur? Nereden başlamak gerekir? Bunun cevabı çok basit. Yukarıda belirtilen temel üç noktada temsil gücü olabilmektir. Yani, TC'den gerçekten kopmuş olmak; PKK ve onun şahsında halklarla bütünleşmek; Anadolu emek ve halklar tarihinin çağımızdaki temsil gücü olabilmektir. Yani çağdaş Baba İlyas, çağdaş Bedrettin kişiliğini günümüzde ortaya çıkarabilmektir.

Ama bu da, *"mehdi"*hin beklenişi gibi mi bekelenecektir. Bazılarımızın böyle anladığı kesin. Bunlar hiçbir şey anlamayanlardır, tarihe bakmasını bilmeyenlerdir, gözünün önündeki Mazlum'u göremeyenlerdir. Başkan APO'nuin kişiliğine akıl erdiremeyen, onu ruhlarına sindiremeyenlerdir.

Bazıları diyor ki, PKK bir ulusal kurtuluş hareketidir, Başkan APO Kürt halkının önderidir! Bu yanlış değil, ama eksik bir tanım. Yine diyoruz ki, Türkiye kendi özgürlük partisini ve önderini yaratmalıdır! Bu da yanlış değil, ama eksik bir tanım. Zaten gerek örgütsel ve gerekse kişilik çıkışındaki zaaflar da tam da bu boşluklardan kaynaklanıyor. Öncelikle şunu belirtelim: PKK sadece bir ulusal kurtuluş hareketi ve Başkan APO sadece Kürt halkının önderi olmadığı gibi; Türkiye'de bir devrimci partileşme de sadece Türkiye gerçekleriyle ilgili ve Türkiye'deki devrimci öncü kişilik çıkışı da sadece Türkiye ile sınırlı olamaz. Bizdeki partileşme ve devrimci önderlik çıkışı, ülke sınırlarına kendini hapsedemez. Sınırlar her şeyden önce öncü güç ve kişiliklerde parçalanmak, bütünleşmek zorundadır. Sorunun temel çözüm halkası burasıdır. Türkiye'de PKK'yi emeğin özgürleştirilmesi hareketinin öncü bir gücü ve Başkan APO'yu halkların bir devrimci önderi olarak görmeyen bir partileşme ve militanlaşma, kendini gerçekleştirme şansına sahip değildir. Böyle görmemesi halinde, TC *"kabuk"*unu parçaladığında bile, o kişilik ve o örgüt devrimci *"öz"* ile buluşamaz. Kendi içindeki-ruhundaki gizli *"çarmıh"*ları deviremez. Çünkü o hâlâ, egemenlerin tarihsel çizgisi olan *"mülkiyet"* ilişkisi üzerinde hareket edecektir. Ülke sınırları, parti sınırları, halkların ve emekçi sınıfların birbirileriyle ilişkilerinin *"mülkiyet"* ilişkileri esasından kopamamasını gösterir. Bu aşılmadan da, sosyalizmin özgürleştirici, kardeşleştirici ve sınırsızlaştırıcı gücü bulunamaz.

Kişiliklerimizde taşıdığımız *"sınır"*lar, bütün bir uygarlık tarihi boyunca egemenlerin iktidar savaşının ifadesi ve onların aşılmaz görüp ruhlarımıza sindirdiği mülkiyet ilişkileridir. Özellikle, Türkiye-Kürdistan ilişkisinde, Türkiye adına hareket etme iddiasında olanların, ruhlarında ve bütün ilişkilerinde *"ateş"*le yıkaması gereken kir de budur.

Mazlum Doğan'ın, M. Hayri Durmuş'un, Kemal Pir'in kişiliklerine bir kez daha bakalım. Onları biraz daha anlamaya çalışalım. Kemal Pir, kişiliğiyle Anadolu devrimciliğinin zirvesi olduğu kadar, dünya devrimcisidir ve O, bir Kürdistan devrimcisidir. Mazlum Doğan ve M. Hayri Durmuş Kürdistan devrimci kişiliğinde bir zirve oldukları kadar, birer dünya devrimcisi ve Anadolu halklarının kurtuluş doğrultusudurlar. Kişiliklerinde birbirlerine geçit vermeyen hiçbir set yoktur. Ama onlar, Türk sömürgeciliğine ve emperyalizme karşı ortak ve geçit vermez tek bir *"set"*tirler.

Şimdi Kürdistan ve Anadolu halklarının mücadele birliği ve bununla iç içe özgür birliğinin en çok tartışıldığı bir dönemi yaşıyoruz. 1997 Newroz'u bu birliği en acil biçimde dayatıyor, bizleri her düzeyde cevap vermeye zorluyor. Bunun önündeki tek engel ise, kişiliklerimizde hâlâ duran gizli *"çarmıh"*larımızdır. Bu *"çarmıh"*ları yıkalım!

Mazlumlar, kişiliklerdeki bu gizli *"çarmıh"*ları yıkmanın da öğretmenleridirler. Mazlum nasıl yıktı bu *"çarmıh"*ları, ruhu nasıl özgürleştirdi bakıp öğrenelim. 1980'in askeri-faşist vahşet koşullarında, O'nun yüreğinden başka silahı var mıydı? İnsana ve geleceğe büyük inancından başka hangi silahı kullanabilirdi? Ve O, bu temel ve vazgeçilmez silahı kullandığında, diğer her türlü silaha da gerçek işlevini kazandırmadı mı? *"Güç"*ün ne olduğu ve nerede olduğunu O ve onlar en somut örneği ile ortaya koydular.

Onlar öğrettiler ki, kişiliklerinde güçsüzlük edebiyatı yapanlar, ruhları çarmıhta olanlardır. Sırat köprüsünden başkalarının sırtında geçmek isteyen çıkarcılar ve zavallılardır. Kendi günahlarına sevdalı ve mahkum olanlardır. Yaşamak istemeyenlerdir. Yüreklerinde yaşam inancı ve yaşam sevinci köreltilmiş olanlardır.

Mazlum'lar öğrettiler ki, ayaklarını *"ateş"*ten köprüye basmak istemeyenler karşı tarafa geçemezler. *"Köprü"*nün bu tarafı sınıflı toplumlar tarihinin mülkiyet ilişkileriyle bölünmüş, sınırlanmış, parçalanmış ve karşı karşıya düşürülmüş insana kişiliklerini anlatır. Her türlü egemenlik, farklılık, ayrılık güdüsü buranın duygusudur. *"Köprü"*hün diğer tarafı, yani bizim olmamız gereken tarafı, özgürlükte buluşulan yerdir. Her türlü ayrım, her türlü egemenlik güdüsü, her türlü mülkiyet ilişkisi anlamını yitirir burada, kendine yer bulamaz. Eğer şu anda kişiliklerimizde, büyük bunalımları, büyük depremleri yaşıyorsak, bilmeliyiz ki, bu köprüden geçip geçmemedeki kararsızlığımızdandır, mülkiyet dünyasının yüklerinden kurtulamamamızdandır. Bunalımın, kişilik çıkmazlarının başka hiçbir kaynağı yoktur, gösterilemez.

Bu, halklar düzeyinde de böyledir. Türk halkı şimdi hangi zincirlerin tutsağıdır? Misak-ı Milli denilen şey, egemenlerin kanlı mülkü değil midir? Hem de zorla, soygunla, vahşetle, hırsızlıkla ele geçirdikleri bir *"mülk"* değil midir? Bir halkın ve hatta onlarca halkın egemenlerin *"mülk"*-ünün koruculuğunu yapar duruma gelmesi, ne büyük bir çelişki. Ama bir gerçek! Bu Misak-ı Milli denilen ve adı da *"vaz geçilmez vatan"* konulan *"mülk"* tarihte zorla, hırsızlıkla, katliamlarla elde edildi. Elde tutulması da buna bağlıdır. Bu *"mülk"*ü egemenler adına korumaya çalışmak, katil, hırsız, soyuncu ve soysuz olmayı baştan kabul etmektir. Bu, bütün ruhunla kire batmaktır. Böyle bir kir yükü içindeki bir halk-halklar nasıl özgür olabilir? Mümkün müdür?

Oysa, Baba İlyas ne demişti! *"Kurdun ağzından koyunu kurtarmak gerek!"* Bu topraklarda, egemenlerin *"Türkleştirme"* hareketinin, koyunu kurtlaştırmak olduğunu artık biliyoruz. Bu, ne büyük bir tarihsel vahşettir! Bu, ne büyük bir teslimiyettir! Bu, ne büyük bir ihanettir!

1997 Newroz'u bu tarihsel ihaneti, ruhlarımızdaki bu kirlenmeyi kesinlikle aşmayı dayatıyor. Bu, her düzeyde böyledir. Öncü örgütlenme düzeyinde, öncü kişilikler düzeyinde ve halklar düzeyinde bu görev önümüzdedir. Çıkışın adı, içeriği, biçimi, budur.

Bu çağrıyı, bu dayatmanın ateşini yüreğimizde duyuyorsak, özgürlüğün sınırsız ufkuna açılan kapıyı kendi içimizde bulmuşuz demektir.

Mazlum'la buluşmak için kendimizle savaşalım!

Mazlum'un özgürlük, kardeşlik ve sevgi olduğunu öğrenelim!

Halklar için özgürlük, kardeşlik ve sevginin egemenliği, diğer bütün egemenlikleri yıkmaktır. O, Anadolu halkları için *"Hıdır Elles Gülü"*nde simgesini buldu. Ama o güle ulaşmak için ateşten geçmek gerek. Bu ateşi, Newroz ateşiyle birleştirmek gerek.

MAZLUM

Bir Halkın Mazlumu

"Doğru ve güzel olan bir şey için yaşamakla, onu hemen yaşamayı istemek birbirinden çok farklıdır. Yüzyıllar ötesini bile görüp onun için yaşama hedefini önüne koyacaksın, ama onu bu an yaşayamayacağını da bileceksin. Yoksa, çok acı çekersin!"

Mazlum Doğan

Mazlum Doğan adını bugüne değin birçok değerlendirmede, afişlerde, sloganlarda gördük, duyduk. O'nu Kürdistan'da herkes tanıyor. Yüzlercebinlerce yeni doğan çocuğa O'nun adı verildi. Mazlum Doğan, Kürdistan'da hemen hemen bütün evlerde baş köşeye asılmış fotoğrafındaki militan gençliği ile bakıyor. Kısa kesilmiş sert ve siyah saçlarının çevrelediği aydınlık bir yüz ve siyah-parlak, keskin bir çift gözle bükülmez bir iradenin özgürlüğe daveti gibi duruyor. Kürdistan'da her evin duvarında bu davet var. Çoçukların adı ise Mazlum. Bu yeni "Mazlum"ların en büyüğü şimdi ondört yaşına basacak. Henüz yeni doğmuş "Mazlum"lar da var.

Kürdistan'da Mazlum Doğan'ın adı 1982 21 Mart'ından bu yana Kawa'nın adı ile birlikte anılıyor. Mazlum, Kürdistan tarihinin en büyük direniş adlarından olan Kawa'yı çağımıza taşıyan, onunla buluşan bir isim. Başkan, O'nu 1982 Newroz'unda **"Çağdaş Kawa"** diye andı, böyle selamladı. O tarihten beri, bütün Kürdistan halkı ve hatta dünya Mazlum Doğan adını böyle andı.

Türkiye, Anadolu halkları, emekçileri, gençleri, ad konulmayı bekleyen çocukları Mazlum'u hâlâ çok iyi tanımıyor. Hatta hiç tanımıyor denilebilir. Bu, Anadolu'nun tarihi ve çağı kendisinde bulamadığı, birleştiremediği, hâlâ kör karanlıkta olduğu anlamına geliyor. Bilmeliyiz ki Mazlum Doğan adı ile tanışmak, gözlerin artık ışığı sezmesi, görmesi demektir.

Mazlum Doğan adı, doğal olarak daha çok zindan direniş tarihi ile birlikte anıldı. Diyarbakır zindanında yaşanan vahşet koşulları ve o vahşete karşı yükseltilen büyük direniş, dayatılan büyük ihanete karşı yükseltilen büyük direniş, *"Yeniden Diriliş"*in yaratılışı eylemi... Mazlum Doğan'la tanışmanın ilk sözcükleri anlamına geliyor. Elbette 12 Eylül koşullarında Diyarbakır zindan vahşetine karşı O'nun ve diğer birçok önder PKK kadrosunun şahsında yaşanan büyük direniş, insanlığın en görkemli savunucusu, büyük bir insanlık savaşıydı. Bu tarihi bilmeden, zaten günümüzde hiçbir adımı atmak, tek bir sözcüğü bile doğru söylemek mümkün değildir. Kimdi bu insanlar, kendi çıplak yüreklerinde büyük bir insanlık savaşını verenler kimdi? Anadolu'nun adı konulmayı bekleyen çocukları bunu bilmek zorundadırlar. Yoksa hiçbir zaman ad sahibi olamayacaklardır.

Bu yazıda daha çok kendi yaşadıklarıma, tanıklığıma dayanarak anlatmaya çalışacağım. Mazlum Doğan da aslında 21 Mart 1982'de doğdu. Daha önceki yıllar, O'nun rüşeym halidir belki de. Tabii ki Mazlum Doğan'ı anlatmanın ağır bir sorumluluğu var. Anıları anlatmak şüphesiz bu nedenle ağır gelmiştir insanlara. Oysa aynı zamanda en çok da anılara, anıların canlı anlatımına ihtiyaç var.

1979 Mayıs sonunda yeniden Antep'teydim. Mardin, Elazığ, Dersim'de Kürdistan'la yaşadığım ilk tanışmadan sonra, sosyalizm ve devrimi tanıdığım ilk kent olan Antep'te yine yeni bir başlangıç bekliyordu beni

Antep sıcaktı. Nuri Pazarbaşı yokuşunu tırmanırken, aklım Elazığ'daydı. 1979 Mayıs'ındaki Elazığ operasyonunda yürekten sevdiğim, sevmeyi onlardan öğrendiğim yoldaşlarım tutuklanmıştı. Ben ise yolları özgürce adımlıyordum. Gerçekten de yüreğimdeki birçok zincirin kırılmasında sanki son vuruş olmuştu sevdiğim, güvendiğim insanların işkencede olması. Çoktan verilmiş, ama artık kesinleşmiş bir kararın gücüyle ve yepyeni bir başlangıca doğru o eve gittim.

Antep'te partinin işçiler içindeki çalışmalarını yürüten Numan Uçar arkadaşın eviydi. Bir işçi evinin çoçuk sesleri ve sadeliği ile evdekilerin varlığının ağırlığı iç içe geçmişti sanki. Evdeki üç kişiden biri Mazlum yoldaştı.

Mazlum yoldaşı daha önce de görmüştüm. İlki Mardin'de idi. Mardin Eğitim Enstitüsü'nün bahçesinde ve sonra Kızıltepe'deki bir komün evimizde çalışmalar üzerine tartışmalarımız olmuştu.

Öfkelendiğinde hafifçe kekeleyişine de o zaman tanık olmuştum. Sonra Diyarbakır'da yine bir örgüt evimizde karşılaşmıştık. Elazığ'dan bir iş için gelmiştim ve o gün onların toplantısı vardı. Gece geç saatlere kadar süren toplantıdan sonra, ancak birkaç cümle konuşma şansı vardı. Önce bakışları, gözlerinin keskinliği dikkatimi çekmişti. Sonra dört buçuk aydan fazla süren birlikte çalıştığımız sürede de gördüm bunu. Ama bir şeyi daha gördüm. Mazlum yoldaş, insanın beynine bakıyor, görmeye çalışıyor ve görüyordu. Bu, insanda önce bir savunma güdüsüyle kaçış duygusunu yaratıyor, sonra güvene ve yakınlığa dönüşüyordu.

Hoşgör ortaokulunun arka duvarına bakan sokakta "Umut Apartmanı"nının giriş katında bir daire tuttuk. Artık "dayım"dı benim. "Mimar" olarak tanıtmıştık. Proje üzerinde çalışıyordu, henüz büro açamadığından evde çalışıyordu. Çünkü gerçekten de evde çalışması ve bunun için de iyi bir hikayemizin olması gerekiyordu.

Oturduğumuz dairenin sokağa bakan salonunun penceresindeki yeşil atlastan perdeler güzel sayılırdı. Ve gerçekten de evin tek güzel eşyası onlardı. Perdelerin arkasında ise küçük bir çalışma masası ile etrafında iki-üç sandalye ve kocaman salonun karşılıklı iki duvarında iki külüstür somye vardı. Karton kutularda ise bolca kitap ve kağıt. Yemeğimizi küçücük bir elektrik ocağında pişiriyorduk. Boş olan odalardan biri çamaşır kurutmak içindi. En arkadaki oda ise, bayanlar için. Bu küçük odanın bütün eşyası, birkaç işçi ailesinden derlenip toparlanmış, iki yer yatağı ile birkaç eski şilteden ibaretti.

Mazlum yoldaşı hep o küçük masanın başında yazarken ya da okurken hatırlıyorum. İdeolojik-teorik yoğunlaşma içindeki insanlarda çoğunlukla, bu beyinsel yoğunlaşma ile çevreye ilginin bütünselliğini kurma sorunu yaşanır. Birçok insanda tanık oldum buna. Ama Mazlum yoldaşta bunun tersini gördüm. O, en yoğun çalışma içerisinde bile, çevresine, yoldaşlarına, her türlü dış gelişmeye karşı ilgisini de en yüksek düzeyde tutan birisiydi.

Kitap okuma hızı gerçekten müthişti. Sistemli ve amaçlı okurdu. Günlük yaşamı disiplinliydi. Gece çok geç saatlere kadar çalıştığını hemen hiç görmedim diyebilirim. Tersine gününü çok iyi planlardı. Sabah erken kalkardı. Sabah kahvaltısından önce gazeteleri getirirdim. Önce günlük gazetelere bakardı. Sonra öğleye kadar yoğun bir çalışma temposu sürerdi. Küçük elektrik ocağında bazen O da yemek yapardı. Bulaşıkları yıkardı. Öğle arası aynı zamanda biraz sohbet, biraz da tartışma zamanıydı. Günlük haberlerden, köşe yorumlarından hareketle kendi düşüncelerini paylaşır, tartışmaya çekerdi insanı. Sonra, akşama kadar yeniden bir çalışma koşusu başlardı. Aynı hızla, aynı disiplinle, aynı coşkuyla...

Haziran'dı, sıcaktı. Sonra Temmuz, Ağustos daha da sıcak. Ama tempo hiç yavaşlamadı. İllegal bir çalışmanın içindeydik. Gündüz şehrin caddelerinde görünmemiz sakıncalıydı. Ancak akşamları, o da tanınma riskimizin en az olduğu yerlerde dolaşabilirdik. Birçok gece, Antep lisesinin arka sokaklarında yürüyüş yaptık, arka sokakların nadir parklarında oturduk. Ben o zaman şiir dediğim bazı cümlecikler karalardım. Hemen ezberlerdim de. Bir dinleyen olsun isterdim. Dinlerdi. Sıcak yaz gecelerinin boğuculuğunu biraz aşmak, biraz yürümek için çıktığımız parklarda bir banka oturur oturmaz, *"hadi yeni yazdığın şiiri oku"* derdi. Sonra tek cümleyle eleştirisini dolambaçsız yapardı: *"Sevdim!"* ya da *"Sevmedim!"* Ben de "neden?" diye sormazdım. Ama *"sevdim!"* dediği sözde şiirlerimi saklar, diğerlerini yırtardım.

Mazlum yoldaş, "dobra" bir insandı. Eleştirisini dolambaçsız yapardı. Bazen *"yine çam devirdim, herhalde"* derdi. Ama aynı oranda da "nazik"ti. Asla "kaba" denilemeyecek bir dobralıkla asla biçimselliğe kaçmayan bir nezaketi kişiliğinde birleştirmişti. Yaşam ve güzellikler üzerine bir tartışmayı hatırlıyorum.

Antep Lisesi'nden Hoşgör yokuşuna çıkan yol üstündeki parkta soluklanmak üzere oturmuştuk. Öncesinde çok hızlı ve uzun bir yürüyüş yapmıştık. Gökte dolunay vardı. Yapraklar gümüşü bir aydınlıkla parlıyordu. Rengarenk güllerin, hanımellerinin kokusu sarmıştı her tarafı. Oturduğumuz bankın üzerine doğru sarkıyordu güller. Uzun bir suskunluktan sonra, *"bir gül koparıp götürelim mi?"* dedi.

"Canlı kalsa, daha iyi olmaz mı?" dedim.

"Neden?", dedi.

Öylesine hamdım ki! Herhalde "çiğ" sözler geveledim ağzımda.

O öfkeyi asla unutamam. Ay ışığında bir çift kara ateşin yandığını gördüm.

"Her şey insan içindir!" dedi. *"Bütün güzellikler insan içindir, insan için olmayan hiçbir şey güzel ve anlamlı değildir..."*

Mazlum yoldaş, rahat davranışlı bir insandı. Ama asla ölçüsüz değildi. Özgüvenden, özsaygıdan kaynaklanan bir rahatlığı vardı. Ve bu yanındaki insana da davranışlarında, sözlerinde, ilişkilerinde bir güven, bir rahatlık verirdi. Karşısındaki kim olursa olsun eşitiymiş gibi tartışırdı. Bilinci ile, emeği ile, mücadelesi ve kişiliği ile aradaki büyük mesafeye rağmen, O'nun yanında kendimi "geride" hissetmedim. Buna izin vermedi. Tartışmalarıyla, ilgisiyle, çalışmaların mutlaka içine çekerek hep eşit bir yürüşün insanı olmanın duygusunu yaşattı.

O dönem partinin merkezi ideolojik-teorik çalışmalarından sorumluydu. Ben de yeni çıkarılacak olan *"PKK Bülteni"* çalışmalarında yer alacaktım. Ama henüz bizim çalışma grubunun bir araya gelmesini bekliyordum. Yani kitap okumak dışında bir işim yok sayılırdı. Bir evde yirmidört saat kapanıp kitap okumak doğrusu zor bir işti. Çünkü çoğu kez, iki kişi dışında evde kimse olmazdı. Mazlum yoldaş *"PDA-Proleter Devrimci Aydınlık"* üzerine broşür çalışmasına başlamıştı. Büyük bir titizlikle, kağıda nakış işler gibi çalışıyordu. Kağıda doğru biraz fazlaca eğerdi başını. Ben de O'nun çalıştığı sandalyenin arkasına denk düşen somyede oturur, okurdum kitabımı. Bir gün, *"sen de yaz!"* dedi. *"İkimiz birden yazalım, hangimizinki güzel olursa, arkadaşlar onu yayınlar! Yarışalım!"* dedi.

Evet, bana *"yarışalım!"* demişti. O ana kadar asla aklımdan geçmemiş bu sözcük, onurlandırıcıydı ve güç vericiydi.

Yarışmak için değil, ama gerçekten aldığım güçle hemen yazmaya başladım. Yazdığımı görünce, nasıl bir taslak üzerine yazdığımı sordu.

"Yazacaklarım aklımda!" dedim.

"Aklında ne var, biz de bilelim!" dedi. Anlattı. Yazı böyle yazılmazdı. Önce bir taslak çıkarmak gerekiyordu. Bir yazının taslağını çıkarmak, o yazıyı bitirmenin yarısı demekti.

Büyük bir uğraşı sonucu iki sayfacık bir yazı yazdım. Sadece iki sayfa. Asla daha öteye gidemiyordu. Ama yine de içimde bir güven vardı, bir sevinç vardı. Götürüp önüne koydum. Özenle okudu. Sonra tek sözcükle cevapladı. *"Sevdim!"*

Benim de en çok sevdiğim bir yazıdır o. Sadece iki sayfacık bir yazı. Ama yazı yazma gücünü ve cesaretini veren bir yazı. Yazının başlığını *"Taçsız Kralların Cüppesiz Dalkavukları!"* koymuştum. Bana göre en iyi bu cümle anlatıyordu, üzerine değerlendirme yazdığım çevreyi. Mazlum yoldaş, günlerce çalıştı *"PDA"* üzerine broşüre. Nakış nakış işledi. En son yanımızdan ayrıldığında, broşürün tek orjinal nüshasını da basılmak üzere yanında götürmüştü. Kendisiyle birlikte bu çalışma da düşmanın eline geçti.

O çalışırken, ben kitap okuyordum. Bir gün, kitap elimden havalandı. Hiç farketmemiştim. Arkadan gelmiş ve kitabı elimden alıvermişti. Okuduğum sayfa numarasına baktı, sonra daha gerilere doğru çevirdi yaprakları. Ve sorular geldi peş peşe. Sınavı geçmiştim.

"İyi!" dedi, *"dikkatli okuyorsun."* Sonra ekledi. *"Biliyormusun, ben günde en az dörtyüz-beşyüz sayfa kitap okurum. Kitap okumakta yarışabiliriz!"* dedi.

Okuduğum kitap ekonomi-politik üzerineydi. En iyi bildiği konulardan biriydi. Beni karşısına oturttu. O gece uzun uzun ekonominin yasalarını anlattı. Birçok yeni kavramla karşılaştım. Daha önce karmakarışık, anlaşılmaz ve sıkıcı gelen birçok ekonomik-politik kavram anlaşılır olmaya başladı. Kitap okumayı her zaman sevmiştim, ama o günden sonra daha çok sevmeye başladım.

Klasik Kürt müziğini severdi. Klasik Batı müziğini ise daha çok çalışırken dinlerdi. Klasik Kürt müziği üzerine birçok kez konuşmasını hatırlıyorum. Kürt tarihine büyük ilgisi vardı. Kürt efsaneleri üzerine ilginç ve değerli yorumlar yapardı.

Ve O, sosyalist ufku en geniş insanladan biriydi. Yüzyılların ötesini kucaklayan insandı. Ama yaşadığı çağı, hatta yaşadığı anı, anın gereklerini asla gözardı etmeyen yüzyılların insanı. Bunu bir kez, büyük bir dersle öğretmeye çalıştı bana.

Kültür ve sanat üzerine tartışıyorduk. Konuşma *"dans"* üzerine geldi. "Dans"ın çeşitli halklar ve sınıflar için anlamını anlatıyordu. "Dans" etmeyi güzel buluyordu. O'nu dinledikçe içimden adeta dansetmek geliyordu. Birden baktı, gülümsedi.

"Ama, bunlar gelecek için, bugün ise hiçbir kuvvet bana dans yaptıramaz!" dedi.

Uçmak üzere havalanmaya hazırken, birden yer çekimi kuvvetinin hatırlatılma-

sı gibiydi bu. Belki o gün, belki de başka bir gündü; ama aynı konunun bir devamı gibi olan şu sözleri söyledi:

"Doğru ve güzel olan bir şey için yaşamakla, onu hemen yaşamayı istemek birbirinden çok farklıdır. Yüzyıllar ötesini bile görüp onun için yaşama hedefini önüne koyacaksın, ama onu bu an yaşayamayacağını da bileceksin. Yoksa, çok acı çekersin!"

Bu dengeyi kişilikte kurmak kolay mı? Kolay olmadığını artık çok daha iyi biliyorum. Kaç yaşındaydı o zaman Mazlum yoldaş, 23-24 yaşlarında bir gençti. Ve bu dengeyi kişiliğinde kurmuştu. Böyle bir denge karşısında çok zorlandığımı hatırlıyorum. Hem bilincimde, hem de ruhen zorlandım. Ama kendimi zorda hissetmedim, hep bir rahatlık ve güveni duydum. Yanlışıma izin verilmeyeceğinin, incitilmeden doğruya çekileceğimin güveniydi bu.

Sosyalizm bilinci O'nun kadar güçlü ve derin olan insanı çok az tanıdım. Diyalektik-materyalizmi çok iyi biliyordu. Birçok kez ders verdi bu konuda. Birçok kez olaylara, olgulara indirgemeyi öğretmeye çalıştı.

O sosyalist olduğu için Kürdistan devrimcisiydi. Kürdistan devrimciliği de böyle doğmuştu zaten. Hem Kürt ilkel ve reformist milliyetçiliğine ve hem de Türk sosyal-şovenizmine karşı derin bir nefretle; ince bir alayı çok iyi birleştirmişti. Ufku sınırsızdı, devrimciliğinin sınırsız olması kadar doğal ne olabilirdi. Kökleriyle Kürdistan topraklarının derinliklerine ulaşmaya, bilinciyle bütün dünyaya dal-budak salmaya çalışan *"yeni insan"*'ın ilk filizi, ilk meyvesi gibiydi. Hiçbir konuya karşı ilgisizliğini hatırlamıyorum. Dünyamıza ait bütün siyasal-sosyal gerçeklere en yüksek ilgiyi gösterirken, bilimde, sanatta vd. her gelişmeye karşı da aynı yüksek ilgiyi duyabiliyordu.

Beyin gücü ile fizik gücü arasında ise büyük bir çelişki vardı. O, bu çelişkiye de ince bir alayla yaklaşırdı. Fizik yapısı olarak orta boylu, hatta biraz kısaya yakın ve oldukça zayıftı. Bu güçsüz bedenin üzerinde taşıdığı eşsiz baş, bitmeyen enerjisinin ve yorulmazlığının tükenmez kaynağıydı. Çalışarak dinlenirdi. Yazmaktan yoruldukça, kitap okur; kitap okumaktan yoruldukça, yazar; okumaktan-yazmaktan yoruldukça, tartışır, eğitir; yemeğe, bulaşığa, temizliğe bile fırsat bulurdu. Mutfakta çalışması bile incelikliydi. Fazladan tek bir tabağı bile kirletmemesi, yemeği pişmek üzere ocağa koyduğunda ortada tek bir bulaşık bırakmış olması mümkün değildi. *"Ne iş yaparsan yap, temiz çalışmak önemlidir!"* İlkesi buydu. Temizliğe, düzene büyük önem verirdi. Çalıştığı masa her zaman özenli bir düzene sahipti. Giyim-kuşamı da öyleydi. Sadece iki pantolunu ve yanılmıyorsam iki-üç gömleği vardı. Bir de ceketi. Ama her zaman temiz, ütülü ve özenli. O küçük elektirik ocağının üstünde saatler süren su ısıtma faslından sonra çamaşırlarını yıkardı. Yazılarını nasıl severek ve coşkuyla yazıyorsa, günlük yaşamın basit işlerinde de aynı canlılık vardı. Yaşamayı seviyordu ve yaşamayı biliyordu. O'nu hep bıyıklı görmüştüm. Siyah, sert ve düz saçlarıyla, siyah, sert ve düz bıyıkları kişiliğinin ipuçlarını verir gibiydi. Kimlikte değişik bir görünüm için kesmişti bıyıklarını. Şimdi bütün evlerin duvarlarında asılı duran fotoğraf, 1979 Eylül sonunda bu amaçla çekilmiş bir fotograftı.

Birçok kez *"kadın ve özgürlük"* konusunda da tartışmalarımız oldu. Geriye dönüp hatırladığımda, bu tartışmaların çoğunun aslında karşısındaki insanın zayıflıklarından hareketle birer eğitim çalışması olduğunu görüyorum. Geleneksel kadın olmaya karşı bir duruş sahibi olmaya çalışan henüz ondokuz yaşındaki bir bayan olarak, bu konuda çok keskindim. Kadına sahiplenen ve erkeğe karşı konumlanan bir görüntüm, ama bıçak sırtında bir duruşum vardı. O görüyordu bunu. Ben bu konuda hep gördüğümü sandığım, ama göremediğim ufka bakıyor, kadının sosyalizm cennetindeki hayalini sanki ondan başka gerçeğim yokmuş gibi savunuyordum. Çok cesur görüntümün altında, müthiş korkak ve güvensizdim. Sürekli bir savunma zırhına bürünmem ve ellerim mızraklı dolaşmamın gerisinde bu yatıyordu. Oysa, bir dokunuşta bütün bu zırhlar, mızraklar dökülebilirdi.

Kadın-para-altın-meta vb. konuda yaptığı bazı değerlendirmeleri hatırlıyorum. Para olgusu, altın olgusu gibi ele almıştı kadını. Müthiş acımasız ve gerçekçiydi. Kadının paradan da daha ince bir meta değeri olduğunu anlatırken, mevcut gerçekliğimiz içinde örneğin *"başlık parasına hayır"* gibi düşüncelerin kadına çok sahte bir yer biçmek olduğunu söylüyordu. Kadın paradan da daha ince işleve sahip bir *"değer"* ifade ederken, bir kız babasının başlık parası almasının engellenmesinin o adam için bir kayıp ve haksızlık olduğunu söylediğinde, ben artık olayı terketmiştim. İnanamıyordum, Mazlum arkadaşın ağzından bu sözleri duyduğuma. Anlamıyordum. Kadını böyle mi görüyordu! Hemen zırhlanarak ve mızraklarla karşısına geçtiğim kesin. O, bırakmadı peşini. O gün değil, ama başka bir gün yeniden gündeme geldi bu konu.

"Sen yine günü görmüyorsun, burnunun ucuna bakmıyorsun!" dedi. *"Sen sadece kabul etmek istemiyorsun. Bütün yaptığın bu. Oysa kadın bu durumdadır..."*

O, benim göremediğim ufku ve benim hiç kabul etmek istemediğim güncel gerçeği aynı netlik ve bütünsellik içinde görüyordu kafasında. Bir yandan gelecek hayalimi, sosyalizm ve kadın ütopyamı besliyordu; ve aynı anda, ayaklarımı yere bastırmaya çalışıyordu.

"Hiç kopma gelecek ufkundan, ama bugünden de hiç kopma, yoksa çok acı çekersin!" Verdiği sürekli mesaj buydu. O zaman anlamakta zorlandığım, çok geç ve çok zorlu anladığım bir mesaj.

Yoldaş olarak en yakın, ama o ince sınırı en büyük incelikle korumayı bilen bir yaklaşım gücü, hangi derinliğin, yüceliğin ifadesidir. O yıllarda ve öylesine genç bir insanın bu derinliği, bu gücü temsil etmesi, ne muhteşem bir insanlık yükselişi.

"Umut Apartmanı"nın birkaç sokak üstünde, yeni bir daire tutmuştuk. Mardinli emekli bir hemşirenin eviydi. Sahura'ydı kadının adı, Arap'tı. Bu kez iki "öğretmen" bayanla, bu "öğretmen" bayanlardan birinin "kız kardeşi" olarak ben kalacaktık o evde. Evi taşıyıp yerleştirdiğimiz gün, Mazlum yoldaş da bizimleydi. Eşyaları sırtında taşıdı. Ev sahibi sevimli kadın bizimle topluca tanışmak için üst kattaki kendi dairesinden aşağı indi. Birimiz *"Zeynep"* diye tanıttık kendimizi. Birimiz *"Zehra."* Mazlum yoldaş birden, ince bir nezaketle ayağa kalktı. Ceketinin düğmesini ilikledi ve hafifçe eğilerek, *"Ben de Zahid"* dedi. Ev sahibimiz bu *"Z"* uyumundaki ince alayı farketmemişti. Gülmemek için zor tutuyorduk kendimizi. Kadın da bir küpü andıran şişman bedenini hafifçe kaldırarak, kendini yeniden tanıttı. *"Ben de Sahura'yım. Çoçuklarım, beni anneniz bilin. Sizi çok sevdim."* O evi kullanamadık. Giriş katında beni tanıyan birisiyle karşılaşmıştık çünkü.

Daha sonraki günler Antep'in Karşıyaka semtinde tuttuğumuz bir evde geçti. Ali Haydar Kaytan arkadaşın kaldığı evdi burası. O da, ideolojik merkez çalışmalarındaki göreviyle gelmişti Antep'e. Mazlum yoldaş da zaman zaman bu evde çalıştı. Çalışma disiplinini hiç aksatmadan çalıştı. Üzerinde çalıştığı broşürü bu evde bitirdi. Biz de dört bayan *"PKK Bülteni"*'nin ilk sayısını bu evde çıkardık.

Mazlum yoldaş, basım işleriyle de sorumluydu. Merkezi bazı görevlerinin yanısıra, bir de basım işleri için birkaç günlüğüne yanımızdan ayrıldı. Gelmedi.

1982'nin Mart ayında, bomba gibi düştü haber. Şam'daki evde hiç kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Hiç kimse kimseye rüzgarıyla bile dokunmak istemiyordu. Boğazıma düğümlenen hıçkırıklar boğuyordu beni. Ama hiç kimse ağlayamazdı, ben de ağlayamazdım. Kilitlediğim kapının ardında banyonun duvarlarına, sonuna kadar açtığım suyun sesine sakladım hıçkırıklarımı.

Burası Başkan'ın kaldığı evdi. Tek bir "çıt" sesi çıkmıyordu evde. Başkan, bir gün boyu çalışma odasında kaldı. Akşam, *"Mazlum Yoldaş'ın Anısına"* konuşmasını yaptı. Sabahleyin kahvaltı masasında, herkesi tek tek görevlendirdi. Mesajı, talimatı görevdi! Daha çok görev! Üzüntünün, derin acının yüzümüzdeki gölgesi silindi. Daha çok görev bilinci ve coşkusu öne geçti. Hedef artık, daha yoğun bir tempo ile gerillayı hazırlamaktı. Acıyı daha derin bir savaş tutkusuna dönüştürmenin dersini almıştık orada.

Mazlum yoldaş 1980'in yüreklerdeki gölgesini yırttı. Ölümüne sevmeyi ve güveni öğretti. İnsanı tanıttı. Ufka bakarken görmekte zorlandığımız her şeyi günün gerçeği haline getirdi. Geçmişle geleceği buluşturdu. Günü yarattı. Bugün sahip olduğumuz bütün değerler, bütün güzellikler O'nun, onların eseri. İnsanlık tarihinin en büyük yapıtlarından birini nakış nakış işleyen Mazlumları, Mazlumların partisi PKK'yi ve Mazlumların son nefes anında bile adını güvenle, sevgiyle, büyük bir inançla haykırdıkları Başkan'ı selamlıyorum.

Böyle yoldaşlıkları ve böyle bir önderliği tanıyan bir insan olarak, yaşamı kazanamamanın suçunun çok daha ağır olduğunu biliyorum. Ama ne olursa olsun, hatta kendi yaşadığım zayıflıklar ve yenilgiler içinde bile eğer içimde yaşamı kazamanın o büyük tutkusunu hep taşıdıysam, bu güç kaynaklarının sayesindedir. İnanıyorum. Bu güç kaynağı, geleceğin de ta kendisidir. Sevginin, kardeşliğin, sınırsızlığın başladığı yerdir. Her türlü yenilginin yenildiği yerdir. İnsan'ın kazandığı yerdir.

Meral KIDIR

Yüreğimizdeki umutsun

Adı, soyadı: **Hakime ...**
Kod adı: **Mizgîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt Eruh Bağgize, Eyni köyü, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarih ve yeri: **Sason 1995**

Bir gelini andıran görünüş
usulca uzanmış uğruna düştüğü toprağı
bir elini kaldırmış yemini var
Tamamlanmamış oysa zamansızdı seninde
ayrılışın
Güzelliğine vardığın, ölümüne vardığın yaşamı
o kadar güzel miydin ölüm yoksa sana mı yakıştı
sarı saçlarının yanları lüle lüle sarkışı
yüzünde bir sarırtı bir pırıltı bir ışıldayan
Kürdün güzel kızın ayrılışıdır aramızdan
artık onun içinde durulacak bir dakikalık
saygı duruşları
oysa bir yerine binlere ulaştık
Mizgîn hevalin ayrılışına
şehitler kervanına katılışına
ve özgürlüğü yakalayan güzel Kürt kızına
seni yaşatmak davanı geliştirmek
yoldaşlık adına
Gözlerine kaşlarına bakılmış gerillanı
O Kürdün kızı şimdi daha güzelleşir
Savaşmış özgürleşmiş güzelleşmiş Mizgîn heval
Düşman bile kıymamış bozmamış güzeliğini
O her zaman yüreğimizde yeşeren bir cevherdir

Mizgîn heval, daha ilkokulu bitirmeden ailesi Mersin'e göç eder. 15 Ağustos Atılımı'yla çevrede gelişen gelişmeler Mizgîn hevalin ailesini de etkiler. Bu süreçten sonra Mizgin hevalin ailesi partiyle tanışır ve bütün imkanlarıyla mücadeleye seferber olurlar. Yurtsever olmaları ve mücadeleye katkıları düşman tarafından fark edilerek Mizgin hevalin ailesine koruculuk dayatılır. Düşmanın dayatmalarını kabul etmezler ve yurtseverlik görevlerini hiç aksatmadan daha büyük bir coşkuyla sürdürürler. Bununüzerine düşman güçleri baskılarını sistemli bir şekilde yoğunlaştırırlar. Bu zorluklar karşısında Mizgin heval ve ailesi ölümüne bağlandıkları topraklarından ayrılıp, başka bilinmeyen bir yere göç ederler.

Böyle bir ortam içinde şekilenen Mizgîn heval de, düşmana karşı intikam duyguları daha bir bilenir. Mizgin heval ve ailesi Mersin'de partili arkadaşlarla ilişki kurarlar ve burada da yurtseverlik görevlerini aksatmadan sürdürürler. Kürdistan'da var olan imkan ve fırsatlar Mersin'de olmadığı için birçok zorlukla karşı karşıya gelirler. Ama bütün engellemelere rağmen, zorlukların üstesinden gelmeyi başarırlar. Pamuk toplama, portakal işçiliği ve birçok değişik işlerde çalışırlar.

Mizgin heval, 1992 yılında bir akrabasıyla birlikte ARGK saflarına katılır. Kısa bir sürede gerilla saflarında askeri ve siyasi olarak önemli gelişmeler sağlar. Eğitimine önem veren, önderliği anlamaya çalışan ve hızla parti doğrularını bilince çıkartan ve bu doğrultuda iddia sahibi olan Mizgîn heval yoldaşların büyük saygı ve sevgisini de kazanır. Konuştuğunda bütün insanlar büyük bir hayranlıkla Mizgin hevalin o akıcı ve kavratıcı üslubundan mutlaka etkilenirler. Doğruları sadece söz ile değil, davranışlarıyla, adeta gözleriyle ve yüz hatlarıyla da anlatmaya çalışırdı. Mizgîn heval alçakgönüllüğü ve işlere sarılma tarzı ile bütün yoldaşlarında büyük bir hayranlık uyandırır.

İnsanların ölümünü sevmiyordu, ama özgürlük ve bağımsızlığa ancak savaş ile ulaşılabileceğini de sürekli belirten Mizgîn heval, yine de duygusallığı çoğu zaman ağır basıyordu. O, her zaman söylediği ve esas aldığı Parti Önderliği'nin, *"savaşan özgürleşir, özgürleşen güzelleşir, güzelleşen sevilir"* sözüydü.

Mizgîn heval *"hayalinin, Kürdistan özgürleştikten sonra beyaz bir ata binip Kürdistan'ın her tarafını özgürce dolaşmak"* olduğunu belirtirdi.

1995 yılında Sason'un Golav tepesinde düşman ile girilen çatışma da günboyu düşmana karşı büyük bir kahramanlıkla direnen **Mizgîn** heval, **Kawa** ve **Mazlum** hevaller kanlarının son damlalarına kadar kahramanca savaşarak şehitler kervanına katılırlar.

Mizin hevalin cenazesini almayan giden bir yoldaşı şöyle değerlendiriyor:

"Düşman bu birliğimizin üzerine planlı ve kapsamlı gelmesine rağmen, Mîzgin, Kawa ve Mazlum hevallerin fedakarlığı sayesinde birlik kurtuluyor. Mazlum heval mevzide kalırken düşman fark ediyor. Mizgîn ve Kawa heval, Mazlum hevali kurtarmak için büyük bir hızla saldırıya geçerken Mizgîn hevale düşman mermisi isabet eder etmez elini kaldırıp "Bijî Serok APO!" sloganını atar. Kawa heval ise Mizgîn hevali kurtarmaya çalıştığı bir esnada şehitler kervanına katılır.

Düşman geri çekilirken biz şehitlerimizi kaldırmaya gittiğimizde arkadaşları görür görmez her taraftan sesler geliyor; Mizgîn heval şehit düşmemiş diye bağırıyorlar, şehit düştüğüne kimse inanamıyor. Düşman bir taşa yaslamıştı, gözleri açık bir elini kaldırmış bize bakıyordu. Bütün arkadaşlar yanına koşarken komutan arkadaş; 'heval durun düşman mayınlamış olabilir' dedi. Daha önceleri de düşman birçok yoldaşımızı mayınlamıştı veya etrafına mayın döşemişti. Oysa herkes Mizgîn hevalin yanına koşmak ve kaldırmak istiyor, komutan arkadaş bırakmıyordu. Kendisiyle konuşuluyor, ama o konuşmuyor hep bize bakıyordu. Oysa içimizden bağırmak geliyor, diğer yandan ise düşmana duyulan kin, öfke nefret bütün yoldaşların gözlerinde belli oluyordu. İple çektiğimizde düşman hiç ellememişti, fakat diğer iki arkadaşımızın etrafına mayın döşemişti. Şehit düşüşleri sanki yetmiyormuş gibi bir de mayınlanyor. Aslında o bir taktikti; gerillanın yüksek Apocu ruh ve duyarlığı sonucu düşmanın o taktiğini her zaman olduğu gibi yine boşa çıkartıldı.

Bu şahadet arkadaşlar üzerinde derin etki yarattı. Özellikle düşmana karşı duyulan kin ve verilen mücadele ruhu partiye ve onlara layık olma tutkusu daha da gelişti. Bu arkadaşlar gibi şehit düşen binlerce yoldaşlarımız mücadelemize birer yanan ışık oldular."

Anısı mücadelemize önderdir!

Mücadale arkadaşları

Kavgada yaşar
Ölülerimiz bizim
Bir kitap okur
Bir silah tutar elinde
Kalem oynatır
Ak kağıda döker duygularını
Ve, uyar gündüz gibi
Vücudunuz burada
Yaşam yeşertir yeryüzünde
Tohuma bereket
toprağı olur etimiz
Gül olur kemiklerde!...
Alır kandan rengini
Açılır, özgür özgür
Ruhumuz kavgada
Dağlarda...
Ve, isyandadır sizinle!

Adı, soyadı: **...**
Kod adı: **Aryen**
Doğum yeri ve tarihi: **Elazığ, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993, Botan**
Şahadet tarihi ve yeri: **Botan, ...**

Yaşamla ölüm arasında bir çizgide gidip gelenler ovaların, faşizmin kolay ulaştığı yöre insanlarıdır. İşte, Elazığ da bunların başında gelir. Düşman tarafından yoğun asimilasyona uğratılan ve neredeyse faşizmin kalesi durumuna getirilen bir konumdadır. Ama buna karşın, tarihte ve bugün Kürdün başkaldırdığı, özüne dönme istemini ifade ettiği bir yerdir de aynı zamanda. Kürdün PKK'yle dirilişinin ilk adımlarının atıldığı bir yer olma gibi özel bir konuma da sahiptir. Elazığ, faşizmin yoğun odaklanmasına karşın, güçlü devrimcileri de bağrında yetiştirmesini bilmiştir. Ve bugün Kürt insanın özüne dönüşünü sağlayan ve dirilerek vatanını yeniden varolmaya götüren özgürlük mücadelesine birçok değerli özgürlük savaşçısı kazandırarak, kararan yüzünü aklandırmayan, yerin derinliklerinde gömülü ümitlerini alevlendirmeye çalışmaktadır.

Elazığ, sosyal yapılanma açısından kozmopolit bir yapıya sahiptir. Faşist kesimlerin ağırlıkta olmasının yanında Alevi, Türk ve Kürt kesimlerini de içinde barındıran, farklı mezheplere sahip, karmaşık bir yer olma gibi bir özelliği de taşımaktadır.

İşte, Aryen heval de Kürdistan'ın ve Türkiye halkının kurtuluşu için özgürlük ve umut yolculuğuna çıkan özgürlük savaşçılarından biridir.

Aile yapısı genel ölçülerden farklı olduğu için O'nun yetiştirilmesi de genel yetiştirilme tarzlarından farklıdır. Bu, Aryen hevalin farklı bir kişilik olarak gelişimini de beraberinde getirmiştir. Aile demokrattır ve Aryen heval üzerinde geneksel yaklaşımlar, ya da feodal baskılar uygulamamıştır. Aile içinde kendisine bir bayan olmaktan öteye, erkek gibi yaklaşılmış, öyle yetiştirilmiştir. Bu yetişme koşulları küçük yaştan itibaren kendine güven, inisiyatifli, ilişiklerinde rahat olan, kabul edilen bir kişiliği edinmesini sağlamıştır. Küçük yaştan itibaren olgunluğu, yetenekleri, herkese karşı sevgi ve saygı ölçülerini çok iyi ayarlaması, mütevaziliği, çalışkanlığı ve zekasıyla kendisini her yaştan insana sevdirebilmiştir. Bu özelliklerini okul süreçlerinde daha da kökleştirerek, toplumda farklı bir kişiliği kendisine egemen kılmayı başarmıştır. Aydınlanmayı sağlayarak, toplumdaki çelişkileri bilince çıkarıp, çıkış yolunun sadece ve sadece PKK öncülüğünde verilen mücadelede olduğunu görerek, 1993 yılında mücadelenin en kızgın sahası Botan'da saflara katılmıştır.

Bu süreçler, mücadelenin her alanda geliştiği, kitleselleştiği, katılımların çığ gibi büyüdüğü ve savaşın en üst boyutta verildiği süreçlerdir. Katılımıyla beraber Botan gibi köylülüğün ağır bastığı, birçok aydın kökenlinin ya dıştalandığı, ya da güç yetiremediği noktada uzlaşıp, eridiği bir ortamda, eğitim almamasına rağmen kişiliğindeki oturmuşluk, özgürlüğe olan tutkusuyla ne bu geriliklere yenilip boyun eğmiş, ne de buradaki arkadaşlarını hor görüp küçümsemiştir. Bütün bunların tersine bu yoldaşlarıyla mütevaziliği ile, emekçiliği ile ve de yoldaşlarının emeklerine, çabalarına değer vererek, partiye olan bağlılıklarına, savaşçılıklarına saygı duyarak, ama gerilikleri ile de savaşarak çok sıcak ve derin ilişkiler kurmayı kısa sürede sağlayabilmiştir. Savaş ortamına düşmanın yoğun yönelimlerine, tüm tecrübesizliğine rağmen, ilk günlerden itibaren uyum sağlamış, savaşçılığı, cesareti, kendine güveni ile yetinmemiş, bu olumlu özelliklerini partiyi, Parti Önderliği'ni tanımak için harcadığı yoğun çabasıyla bütünleştirerek, öğrenmede sınır tanımayan, militanlaşma, özgürleşmede ısrarlı, kadının özgürleşmesinde kararlı bir militan kişiliği kendisinde yaratabilmiştir. Rahat bir ortamda büyümesine karşın, saflara fedakarlığı, emekçiliği ile kısa sürede tüm yoldaşlarına kendisini kabul ettirebilmiş, güç ve moral kaynağı olmuştur.

Kısa süreli, fakat başarılı bir pratiğin sahibi olan Aryen heval, parti tarihinde önemli süreçlerden biri olan Parti 5. Kongresi'ne katılma gibi tarihi bir şansı elde etmiş, böylesi ağır sorumlulukları olan bir atmofseri yaşamış ve hem katılımda, hem de üstlenilmesi gereken görevlerde üzerine düşenleri büyük bir istemle ve ciddiyetle yerine getirme çabasında olmuştur. Aryen heval, mücadeledeki her parti militanı için en büyük özlem ve hedef olan önderlik sahasına gelmekle sürdürmeyi başarmıştır.

Ülkeye kolay uyum sağladığı gibi, önderlik sahasındaki disiplinli yaşama, sosyaliteye de çok kısa sürede katılmayı sağlamış ve partileşme, özgür kadın kişiliğine ulaşma noktasında attığı adımları daha hızlı ve güçlü kılabilmiş, burada güçlü bir dönüşümü yaratabilmiştir. Öğrenmeye olan tutkusunu burada daha da güçlendirmiş, özellikle Önderliği anlama, tanıma yönünde yoğunlaşmıştır. Önderliğin dünyasını çabuk kavramada, ruhta, düşüncede, anlamada büyük bir çaba ve istemde bulunmuş ve bunda da önemli bir aşama kaydetmiştir. Önderliğe layık olabilecek, özgür kadın kişiliğinde çok önemli halkalar yakalayabilmiştir. Bu konuda Önderliğin güvenini, sevgisini kazanmayı da başarmıştır. Önderliği daha derinden tanımasıyla, bağlılığındaki duygusallık yerini bilimsel bir bağlılığa, sevgisi ise derinliğe dönüşmüş, Önderliğin bu emek ve sevgisine layık olabilmek, Önderliği ülkeye, gittiği savaş alanlarına taşırmayı amaç edinmiştir.

Parti Önderliği sahasından aldığı güç, büyük coşku, karalılık ve iddia ile 1995 sonbarında ülkeye yönelmiş ve fırtına taburunda yer almıştır. Ülkeye girişle birlikte hiç beklemeden Önderliği, önderlik sevgisini, tarzını yoldaşlarına vermeye, gördüğü eksiklikleri gidermeye başlamış, bu konuda yorulmadan, büyük bir ikna gücü gösterebilmiştir. Ancak, bunu yaparken kendini ve yeteneklerini uzun bir sürece hazırlama, bunları korumada gereken duyarlılığı göstermemiş, bu anlamda Önderliğin beklentilerini tam cevaplayamadan savaşın ön cephelerinde yer almayı dayatmış ve işbirlikçilerle girilen bir çatışmada, kahramanca direnerek şehit düşmüştür.

Aryen heval! Parti Önderliğimizin büyük insanlık savaşında yüce amaçlar için cennet ülkesi Kürdistan'ın topraklarını kanıyla sulayan ne ilk ne de son yoldaşımızsın! Bütün şehitlerimiz gibi varlığınla, özleminle, sevginle, umudunla, amacınla, silahınla, dağların doruklarında, kavga saflarımızdasın!

Mücadele arkadaşları

Her zaman bizimlesin

Adı, soyadı: **Dicle AYDIN**
Kod adı: **Arjîn**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır**
Mücadeleye katlış tarihi: **1995**
Şahadet tarihi ve yeri: **1996, Mutkî / Garzan**

Arjîn heval yarı-feodal ve yarı-küçük burjuva bir yapılanmaya sahip bir aile ortamında büyür. Ailesinin yurtsever olmasından dolayı Arjîn hevalde de yurtseverlik duyguları ağır basar. Serihildanlar süreciyle birlikte Arjîn hevalin 1991'de ablası Mizgîn heval parti saflarına katılır ve daha sonra kitle çalışmaları gönderilirken düşman tarafından yakalanır.

Ablasının da gerilla saflarına katılmasıyla Arjîn heval, daha büyük bir istek ve coşkuyla gerillaya katılır. Değerlendirme gücü, olaylara usta ve eğitici yaklaşımları oldukça öğreticiydi. Herkes tarafından sevilen ve herkesle ilişki kuran bir kişiliğe sahipti. Gerilla saflarında yeni bir arkadaş olmasına rağmen, O her zaman arkadaşlara güç ve moral verirdi. Hep güleryüzlüydü, her insanla tartışır, bildiği ve anladığı kadarıyla katkı sunmaya çalışırdı. Oldukça seviyeli ve olgun yaklaşımlarıyla PKK ve Önderlik gerçeğini kavramak için büyük çaba içine girer. Fiziki olarak zorlanmasına rağmen, bunu durumu engel yapmazdı.

Arjîn heval için her zaman sonuç almak esastı. Ayrıca, ölmek değil yaşamak önemliydi, değerliydi O'nun için. O, sürekli "Güzel ölmek istiyorum" derdi. Kadın hiçbir zaman kendi gerçekliğini inkar etmemeli ve düşünce anlamında kendisini sürekli güçlendirmeliydi. Bu gerçek temelinde Arjîn heval kadın gerçeğini kavrama konusunda yoğun bir araştırma ve yoğunlaşma içine girerdi.

Ne uzlaşır, ne de tepkisel çıkışlar olurdu, seviyeli, doğal ve gerçekçi bir yoldaştı. Bir yıla yakın Sason alanında kaldıktan sonra Mutki bölgesine geçer. Bu alanda çalışmalarını yürüttüğü bir sırada düşmanla girdikleri bir çatışmada şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemizi sürekli aydınlatacaktır.

Mücadele arkadaşları

O bir savaş tanrıçasıydı

Adı, soyadı: **Bahar KAPLAN**
Kod adı: **Nergîz**
Doğum yeri ve tarihi: **Mişin köyü-Uludere**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **1994, Sason / Garzan**

Nergîz heval, 1984 yılında bulunduğu ortamın yurtseverliğinden dolayı daha küçük yaşlarından itibaren ulusal kurtuluş mücadelesine sempati duyar. Ana tarafı Mala Beyci aşiretinden olması nedeniyle, ailesinin mücadeleye fazla bir desteği yoktu.

Nergîz heval daha yaşı çok küçük olmasına rağmen gerilla saflarında katılır. Gerilla saflarında kaldığı süre boyunca hep yetkin ve komutan arkadaşların yanında bulunur, bundan dolayı askerileşme ve partileşme konularında önemli bir gelişme sergileyen Nergîz heval, 1991 yılında bir grupla Garzan Eyaleti'ne gönderilir. İlk geldikleri ve faaliyet yürüttüğü alan Tatvan'dı. Tatvan'ın kırsal kesiminde önemli çalışmalar yürütür.

Nergiz hevalin çabalarıyla gerilla saflarına katılan bir yoldaşı O'nu şöyle değerlendiriyor: *"Ben daha hiçbir arkadaşı görmeden Nergiz hevali silahıyla gördüm. Köyümüze gelen ilk bayan arkadaştı. Gelip ilk toplantıyı yaptılar. Özelikle O'nun şahsında partiye duyduğum sevgi ve etkilenme sonucu gerillaya erkenden katılma kararımı verdim. Birlikte kaldığımız süreçte birçok anılarımız oldu. Köylü bir arkadaş olmasına rağmen, olayları algılayan, değerlendirebilen, girişken, boyun eğmeyen bir Kürt kızının asi temsilcisiydi. İlk birlikte girdiğimiz eylemde bana cesaret, moral, coşku veren ve yol gösteren yine Nergiz hevaldi."*

Nergîz heval 1991'den 1994'ün ilkbaharına kadar Tatvan alanında kaldığı süre boyunca hiçbir zaman feodal ve yetersiz, yanlış anlayışlara karşı yılmadı ve her zaman büyük direnerek partiyi en iyi biçimde temsil etti. Kitle örgütlemesinde ve kırsalda değişik faaliyetler yürütmüş ve komutanlık yapmıştır. Güçsüz fiziğine rağmen, harcadığı emekten dolayı her zaman dikkate alınır ve saygı görürdü.

Gelişmeye açıp bir kişiliği olduğundan, gelişebilmesi ve daha önemli görevler üstlenebilmesi için 1994 baharında orta saha karargahına alınır. Nergîz heval karargah pratiği boyunca kendisine yüklenir, değişim ve dönüşüm sahibi olur. Karargah pratiği ardından Zuveser alanına görevlendirilir. Zuveser alanına geçmeden korucularla girilen bir çatışmada **Hêvîdar** ve **Bozan** hevallerle birlikte şehitler kervanına katılır.

Nergîz heval senin her zamanki isteğin; kölece değil, özgür esaslar doğrultusunda yaşamaktı. Sizin istemlerinize bu yolda savaşarak ancak cevap verebiliriz. Bu yolda ve bu temelde sonuna dek yürüyeceğiz!

Söz onurdur, onuru çiğnetmeyeceğiz.

Mücadele arkadaşları

"Anne, şahadet haberimi duyduğun zaman üç sefer tilili çek"

Adı, soyadı: **Abdurrahman ERSOY**
Kod adı: **Serdar**
Doğum yeri ve tarihi: **Basqil köyü Dargeçit-Mardin, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Şubat 1993, Bacîne köyü-Midyat**

Serdar heval, 1974 yılında Kürdistan'ın güzel bir yöresi olan Dargeçit'te yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gözlerini açar. Doğduğu yer uygarlığın beşiği olan kutsal Mezopotamya topraklarının cennet bir köşesiydi. Mezotopamya toprakları ekime elverişli ve bereketli olduğundan, uygarlığın ilk temellerinin atıldığı ve bu yüzden tarihten bu yana birçok uygarlığın üzerinde geliştiği topraklardır. Bu nedenledir ki, Med ülkesi, Kürdistan toprakları pekçok sömürgeci güç tarafından işgal ve istilalara uğramış, ama sömürgecilere inat güzelliğinden pek bir şey kaybetmemiştir. Bu topraklar kutsal kitaplarda dünyadaki yeryüzü cenneti olarak gösteriliyor. Ama bilinen nedenlerden dolayı tarih ilerledikçe bu kutsal toprakların üzerine bir karabasan gibi karanlıklar çökmeye başlamış ve tarih başaşağıya doğru gitmiştir. Ama tarih insanlığa her zaman göstermiştir ki, karanlığın olduğu topraklarda birileri kalkıp aydınlığın gelişini sağlayacak ve bu kötü gidişata dur diyecekti. Kürdistan ve Kürt halkı içinde bu kötü gidişatı tersine çevirmek ve tarihe damgasını vuracak olan birileri çıkacaktı.

Bir yandan sömürgeciliğin ağır koşulları, diğer yandan feodal aşiret baskısı ve çelişkileri içinde büyüyen Serda heval, bu ortamda çeşitli baskılara maruz kalır. Daha küçük yaştayken faşist TC güçleri tarafından amcası katledilir. Ve ailenin diğer fertleri baskılardan dolayı Küçük Güney parçasına göç etmek zorunda bırakılır. Yine bu aile üzerinde büyük bir etki yaratan eski bir olay şöyle gelişmiştir: 1950'lilerde Serdar hevalin yakın akrabaları olan Ali ve Ayşe adındaki iki insan, ilçede düşman güçlerine karşı çıktıkları için mahkum olurlar. Daha sonra düşman askerleriyle girdikleri çatışmada yaralı olarak ele geçen Ali ve Ayşe'nin başları gövdelerinden ayrılarak Cizre'ye TC güçlerince getirilir. TC, her zamanki barbar yüzünü göstermiş ve bunu psikolojik bir özel savaş malzemesi olarak kullanmış, halka ibret olsun diye bu cesetleri hükümet konağına asmıştı. Serdar heval, böylesi vahşi uygulamalara maruz kalan ailesinden geçmişteki bu olayları öğrenir ve düşmanın bu vahşice yönelimleri O'nun üzerinde derin izler bırakır. Serdar hevalin yaşadığı köyde akraba çevresi az olduğundan çevredeki aşiret ağalarından sürekli baskı görür ve feodal ağalar tarafından tarlaları ellerinden alınır. O, ailesinin uğradığı bu baskılardan etkilenir ve yaşamı boyunca çevresinde gelişen bütün haksızlıklara karşı öfke duyar.

Serdar heval, ilkokula başladığında kendisine zorla Türkçe öğretilmesine tepki duyar ve okulu bırakır. Okulu bıraktıktan sonra, bir yandan ailesine ekonomik anlamda yardımcı olurken, diğer yandan tarlalarda çalışır. Serdar heval, gerillayı ilk gördüğünde oldukça etkilenir. Daha çocuk yaşlardayken bir gün dağda gezerken Silahlı Propaganda Birlikleri'nin dağda kaybettikleri bir el bombasını bulur ve eve getirir. 1986 döneminde gelişen bu olay (ki, bir mermi gerilla için o dönemlerde oldukça önem taşıyordu) üzerine arkadaşlar bunu duyunca bir gece evlerine giderler. Serdar hevale arkadaşlar, *"iyi ki sen bulmuşsun, büyüyünce bizim gibi gerilla olursun"* diyerek mücadeleyi anlatmaya çalışırlar. Serdar heval ve ailesi gerillalardan çok etkilenirler. Gerillaların yaklaşımları, davranışları ve konuşmaları onlar üzerinde derin izler bırakır.

Serdar heval, daha küçük yaşlarda ekonomik zorluklardan dolayı doğduğu ve büyüdüğü toprakları bırakıp sömürgeci metropollere çalışmaya gider. Özellikle 1987-88 yıllarında yazın Karadeniz ve İç Anadolu'ya çalışmaya giderken, kış aylarında ülkeye gelir. Bu süreçte düşman metropollerindeki sosyo-ekonomik gelişkinliği gören Serdar heval, bu durumu Kürdistan'ın yoksulluğu ve geri bırakılmışlığıyla karşılaştırınca kafasında çeşitli çelişkiler boy vermeye başlar.

Bu düşünceler O'nu Kürdistan'da gelişen ve gittikçe kök salan ulusal kurtuluş mücadelesine yakınlaştırır. Yaşamına oldukça anlamlı arayışlar getiren bu düşünceler, kendisinde yurtseverlik bilincinin gelişmesine yol açar. Öte yandan düşmana karşı kini, nefreti ve öfkesi daha bir bilenir. 1988 yılında özgürlük kuvvetleriyle ilişkiye geçen Serdar heval, o kış aylarının çetin koşullarında gerillaya yardımcı olur. Ve gücü oranında birtakım görevlerini yerine getirmeye çalışır. Olgun ve ağır başlılığıyla, çalışmaların esasına bağlı kalarak, gizliliğe dikkat eder. Öyle ki, ailesi yurtsever olmasına rağmen, ne yaptığını onlara bile fazla hissettirmez. Bu dönemde düşman tarafından gözaltına alınıp ağır işkencelere maruz kalan birkaç yurtseverin yaralarını temizler ve tedavilerini imkanları oranında karşılamaya çalışır. Bu olay O'nun yurtseverlik duygularını daha da geliştirir ve bununla birlikte mücadele istemi ve azmi daha da gelişerek büyür. Bu azmi O'nda savaşma hırsını ve düşmandan öc alma duygusunu güçlendirir.

Her yıl düşman metropollerine çalışmaya giden Serdar heval, yaşadıkları ve gördükleri karşısında artık gitmemeye karar verir. Kendisini halkının kurtuluşuna ve özgürlüğüne adayan Serdar heval, mücadeleye aktif olarak katılmayı kafasına koyar. İlk uygarlığın doğduğu bu topraklarda uygarlığın tekrar burada boy vereceğine inanmıştı. Bundan sonra mücadele içerisinde aktif olarak çalışmaya başlayan Serdar heval, çevresini de örgütlemeye başlar. Genç arkadaşlarına, gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinden, gerilla ordusundan bahsederek; her Kürdistanlı gencin saflarda yer alması gerektiğini kavratmaya çalışır. Halka, mücadeleye layık olabilmenin ve yurtsever Kürdistan halkının gönlünde taht kurabilmenin yolunun ancak mücadeleye aktif olarak katılmaktan geçtiğini söyler. Kendisinde en büyük özlemi olan gerilla saflarına katılma gününü beklemeye başlar. 1989 yılının son aylarında beklediği gün gelir ve aynı köyden ondört arkadaşıyla birlikte saflara katılır. Bu kutsal gün Serdar heval için yeni bir yaşama adım atmanın adı olur.

1989'un son aylarında gerilla saflarına katılan Serdar heval, ilk önce Besta'ya siyasi ve askeri eğitim alması için gönderilir. Orada eğitime dört elle sarılarak iyi bir militan olmaya ve partiyi anlamaya, tanımaya çalışır. Ayrıca döneme cevap vermek, yeni kişiliğe ulaşmak, düşmana karşı güçlü durmak ve güçlü savaşabilmek için kişiliği üzerinde yoğunca durur. Geçmişin özelliklerini üzerinden atabilmek yeni yaşama ulaşabilmek, PKK'nin militanca savaşımını sürdürebilmenin yolunun ancak parti eğitiminden, felsefesini ve yaşam tarzını kavramaktan geçtiğini bilince çıkaran Serdrar heval, Kürdistan halkına ve öz kaynağa dönüş yolunun ilk eğitimini tamamlar. Bu eğitim sürecinden sonra parti tarafından Dargeçit alanını tanıdığı için buraya gönderilir.

1990'lı yıllarından sonra Kürdistan'ın hemen hemen her yerinde yurtsever Kürt halkı ayağa kalkmış, serhildanlarla düşmana iyi bir cevap vermiştir. Yılların suskunluğunu, bastırılmışlığını, sessizliğini ve durgunluğunu bozarak direniş mirasını ayaklandırmış, şehitlerine sahip çıkmıştır.

İşte, Kürdistan'da yaşanan serhildanlar Kerboran'da da etkisini göstermiştir. Serhildanlar içinde aktif olarak yer alan Serdar heval, halka öncülük etmiştir. Kısa sürede tavır ve davranışlarıyla halkın büyük sevgisini kazanır ve manga komutanlığından takım komutanlığına yükselir. İki yıl Kerboran'da kalan Serdar heval 1993'ün başlarında ana harekat birliğinin komutanı olarak Mardin bölgesine geçer. Orada iki aylık bir süre çalışma yürütür. Bu çalışmalar sırasında parti çizgisini her zaman esas almasını bilir.

27 Şubat 1993'te grubundaki Çîya hevalin ayağının burkulup çatlaması sonucu tedavi etmek amacıyla, Çîya hevali bir milislik yapan birinin evine götürmeyi düşünür. Aynı akşam gruptaki öteki arkadaşlarla birlikte başka bir yere giderler. Ertesi gün Cudî ve Kendal hevallerle birlikte Çîya hevali almak için köyün kırsalına çıkarlar. Yörenin ovalık olması ve kar yağışından dolayı Çîya hevali bıraktıkları sığınağın yerini bulamazlar. Daha sonra milisi yanlarına alarak Çîya hevalin yanına giderler. Çîya hevali köyün dışındaki sığınaktan çıkararak milisin evindeki sığınağa giderler. Amaçları arkadaşı tedavi edip bir an önce gitmektir. Ama Kürdistan'da kara ihanet yine başını göstermiş ve milis kendini birkaç kuruş paraya satmıştı.

Sığınağın kapısını kapatan hain, düşmana haber verir. Yüzlerce faşist TC askeri ve gerici işbirlikçileri sığınaktaki arkadaşların üzerine yürürler. İhanet dört özge canı sığınakta yakalar. Bu kahraman, fedakar ve cesur dört halk savşçısı düşmanla özgürce savaşma olanaklarına sahip değildiler. Yine de PKK'nin şanlı direniş geleneğine yakışır bir karşılık vermeyi esas alırlar. Üç metrelik sığınağın içinde büyük bir inanç ve iradeyle gerçekleştirecekleri eylem, TC sömürgeciliğine ve ihanete büyük bir darbe olacaktı. Kürdistan halkının direnişine de büyük bir güç katacaktır. Üzerlerindeki bütün eşyaları yakan savaşçılar, o daracık sığınakta Dörtlerin direniş geleneğini sürdürürler. Sığınağa sığmayan yürekleri, inançları ve kahramanlıklarıyla yoldaşlık ruhu ve bağlılığıyla ikişer ikişer birbirlerine sarılarak düşmanın eline sağ geçmemek için bombaları bedenlerinde patlatırlar. Bir kez daha direnişe yaşam, ihanete ölüm! diyerek, şehitler kervanına katılırlar.

Bölge halkı, bu yoldaşların şahadetlerinden çok etkilenir. Kürdistan'da şehit cenazeleri bile düşmana büyük bir korku salmaktadır. Çünkü her şehit serhildan demekti. Her serhildan ise ayağa kalkan Kürdistan demekti. Düşman bunu bildiğinden şehitlerin cenazelerine el koyar. Ama yurtsever halk, buna karşı çıkarak yedisinden yetmişine kadar düşman üzerine yürüyerek şehit cenazelerini alırlar. Düşmanın bütün engellemelerine rağmen cenazeleri köye götürürler. Düşman köyde serhildan olmaması için bütün yolları kapatır, ama yine de halkın iradesi ve kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kalır. Binlerce kişilik kitle, Serdar hevalin köyüne gelirler. Üç gün süren serhildanlarla ve tilililerle ölümsüzlük kervanına dört özge can uğurlanır. Serdar heval mücadeleye ilk katıldığında annesine *"Anne, herkese nasip olmayan şahadete bir gün ulaşırsam, ülkemle sonsuza dek bütünleşirsem, cenazemi bulmazsan bile ilk şahadet haberimi duyduğun zaman üç sefer tilili çek"* diye vasiyet etmişti.

Mücadelemizin bir gerçekliği olan şehitlerimize layık olmak, ancak onların bıraktıkları değerleri daha da yüceltecek, bıraktıkları silahı ve bayrağı yükseltecek onların şehit düştükleri amaçları doğrultusunda yürüyerek ve şehitlerimizin takipçisi olan bütün değerlerin Başkomutanı Başkan APO'nun çizgisinde kararlı adımlarla yürüyerek isteklerini yerine getirebiliriz.

Mücadele arkadaşları

"Zafer bizimdir"

Adı, soyadı: **Tasra ATALMIŞ**
Kod adı: **Bêrîvan**
Doğum yeri ve tarihi: **Önsüs köyü-Tatvan / Bitlis, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995 Şex Hamza köyü-Sason / Garzan**

Bêrîvan heval feodal ve zengin bir aile ortamında büyür. Ailesinin feodal bir yapılanmaya sahip olmasından ilkokulu bitirdikten sonra okula gönderilmez.

1991'de Garzan Eyaleti'nin Tatvan bölgesine mücadelenin gelişip büyümesiyle Bêrîvan hevalin ailesi partiye sempati duyan ilk ailelerden olmuştur.

Gerillaların bölgeye girmesiyle birlikte Bêrîvan heval de mücadeleye sempati duymaya başlar. Gerilladan etkilenen Bêrîvan heval kendi bir arayışın içinde bulur. Kısa bir süre sonra dağdaki gerillalar ile ilişkiye geçer. Gittikçe mücadeleye derin bir inançla bağlanan Bêrivan heval, bulunduğu yörede cephe faaliyetlerinde bulunur. O, aynı zamanda yiğit ve cesur bir Kürt kızıydı. Düşman güçlerinin köylerine yaptığı bir baskın esnasında, üç kişilik bir gerilla grubu evlerindeyken, Bêrîvan heval, her üç arkadaşa kadın elbisesi giydirerek köyün içinden çıkararak, düşman kuşatmasını büyük bir soğukkanlılıkla yarar.

Bir süre sonra gerillaya katılan Bêrivan heval, arkadaş yapısı tarafından oldukça *sevilen-sayılan biri olur. Bu sevgi ve saygıyı kendi emeği ve çabasıyla kazanır.*

"Bir devrimci her zaman sorumludur. Ben resmi görev istemiyorum. Bir devrimci, bir parti militanı, bir yurtsever anlamında cevap verdiğim sürece ben sorumluyum" tarzındaki yaklaşımlarıyla sürekli örnek bir militan olmasını bilmiştir.

Bêrîvan heval, emek ve çabaları sonucu önderlik sahasına gitme talebi kabul edilir. Bu kararı duyunca Bêrîvan heval *"Hayır ben daha önderliğe layık olamamışım. Parti Önderliği'nin kadına verdiği değere ve harcadığı çabaya cevap vermemişim, gerekeni yerine getirmemişim, getirdikten sonra haketmiş olurum"* der.

1995'in ilkbaharına girerken büyük bir coşku ve morelle, düşmanın içinde konaklandığı Şêxhamza çetelerine baskın düzenlenir. Baskın öncesi köyün keşfine birlikte gittikleri bir yoldaşı Bêrivan hevali şöyle değerlendiriyor: *"Baskından önce köy keşfine birlikte gittik. Sürekli tetikteydi, eylem üzerinde yoğunlaşır, mutlak sonuç almayı hesaplardı. Eylem öncesi, 'mutlaka büyük başarılar elde edeceğiz sonuç almadan asla dönmeyeceğim."*

Sürekli kadın ordulaşması içinde yerini alıp düşmana karşı savaşmak istiyordu. Ancak Şêxhamza köyü baskını esnasında düşman güçleriyle girdikleri çatışmada Xwînrêj hevalle birlikte şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemize önderdir.

Mücadele arkadaşları

Şehit Dilan Şehit Rûken

Adı, soyadı: **Gülcihan DEMİR**
Kod adı: **Rûken**
Doğum yeri ve tarihi: **Panças köyü-Tatvan, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992, Tatvan**
Şahadet tarihi ve yeri: **1995, Vestin köyü-Tatvan**

Rûken heval, 1977 yılında Tatvan'nın Panças köyünde dünyaya gelir. Ailesi oldukça yoksul ve yurtseverdi. Ailesinin ilk kızı olmasından dolayı aile tarafından oldukça sevilir. 1991 yılında partinin alana girmesiyle birlikte Panças köyünden de üç genç gerilla saflarına katılır. Bunların içinde Rûken hevalin kardeşi Dilgeş'te vardır. **Dilgeş** heval 1992'de Garzan'dan Güney'e geçer. 1994'te tekrar Garzan'ın Şirvan bölgesinde görevlendirilir ve 1995'te düşman güçleriyle girdikleri bir çatışmada şehit düşer.

Dilgeş hevalin 1992'de mücadeleye katılmasından kısa bir süre sonra Rûken heval de ARGK saflarına katılır. Kısa bir süre Tatvan'da kaldıktan sonra, Mutki alanına geçer. 1993 yılına kadar Mutki alanında manga ve manga komutan yardımcılığı görevlerinde bulunur.

1993 baharında Garzan Eyaleti I. Konferansı'na katılmak için Şirvan alanına geçer. Tatvan halkı tarafından sevilip-sayılması, ailenin yurtseverliği, yine Rûken hevalin kaydettiği gelişme düzeyi o alanda gelişme sağlayacağı göz önüne alınarak, eyalet konferansından sonra Tatvan alanında görevlendirilir.

Boyun eğmek O'nun için ölümdü ve her zaman feodal geri anlayışlara karşı savaşım içinde olurdu.

O, bulunduğu her ortamda doğal bir ARGK komutanıydı. Rûken hevalin okuma yazması olmamasına rağmen, kimse O'nun okuma-yazma bilmediğine inanmıyordu. O kadar düşünebilen, konuşabilen, özgücünü esas alan, yüksek kavrayış düzeyiyle hızla akan bir su gibiydi. Kadın özgürlüğüne büyük önem verir ve kadına sürekli güvenirdi. Savaş alanlarında hep ön saflarda düşman üzerine yürürdü.

Rûken heval bir grup arkadaşla eyleme giderken düşman ile girdikleri büyük savaşta şehitler kervanına katılır.

Anısı mücadelemize ışıktır.

Mücadale arkadaşları

Mayın belası

Metin Harunî

1991 Mart ayı sonlarında altı günlük bir yürüyüş sonrası Gabar'a mühendis[1] noktasına ulaştık. Bu yer, etrafı birkaç tepeyle çevrili ortası düzlük çok ağaçlıklı ormanlık tam gerillacılık yapılabilecek bir üstlenme alanıydı. Baharın ilk yağmurunun yağdığı karanlık bir gecede yürürken tek endişem arkadaşların bulunduğu yeri şaşırabileceğimiz ihtimaliydi. Gabar'da daha ağaçların yaprakları yeşermemişti. Tomurcuklanan dallar yeşillenmek için zamanlarını bekliyorlardı. Gabar'ı görmek için yıllarca beklemiştik. İşte, şimdi o hasretini çektiğimiz dağlara ve gerilla birliklerine 30 kişilik bir grup olarak ulaşmak üzereydik. Sabah daha şafak sökmeden arkadaşların yaktıkları ateşleri üzerine çıktığımız noktadan 50 metre yüksekliğindeki kayalık ve taşlık tepeden görmekteydik. Tam dokuz ateş görülüyordu. Kampın içine girdiğimizde sarışın, kısa boylu, dolgun yuvarlak yüzlü Çiçek ve esmer zayıf siyah saçlı, siyah gözlü Makbule arkadaş ekmek yapıyorlardı. Uzun boylu zayıf sarışın Şırnak'lı Mustafa ise mutfakçıydı. Mustafa sabah kahvaltısı için mercimek pişirmekteydi. Biz bu alana daha yeni geldiğimiz için kurye olan Musa arkadaş dışında kimse bizi tanımıyordu. Bu görevlileri selamladıktan sonra uygun bir yere giderek üç grup halinde yaktığımız ateşin etrafına toplandık. Yer çamur olduğu için ağaç dallarını kırarak altımıza kaydırdık. Şimdi de çay yapmak için suya ihtiyacımız vardı. Kamptaki arkadaşlara suyun nerede olduğunu sorduk. Sürekli olarak mangaların ateşlerini yakmakla meşgul olan çavuş aşağıda eriyen kar sularından oluşan küçük dereden su alabileceğimizi söyledi. Elinde telsiz olan bölge komutanı Doğan arkadaş düşman muhaberesini dinliyordu yanımıza gelirken. Doğan arkadaşla birlikte Mahsum Korkmaz Akademisi'nde iki devre kalmıştık. 1989'da tanıştığım bu arkadaşla burada tekrar karşılaşmak sevindirici bir olaydı. Pala bıyıklı, sarışın, orta boylu, zayıf, alnında saçları seyrekleşmiş Doğan arkadaş, küçük gözleriyle dik bir şekilde bize bakarak yanımıza geldi. Biz de ayağa kalkarak durduk.

"Hoş geldiniz!"

Ben araya girerek...

"Hoş bulduk heval."

"Hele bir rahat durun konuşalım."

Bizde oturduk. Arkadaşlar tek tek bizi gözden geçirdikten sonra bir süre duraksadı. Daha sonra tekrar bana bakarak;

"Geldiğiniz alanın durumu nasıl? Ya o Güney Kürdistan'daki durumlar nasıl oldu?"

"Biz oradayken bulunduğumuz alanda Irak ordusu kalmamıştı. Alan tamamen halkın denetimindeydi. Biz de epey destek verdik. Ve şu anda arkadaşlar içlerinde faaliyet yürütmektedirler. Radyolardan aldığımız haberlere göre, herhalde Saddam güçleri yeniden saldırmaya hazırlanmaktadırlar.

"Evet Saddam hâlâ halkımıza karşı kimyasal kullanmaktadır. Ve onbinlerce insan da göç etmektedir."

"Peki yolda hiç sorunlarınız oldu mu?"

"Yok öyle ciddi düzeyde bir sorun çıkmadı."

"Tamam o zaman yürüyüşünüz hakkında toplantınızı yaparak bize bilgi verebilirsiniz."

"Anlaşıldı heval, şimdilik arkadaşlar istirahat etsinler öğlenden sonra toplantımızı yaparız."

"İyi dinlenin", "peki ana karargahtan not filan getirdiniz mi?"

"Evet, vereceğim!"

Yanımızdaki notları arkadaşa teslim ettikten sonra oradan ayrıldık. Yemek yedikten sonra, yürüyüş hakkında değerlendirme toplantımızı yaptık. Arkadaşların genel olarak yaptıkları eleştirilerden çıkan takım komutanının sorunlar karşısında insiyatif geliştirmede zayıf olduğu bu nedenle grupta bazı arkadaşların keyfi tutumlara girdikleriydi. Takım komutanı olan ben, bu konuda eksikliklerimi kabul ederek özeleştirimi verdim. Yine sorun çıkaran bazı arkadaşlar da özeleştirisel yaklaştılar.

Biz gelmeden önce Gabar alanında iki takımlık güç vardı. Bizimle beraber Gabar'da üç takım olmuştu. Yeni bir düzenlemeyle bir takım Haruna alanına kitle faaliyetlerine, bir takım Gabar'ın doğu ve Kuzey tarafına, diğer geriye kalan takım ise Gabar'ın Kuzey ve Batı tarafından Güneye doğru Çiyayê Dara ve Kêra alanlarında çalışacaktı. Yapılan bu düzenleme baharda bir atılım yapmak içindi. Yani düşman kendini toparlayıp düzenlemeden güçlerimiz harekete geçecekti. Halkla daha sıkı ve yoğun ilişkiler geliştirilecekti. Bu düzenlemede doğu ve kuzey Gabar alanında kitle faaliyeti yürütecek olan birinci takımın birinci mangasının komutanı olarak halkla ilişkilerden sorumlu olarak görev alacaktım. Mühendis noktasında yapılan 4 günlük netleştirmeyle yeni hedeflere doğru yola koyulacaktık. Nisan ayının başlarında akşam saatlerinde yağmurlu bir gecede buradaki diğer arkadaşlarla vedalaşarak ayrıldık. Gideceğimiz Şiyar noktasının nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Birlik daha oraya varmadan önden yola koyulan keşifçiler noktaya yakın araziyi bir gözden geçirecekler, eğer olağanüstü bir durum yoksa noktada ateş yakarak arkadaşları bekleyeceklerdi. Keşifciler giderken biz de yavaş yavaş onları takipederek yürüdük. Yaklaşık iki saat kadar süren yol boyunca daha yeşermemiş sık ağaçları ve inişli çıkışlı tepecikleri aşarak bahsedilen, ateşlerin yakılmış olduğu Şiyar noktasına ulaştık. Mangalar ateşlerinin yanına naylonlarını çadır gibi sererek oturdular. Islanmış elbiselerimizi kuruturken güvenlik tedbirlerimizi de aldık. Doğumuzdaki tepecilerin karşısındaki Derşev köyü karakolu tepecileri sabah tuttukları tepeyi akşam bırakıyorlardı. Bunun için takım komutanı olan kısa boylu, kır saçlı, zayıf kumral tenli Kasım arkadaşın yanına gittim. Kasım arkadaş birinci mangada oturmaktaydı. Tepelerle etrafı sarılmış olan düzlükte bulunan bir kayanın altında bulunan bu mangaya yaklaştığımda sırtını dayayarak oturmuş olan Kasım arkadaş oturuşunu düzelterek bana baktı.

"Merhaba heval!"

"Merhaba hoşgeldiniz buyurun oturun."

"Heval biraz konuşmak istiyoruz."

"Buyurun dinliyoruz."

"Şu karşıdaki Derşev karakolunun tepecileri gece kalmıyorlar sadece gündüz kalıyorlar. Bunun için akşamleyin oraya gidip birkaç mayın döşeyeceğiz, onlar sabah tepeye tekrar geldiğinde mayın patlıyacak."

"Çok güzel bir görüş. Peki mayınların hazır mı?"

"Bende TNT, gübreyle, odun talaşı ve elektirikli fünye var. Şimdi iki mayın hazırlarım, ama oraya gidiş için yolu tanımıyorum. Bunun için de iki arkadaş gelse tamamdır.

"O önemli değil sen mayınları hazırla gerisini de bize bırak."

"İyi heval gidip hazırlıklarımı yapacağım."

Hemen Kasım arkadaşın yanından hızla ayrılarak çantamdaki amonyumnitrat, gübre ve odun talaşını ezip birbirine yedirerek bir kiloluk konserve kutusuna koydum. Yine çevreden bulduğum eski işe yaramaz bir çaydana da bu karışımı yerleştirerek TNT ve fünyeyi de yerleştirerek mayınlarımı hazır duruma getirdim. Bir tek iki tane basmalı anahtar kalmıştı, onu da akşama yerleştirdik.

Akşam erzağımız olmadığı için noktadan yemek yemeden ayrılarak Gabar'da ilk olarak yapacağım eylemin heyecanıyla hedefe doğru yolaldım. Benimle gelmekte olan Mazlum ve Mustafa da aynı heyecanı yaşıyorlardı. Akşam gün ağarmadan gideceğimiz yol güzergahını kestirmeye çalışıyordum. Akşam vakti güneşin batışıyla ortalığı kaplayan sarı ışıklar yavaş yavaş tepelerin zirvelerine doğru çekilmekteydi. Çekilen bu safran sarılığın yerini gölgelikler almaya başlıyordu. Aşağıdaki 500 hanelik Derşev köyünün bulunduğu vadiye indik. Köyün arkasında güneyden kuzeye giden sırta çıkarak sırt boyunca yürüyerek köyün hizasında bekledik. Alanı tanıyan 14 yaşındaki esmer, zayıf, ince hatlara sahip çok kısık sesli Mazlum arkadaşı bekliyorduk. Önümüze, arkamıza ve çevremize baktık. Çoktandır burada olduğu belli kullanılmamış mevziler görülüyordu. Mazlum bana dönerek;

"Heval askerlerin kaldığı tepe burasıdır. İşte buraya mayın döşeyeceğiz."

"Kesin burası mıdır?"

"Evet."

Biraz dikkat ederek yerdeki izleri kontrol ettim. Ama yerdeki izler yeni değildi.

Tekrar Mazlum'a dönerek;

"Heval daha önce burayı vurmuşuz. Kendim buraya gelmişim. Bak aşağımızda köyden çıkan boğaz var."

"Boğazın öbür tarafı olmasın mı?"

"Mümkün değildir."

Arkadaşın bu konuda ısrar etmesiyle bende kabul etmek zorunda kaldım. Onların nöbet tutmalarını istedim. Ben mayını bir mevziye, diğerini de iki mevzi arasına döşedim. Ve basmalı anahtarı da ince geniş ve hafif bir taşın altına yerleştirdim. Bu durumu güzelce kamuflaş ederek işimi tamamladım. Diğer arkadaşları çağırarak işlerin tamam olduğunu söyleyip, geldiğimiz yoldan geri döndük.

Arkadaşların bulunduğu yerin üstündeki tepeye vardığımızda gün ağarmaya başlıyordu. Açlıktan karnımız zil çalıyordu. Tepedeyken askerler için hazırladığımız süprizin sonunu bekliyorduk. Önce aşağıya arkadaşların yanına bir arkadaşı göndererek geldiğimizin haberini vermemiz gerekiyordu. Bu iş için Mustafa arkadaşı çağırdım;

"Heval sen aşağıya gidip bizim geldiğimizi ve burada düşman askerlerinin hareketlerini takibedeceğimizi söyle."

"Tamam heval gidiyorum."

Gözlerimi mayını döşediğim araziden ayırmıyordum. Az sonra 11 kişilik düşman grubunun tek sıra halinde ilerlemekte olduğunu görünce sevinçten küçük dilimi yutacaktım neredeyse. Boğazın kuzey tarafında düşman grubu bir süre bekledi. Askerlerin bazıları mevzilerde otururken iki tanesinin de yüksek taşın üzerine çıktığını gördüm. Askerlerin orada kalacağını sanarak dürbünü indirdim.

"Hani düşman mayınlı yere gitmedi. Başka bir yerde bekliyor."

"Bakalım hele bir."

Yine dürbünü alarak tepeye, arasırada karakolun olduğu yerin çevresine bakmaya başladım. Bu arada köyden tek sıra halinde bir inek sürüsü tepeye çıktı. Yine askerlerin olduğu tarafa çevirdim, askerler oldukları yerde duruyorlardı. Dürbünü biraz daha çevirince ineklerin mayınlı tepeye doğru ilerlemekte olduklarını gördüm. Tabi bunu görünce kaygılanmaya başladım. Ve neden askerlerin o tepeye, mayınlı yere girmediklerine dair kafamda bir dizi düşünce gelip gitmeye başladı. Acaba askerler mayın döşediğimizi mi farketmişlerdi? Böyle endişeli bir bekleyişle seyrederken Mazlum arkadaş benden dürbünü istedi. Dürbünü ona vermedim. Dikkatle izlediğim inek sürüsü tam mayınlı yere yetişince sıralarını bozarak araziye dağıldılar. Ben bu mayın az sonra patlayacak diye soluk soluğa bakarken ineklerin mayına basmaması için dua ediyordum. Fakat dualarımın sonucunu almayacağına kanaat getiriyordum. Sonunda tepeden büyük bir bulut kütlesine benzeyen duman bulutu ve arkasından gürültülü bir patlama sesi geldi. Bu mayın patlamasıyla ineklerin bazıları köye doğru kaçarken bazıları taşların arasında sağa sola koşturuyordu. Askerler ise patlamayla beraber kendilerini yere atarak hiç kımıldamadan beklediler. Birkaç mermide gayri-ihtiyari havaya attılar. Mazlum'a dönerek;

"Senin yüzünden mayınımız zavallı ineklerin ayaklarında patladı."

"Bilmiyordum heval o tepeye gideceklerini sandım. Tepeler de birbirine çok benziyor. Yine askerler daha önceleri o tepeye gidiyorlardı."

"Ama orada sana söylediğim halde ısrar eden yine sendin değil mi?"

"Kesin orası olduğuna emin olduğum için öyle yaptım heval."

"Hele bir bakalım daha bir mayınımız var."

Böyle bir saat kadar bekledikten sonra kendini yere atan askerlerden altısı ayağa kalkarak tek tek mesafeli taşlara basarak mayınlı tepeye çıktılar. Taştan taşa atlayarak yürüyen askerler topraklı yere hiç basmıyorlardı. Ama ben umutluydum. Çünkü bir mayınımı taşın altına koymuştum. Askerler önce tepede böyle şüpheli bir biçimde dolaşıyorlarken bir süre sonra serbestçe gezinmeye başladılar. Hayvanlarda bekliyorlardı, patlayacak diye nefesimiz kesiliyordu. Tam o sırada havaya bir duman bulutu yükseliverdi. Askerler hemen kendilerini yere attılar. Daha sonra hızla daha önceki tepeye geri döndüler. Ama bu sefer beş kişiydiler. Demekki birisi ya ölmüş ya da yaralanmıştı. Sevinçten havaya uçacaktım neredeyse. Gabar'da yaptığım ilk eylemden böylesine bir sonuç alınca ayağa kalkarak;

"Hevalê Mazlum işimiz tamamlandı. Artık arkadaşların yanına gidelim."

"Gidelim heval, ama bir dahaki sefere bana da mayın yapmayı öğreteceksin tamam mı?"

"Bakalım diğer arkadaşlara söylemek lazım."

"Sen kabul edersen ben söylerim."

Tepeden aşağıya doğru atlayarak hızlı adımlarla yuvarlak meydanın etrafında grup grup oturan arkadaşların yanına gittim. Birkaç arkadaş silahını temizlemekte, bazı arkadaşlar ayrı ayrı durmuş sohbet ediyor. Ekmekçiler ekmek pişiriyor, mutfak görevlisi ise tenceresini ve diğer bulaşıkları yıkıyor. Bu arada ben Kamil arkadaşın mangasına yaklaşırken tüm arkadaşlar bana bakarak.

"İşte Metin heval geliyor yol verelim."

"Rojbaş hevalno!"

"Rojbaş heval gelin oturun!"

"Siz ne bekliyorsunuz?"

Uzun boylu iriyarı, geniş yüzlü ve geniş dudaklı, kumral 18 yaşında Nusaybin'li Reşo kaba bir sesle;

"Biz seni bekliyorduk! Herhalde mayın sesleri geldi. İnşallah hayırdır!"

"Tabi hayırdır!"

"Hele sonucu söyleyin."

"Bir asker ve bir inek öldü."

Bunu söylediğimde herkes güldü.

"Ne gülüyorsunuz?"

"Niye gülmeyeyim? İneğin arada ne işi var?"

"Ne bileyim git onlara sor!"

Çevreden bizim bu şamatamıza dikkati çeken arkadaşlar tek tek yanımıza geldiler. Az sonra gelen Kasım arkadaş bana bakarak;

"Hoşgeldiniz heval! Nasılsınız?"

"Sağolun heval hoşbulduk."

Yine Reşo'ya dönerek;

"Nedir Reşo böyle gülüyorsun?"

Çekingen olmayan girişken Reşo hiç istifini bozmadan.

"Niye gülmeyeyim ki? Hele bir dakika sonra Metin arkadaşın yaptığı eylemin sonuç bildirgesini açıklayayım."

"Hele söyle!"

"Bir inek ve bir asker öldü. Peki Heval Metin niye bir gerillada orada yoktu."

"Ben vardım!"

"Demek istediğim senin mayınların bizden birinin ayağında da patlamadığıdır."

Kasım araya girerek;

"Bırak Reşo tekrar şakalara daldın. Bir dakika müsadenle!"

Reşo susarak şakalarını kesince herkes bana baktı.

"Ben dürbünle tepeye baktım. Mayını yanlış tepeye döşemiştim, askerlerin ko-

numlandığı yer değildi."

"Niye öyle?"

"Bende Mazlum arkadaşa söylemiştim. Tabi araziyi tanımadığım için sonunda Mazlum arkadaşın dediği oldu."

Kasım arkadaş sessiz kalan Mazlum'a bakarak biraz gülümseyerek, ciddi bir ses tonuyla;

"Mazlum niye öyle yaptı?"

Biraz utanan Mazlum;

"Heval daha önce o tepeyi tutmuşlardı. Bu nedenle orayı gösterdim."

"Sen dürbünle bakmadın mı? Boğazın diğer tarafı olduğuna dikkat etmedin mi?"

"Pek dikkat etmedim."

"Savaşta en küçük bir dikkatsizlik büyük zararlara yol açar. Vay dikkat etmedim, filan kabul edilmez. Bir daha böyle yapmayacaksın."

Bu arada Çiçek arkadaşta ayakta bizi dinlemekteydi. Ben ona baktığımda aç olduğumu hatırladım.

"Hevale Çiçek biz dün öğlenden beri yemek yememişiz. Bize yiyecek bir şeyler verebilir misin?"

"Helva ve salça var hangisini istersiniz?"

"Sen hangisini verirsen onu yeriz."

"O zaman her ikisini de getireceğim. Siz çayınızı hazırlayın ben gelinceye kadar."

"O tamamdır, zaten Kara Selim çay yapıyor."

Çayımız hazırlandığında lojikstikçi Çiçek de yemek getirdi. Yemekten sonra Mazlum'la beraber bir köşeye çekilerek uyuduk. Akşam üzeri ateşin etrafında Botan havaları söyleyerek halay çeken arkadaşların gürültüsüyle uyandığımızda başımda bir ağırlık vardı. Buna rağmen kendimi onlara katılmaktan alıkoyamadım. Bir saat sonra yorgun argın herkes mangasına döndü. Sabah kahvaltımızı çay ve zeytinle yaptıktan sonra arkadaşlarla sohbet ettik. Kasım arkadaşta manga komutanlarını toparlayarak;

"Heval bu günlerde neler yapalım? Nasıl bir planlamaya gidelim bu konuda görüşlerinizi almak istiyoruz."

Kısa süren bir sessizlikten sonra ben söz istedim.

"Müsade var mı heval?"

Kafasını evet anlamında sallayan Kasım heval;

"Buyurun!"

"Biz iki grup halinde çalışalım. Bir grup Karnê köyünden erzak alsın. Yine yanımızda bir miktar patlayıcı madde var. Arkadaşlardan aldığım bilgiye göre bu Gabar TRT taburunun askerlerinin geçtiği yola mayın döşemek ve buranın yüksek gerilim hattının kesilmesi mümkündür."

"Evet! Başka?"

Esmer, siyah saçlı, kara gözlü, ortaboylu, zayıf manga komutanı Kamil arkadaş alçak bir ses tonuyla elini kaldırarak;

"Müsade var mı heval?"

"Buyurun!"

"Arkadaşın görüşüne katılıyorum. Fakat eylemlerimizi sadece mayınlama ile sınırlandırmamak gerekir. Bence bunu yaptıktan sonra eylemlerimizde daha farklı yöntemlerde kullanmalıyız."

Daha sonra manga komutanı yuvarlak yüzlü, ince bıyıklı Cizre'li Xelil arkadaş sözü alarak;

"Bende arkadaşların görüşüne katılıyorum."

Bazen önüne, bazen etrafına, arasırada bize bakarak konuşan Kasım arkadaş görüşleri toparlayarak.

"Belirtilen görüşlere katılıyorum. Mayınları da döşeriz, farklı eylemleri de yaparız. Mayın döşemeye fırsat düştükçe bunu yapacağız. Tabi diğer araçlarla eylemlerimizi geliştireceğiz. Sadece mayınlama yapmak zaten gerillacılığa aykırıdır. Erzak sorunumuzda var. Bunun için bir grubu oraya göndererek lojistik teminini sağlayacağız. Bir diğer grupta mayınlamaya gider."

Önümüze koyduğumuz planın onaylanmasından hemen sonra patlayıcılarımın yanına gittim. Mayın yaptığımı gören Mazlum mangasından hızla yanıma gelerek.

"Heval Metin yine mayın döşeyeceksin değil mi?"

"Öyle düşünüyorum."

"Heval bende geleceğim."

"Tamam heval, fakat sen araziyi tanımıyorsun!"

"Evet adım adım Gabar'ı tanıyorum, fakat nereye gediceğiz?"

"Sonra anlatırım."

Diğer arkadaşlarda bizimle eyleme gelmek istiyorlardı. Fakat en fazla beş kişi olması gerekiyordu. Bunun için yolu iyi tanıyan Derşev'li zayıf, biraz çukur mavi gözlü Süleyman, Dılxwaz ve Şevger arkadaşları yanıma alarak hazırlıklara başladık. İki günlük erzağımızı da yanımıza alarak yola çıktık. Güney'e doğru, yol tümsekleri olan ormanlık araziden iki saat yürüyerek TRT'ye yaklaştık. Gündüz yolun keşfedilmesi için taburun batısına düşen yolun karşı tepesinden kayalık ve ağaçlık bir yerde saklandık. Nöbetçimizi ayarlayarak uykuya daldık. Sabaha kadar tek tek nöbet tutarak, gün ağarmadan hepimiz uykudan kalkarak keşfimizi yaptık. O gece hava çok soğuk olduğundan dolayı bir türlü uyuyamamıştık. Bu nedenle sabaha kadar kıvranıp durmuştuk. Sabah olduğunda uyanamıyorduk. Zor bela uyandığımızda soğuktan dişlerimiz takırdamaktaydı. O gün hava parçalı bulutlu idi. Güneşin çıkarak biraz ortalığı aydınlatmasını veya bir ateş yakmanın şartlarının oluşmasını beklerken tabura giden araba yolunu gözetliyordum. Güneşin ortalığı ısıtmasıyla bizde bir ateş yakarak kendimizi ısıttık. Bu arada iki askeri cipin tabura yolaldığını gördüm; "Keşke akşamleyin vursaydık" diye içimden geçirdim. Ama yine peşini bırakmayacağız!

Akşam, günün kararmasıyla Derşev köyüne giden araba yolundan ayrılan TRT'ye yakın yolun tarafında bir antiaraçlık mayın döşedim. Ama yol kumluk olduğu için alttaki toprak işi bozuyordu. Kamuflesi güçtü. Düşmanın şüphelenmemesi için iyice dikkat etmeliydim. Bunun için yolun kenarındaki kumu getirip üzerine kamufle ettim. Ben bu işi iyi yaptık mı, yapmadık mı diye endişelenirken, yanıma gelen Süleyman arkadaş;

"İş bitmedi mi?"

"Bitti ama keşke biraz yağmur yağsaydı."

"Öyle mi, o zaman dua edelim de yağmur yağsın."

"Tamam dua et belki yağdırır."

"Tanrım bu gece biraz yağmur yadırmanızı rica ederim."

"Amin! Amin!"

"Tamam heval, haydi gidelim, artık elimizden başka bir şey gelmiyor."

Ama ben endişelerimi gidermek için tekrar iyice gözden geçirerek oradan ayrıldım. Artık sabaha mayının patlama sesinin mutlaka gelmesi gerekiyordu. Yönümüzü TRT'nin kuzeyindeki Kevrê Kulê Xavasê dik kayanın üstünde dikilmiş direklerin bulunduğu yere doğru gittik. Epey yürüdük, fakat taburun daha çok uzaklaşmakta olduğu görülüyordu. Gabar arasıra insanı bazen şaşırtabiliyordu. Elektirik ışıklarıydı bizi aldatan. Sonunda 20 metrelik kayalıkları geçerek başka bir sırta çıkmaya başlarken arkamızdan Türkçe konuşma sesleri duyduk. Hemen sessizce yerimizde durduk. Sesin geldiği tarafa baktığımda 8 kişilik bir pusu grubu ateş korlarının etrafında oturmuş ısınmaya çalışıyorlardı. 20 metre kadar yakınlarından geçmemize rağmen bizi görmemiş olmaları hayret verici bir olaydı. Anlaşılan bu taburun mevzilerini geçmiştik. Bu nedenle öne gidemezdik. Tek seçeneğimiz kalıyordu, o da tek tek eğilerek geri dönmemizdi. El işaretiyle durumu arkadaşlara bildirdim. Biz böyle geri dönerken askerler sohbetlerine devam etmekteydiler. Sanki pusuya gelmemişlerdi. Onlardan biri Bursa'da amcasının evine gidip sevgilisi olan amca kızını nasıl sevdiğini anlatıyordu. Diğeri İstanbul Beşiktaş'ta bir lise öğrencisi olan liseli sevgilisini anlatıyor, arasırada gülüyorlardı. Biz yavaş yavaş sessizce gelirken taşa basmamızla çıkan sesi duydular. Askerlerden biri bu hoş sohbeti bozarak;

"Hişşş!.. Durun bir ses işittim!"

Bir süre seslerini keserek etraflarına bakındılar. Bizde hiç kımıldamadan olduğumuz yerde sessizce bekledik. Askerlerden biri;

"Ulan bir şey yok. Bizi korkutup hoş sohbetimizi bozdun. Neyse oturun sohbetimize devam edilim.

Bu sefer başka bir asker Zonguldak'tan aldığı otomobilden bahsetti. Biz bu sohbetlerden yararlanarak oradan uzaklaşmaya devam ettik. Mazlum arkadaşın silahını hafiften taşa değmesiyle çıkan sesle askerler sohbetlerini yarıda keserek bize doğru geldiler. Bizde yerimizde kımıldamadan durduk. Bu sefer onları vurabilecektik. Çünkü arkamız sağlamdı. Sadece beş metreye kadar yaklaşmalarını bekliyorduk. Onlar iyice yaklaşınca artık bizde taramaya meçbur kaldık. Önümüzde iki asker olduğu gibi yere yığıldı. Beşimiz birden tarama yapmıştık. İki askerin düştüğünü gören diğer askerler bağırıp çağırarak panik halinde araziye dağıldılar. Bütün bu olaylar bir anda olup bitmişti. Bu durumda bizde kaşla göz arasında oradan uzaklaşarak yönümüzü doğuya çevirdik. İki dakika sonra olayın ceriyan ettiği yerden rastgele sağa sola taramalar başladı. Arkasından üst üste aralıksız aydınlatma mermileri atılmaktaydı. Biz ise durmadan direklerin olduğu yere yöneldik. Ama bir süre sonra yolumuzu şaşırdığımızın farkına vararak vadide durduk. Süleyman arkadaşa;

"Niye bizi buradan getirdiniz?"

"Çoktandır buralar gelmemiştim. Bu nedenle şaşırdım."

"Peki yarın için burada beklemek uygun mudur?"

"Uygundur heval! Biz beş kişiyiz. Düşman gelirse vurup istediğimiz yere çekiliriz."

"Ben onu söylemiyorum arkamızda herhangi bir engel yok mu?"

"Yoktur."

"O zaman bu direklerin yanındaki kamuflajlı yerde bekleyelim."

"Tamam burada küçük bir mağara vardır. Oraya gidelim."

Bulutlar yavaş yavaş kendilerini toparladılar. Süleyman arkadaş "inşallah yağmur yağmaz" diye tekrarlıyordu. Gündüz bekleyeceğimiz yerde bekledik. Gece saat ikiye geliyordu. Direklerin batısındaki yamaçta biraz büyük bir kayanın altındaki mağaranın içinde oturduk. Bulutlar her an yağmur yağdırmaya hazırdı. Hava serin ve esintiliydi. Nöbetçimizi çıkartarak mağaranın içinde yan yana uzanarak yanımızda bulunan yağmurlukların üzerinde uyuduk. Sabahın erken saatlerinde şimşeklerin bomba patlamasına benzer gürültülü sesleriyle uyandık. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Soğuktan tir tir titriyorduk. Gün iyice ağarmadan da ateş yakmamızın imkanı yoktu. Çünkü güneş doğmadan ateş yakamazdık. Bir de öncelikle günün ilk keşfini yapmalıydık. Az sonra araziyi kontrol ettiğimizde herhangi bir hareketliliğe rastlayamadık. Arkadaşlar ıslanmış kuru odunları toparlayarak ateş yakmaya hazır vaziyetle bekliyorlardı. Elinde çakmak ve bir parça siyah lastik ayakkabı parçasıyla hazır ateş yakmak üzere bekleyen Mazlum arkadaşa artık ateş yakabileceğini söyledim. Islak olan odunlara ateşi tutuşturuncaya kadar bizde naylon kağıt ya da lastik denen bir şey kalmadı. Ve nihayet yaktığımız ateşin gürleşmesiyle kahvaltımızı yaparak sessizce ateşi izliyorduk. Duman arasında çayını yudumlamakta olan Dılxwaz arkadaşın gözüne duman vurunca, gözlerini acıdan kırpıştırıyor, kafasını sağa sola çeviriyordu. Bu dumanda bir türlü onu rahatsız etmekten vazgeçmiyor, rahat çay içmesini engeliyordu. Dılxwaz yüzünü buruştutarak;

"Bu çay içmenin bir anlamı kalmadı."

"Oradan çık heval! Gel yanıma otur."

"Ama yeriniz dardır."

"Bir şey olmaz gel çayını rahat iç."

Dılxwaz oturduğu yeri bırakarak yanıma gelip rahat rahat çayını yudumlarken, dışarda hızla bardaktan boşalırcasına yağan yağmurdan sinirleri iyice bozulan Süleyman arkadaş yağmura ;

"Biz demedik bu kadar yağ. Biz dedik birazcık, allahtan birazcık yağdırmasını rica etmiştik. Bizi pişman etti."

Bizim Süleyman böyle söylenirken dışarıda korkunç bir patlama oldu. Kesin bu bizim mayın olmalı diye müthiş sevindik. Artık akşama bu direkleri de kestik mi işimiz tamam olacaktır. Öğlenden sonra yağmur durdu. Bulutlar parçalandı. Akşama bir saat kala direklerin bulunduğu yere gittik. Biz dik olan Kêvirê Kulî Xavasê kayasının üstündeki direği keserek buradan aşağıya atmayı düşünüyorduk. Önce kesen testere ile direklerin ayaklarını kesmeye koyulduk. Biz iki ayağı kestik, üçüncü ayağı keserken testeremiz kırıldı. Kahretsin tam da kırlacak vakti bulmuştu. Arkadaşlar ne yapacağını düşünürlerken tam o sırada ben çantamı açtım. Süleyman;

"Ne yapacaksın?"

"Yanımda bir TNT ve birkaç metre korteks fitil var, geriye kalan her iki ayağı da patlayıcı ile uçuruvereceğim."

"Çok iyi, çok iyi yapmışsın. İyiki yanına patlayıcı almışsın. Eğer bu da olmasaydı işimizi tamamlayamayacaktık."

"Benim mesleğim budur. Tedbirimi alırım. Ya sen mesleğini nasıl yapıyorsun? Grubun önündesin, öncüsün yolu şaşırıyorsun. Peki yolunu şaşırmanın tedbirini almaz mıydın? Aldın mı ha?"

"Yok."

"İşte herkesin görevi olağanüstü durumlar için de tedbir geliştirmesidir."

Geriye kalan her iki direğe de TNT yerleştirdim, fitili bağlayarak bantladım. Fitilin ucuna fünye bağladım, fünyenin ateş alması içinde barutlu fitil bağlayarak, herkese buradan uzaklaşmasını söyledim. Herkes oradan uzaklaşırken sigara ile derin bir nefes çektikten sonra fitili ateşleyerek, hızla oradan uzaklaştım. Ve dereğin altında çıkarak kıvılcımı bekledim. Sonunda patlayınca direk dik olarak yukarıya çıkıp tekrar yerine oturdu. Hatların temas yapmasını önleyen fincanların kırılmasıyla hatlardan kıvılcımlar fışkırmaya başladı. Ama direk yere düşmedi. Direğe yanaşamayacağımızı bildiğimizden hemen oradan uzaklaştık. Havanın tamamen kararmasıyla TRT Sıpîvyan Derşev taburlarından havaya aydınlatma mermileri atıldı. Çok yoğun ateşlerden çıkan sonuç oyduki, düşmanın bu karakollarda ne kadar silahı varsa hepsi ateşleniyordu. Biz bu duruma herhangi bir anlam veremedik. Çünkü bu kadar silahın patlaması o kadar normal bir durum değildi. Önümde yürüyen Mazlum arkadaş;

"Heval ya düşman bizim üstleme noktamıza baskın yapmıştır. Ya da arkadaşlar Derşev karakolunu basmıştır. Durumu net olarak bilemediğimiz için uygun bir yere gizlenmemiz gerekiyor."

Ben biraz durup düşündüm, eğer düşman üstlenme noktasına baskın yapsaydı niye bu üç merkezden ateş açıyordu. O zaman arkadaşlar baskın yapmış olabilir diye kendi kendime küşündüm.

"Ne yapalım yoldaşlar?"

Elini ceplerine koyarak yere bakan Süleyman;

"Meydin köyüne gidelim. Günlük erzağımızı alıp uygun bir araziye çekilelim."

Dilxwaz arkadaş etrafına bakarak;

"Bende arkadaşların görüşüne katılıyorum."

"Sizin dediğiniz gibi yapalım. Haydi yürüyelim."

Yürürken bazen yüksek tepelerde durarak düşman merkezlerindeki patlamalara bakarak tekrar yolumuza devam ediyorduk.

Agit (Mahsum Korkmaz) yoldaşın şehit düştüğü tepeye yetiştiğimizde çok yorulduğumuzdan on dakikalık mola vermeye karar verdik. Tam oturmuş elimizdeki hazır sigarayı ateşlemek üzereydik bulunduğumuz tepeye, yakınımızda yirmi metre ötede bir havan patladı. Biz buraya kesin düşman geldiğini düşünerek sigaralarımızı yakmadan hızla aşağıya doğru indik. Meydin vadisine hızla indiğimizde nasıl bu kadar çabuk indiğimizi anlayamadım. Çünkü havanların patlaması, genellikle düşmanın araziye çıkması anlamına geliyordu. Ama o tepede sadece iki havan patladı. Köye yöneldik. Köye giden patika yola girdiğimizde 200 metre kala orada aniden bir grup insan gördük. Hemen kendimizi yere atarak silahlarımızı ateşe hazır duruma getirdik. Düşman olduğunu düşünerek çok büyük bir dikkatle bakarken;

"Kim o?.."

"Siz kimsiniz?"

Hemen Sipêrti'li Şerif'in ve Hıdır arkadaşların sesini tanıdım.

"Hevalê Şerif biziz, Metin!.."

"Heval gelin gelin!.."

Bizdeki o gerilim, aniden kesildi. Arkadaşlara yaklaşırken Sıpêrti'li Şerif'in "neden kendinizi yere attınız?" diye soracağını tahmin ettiğimden ona fırsat vermeden;

"Heval akşamdan beri süregelen patlama seslerini duymadınız mı?"

" Hayır duymadık!"

"Peki arkadaşlar eylem falan yapmamışlar mı?"

"Heval biz akşamleyin gelirken öyle bir plan yoktu. Bilemiyorum başka bir durum varsa artık onu da bilemem."

"O zaman iki arkadaşı gönderelim bize haber getirsin. Bizde köyde bekleriz."

"İyi olur."

Bizde köye gidip yemeğimizi yedikten sonra yanımda oturan Selim arkadaşa;

"Biz köylülerle bir toplantı yaptık ve buradaki erzağımızı aldık."

"İşleriniz tamam mıdır?"

"Evet, köylüler katırları hazırlamaya gittiler."

Yanımızda sakin sakin oturarak bize bakan 8 yaşındaki bir çocuk bizi dinliyordu. Bir saat sonra arkadaşların yanına gönderdiğimiz Hıdır ve Selim arkadaşlar geldiler.

"Merhaba heval"

"Merhaba, hoşgeldiniz. Ne var ne yok?"

"Hiçbir şey yok. Tüm arkadaşlar konaklama noktasındadırlar. Düşman korkudan çevresini rastgele tarıyor."

Bizde hemen ayağa kalkıp gelen grubumuzla, durmadan mühendis noktasına yakın yere üslenen Fazıl arkadaşın takımı ve onunla beraber bizim takımın yerine gittik. Nöbetçiler, nöbetçi çavuşlar, mutfak görevlileri dışında herkes ateşin etrafında uzanmış uyumaktaydı. Kimseyi rahatsız etmeden bizde geçerek uyuduk.

Sabah kahvaltısından sonra faaliyetlerimiz hakkında Kasım arkadaşa tekmil verdik. Eksikte olsa görevimizi yerine getirdiğimizi söyledik.

Artık halktan gelecek haberleri bekliyorduk. 5 Nisan akşamı köye inen bir grup arkadaş gecenin geç saatlerinde çıkageldiler. Yaptığımız eylemler hakkında bilgi alan Kamil arkadaşın güzel haberler getirdiği her halinden anlaşılmaktaydı. Kamil arkadaş selam vererek yanımıza oturdu ve;

"Çayınız var mı?"

"Hele sen bir konuş biz çayı hazırlarız."

"Heval bugün biraz yorulduk. Köylülerin dediklerine göre TRT yoluna döşenen mayın patlamış. Tabur için su taşıyan tanker infilak etmiş şöförü ağır yaralıdır. Yine TRT Derşev Sipîvyan taburlarının elektirikleri kesildeği için korkudan sabaha kadar rastgele ateş etmişler."

"Allah Allah demek ki, bu kadar belayı mayınımız yaratmış! Ne olursa olsun çalışmamızın sonuçu başarılı olmuş demekki."

"Doğru!"

Bu güzel haberin üstüne görevden gelen bu arkadaşlara sıcak bir çay verdik. Çaylarını içtikten sonra yorgun argın bir halde mangalarına uyumaya gittiler. Ben ise sevinçten uyuyamıyordum. Kafamdan bir bir hayal ve düşünce geçiyordu...

Evet yavaş yavaş tüm Gabar'ı iyice tanıyacağım...

(1) 1990 tarihinde burada bir mühendisle görüşüldüğü için o yere o ad verilmişti.

ARGK Arşivinden...

Komutan AGİT

Eruh baskını ve HRK'nin ilanı yeni bir dönemin başlangıcı

6 Aralık günü başlayıp 12 Aralık 1982 günü sona eren toplantıda askeri faaliyetlerin planlanması ve örgütlenmesi sorumluluğu Agit'e verilmişti. O genel sorumlulukları yanında iyi bir başlangıç yapmanın koşullarını da arıyor, müthiş bir yoğunlaşma içine giriyordu.

Sınıra yakın bölgelerde hem üstlenme, hem de eylemlerle yoğun katılımların önü açılabilirdi. Uzun araştırmalar sonucu Eruh, Şemdinli, Şırnak gibi kazaların aynı gün basılmasına karar verildi. Eruh baskınının koordinesini Mahsum Korkmaz yapacaktı. Fakat baskın öncesinde ilçe merkezinden bilgi-istihbarat verecek bir tek kişi dahi yoktu.

Baskını değerlendirme raporunda bu durumu şöyle dile getiriyor komutan Agit: *"Kaza merkezinde istihbarat alabileceğimiz tek bir insan bulamadık. Köylerin birçoğu mücadelemize karşı derin bir yabancılık içerisindedirler."*

Eylemin amacı

Eylemin amacı partimiz tarafından kuruluşu sağlanan silahlı kuvvetlerimizin örgütü HRK'nin kuruluş ve amaçlarını, şehir merkezinden halkımıza ve dünya kamuoyuna güçlü bir ses ile duyurmaktı. Bu amaçla şehir odağı geçici olarak işgal edilmeli, düşmanın askeri ve idari kurumlarına darbeler indirilmeliydi. Hedeflerin kapsamı bu doğrultuda belirlenerek somut ve ayrıntılı eylem planı ortaya çıkarıldı. 22 Ağustos 1984'de yazdığı raporda amacı böyle anlatıyordu komutan Agit.

Eruh'u basma planı

Yapılan keşif sonucu yöneleceğimiz bütün kurum ve noktaların dar bir küme halinde bulundukları ve ortalarında da bölük düzeyinde düşman askeri gücünün bulunduğu tespit edildi. Tasarlanan işgal ve kitlelere sözlü, yazılı propaganda yapma olanağı ancak bölüğün etkisizleştirilmesi veya teslim alınmasıyla mümkün olacağı görüldü. Bu nedenle bölüğe yönelme hedefler dizisinde temel ve baş sıraya konuldu. İkinci sırada komutanların lojmanları ve askeri gazino, üçüncü sırada kahvehanelerde bildiri dağıtma, pankart asma (bombalı) ve banka soygunu. Dördüncü olarak; cami hoperlöründen şehir halkına hitap etme, beşinci olarak, şehir karayolunu iki ucundan keserek, telefon hattını kesme hedef alındı.

Baskın akşam saat 21:00'de yapılmak üzere planlandı. Eylem süresi 1 saat olarak belirlendi. Hareket noktamız Çırav dağı; geri çekilme hatımız Herekol dağı olarak tespit edildi. Sayımız otuz olarak belirlendi.

Bölüğün teslim alınması karar altına alınarak grupların düzenlemesine geçildi.

Baskın planını kısaca böyle değerlendirdikten sonra Agit grup düzenlemelerini de şu şekilde açıklıyor:

Baskın için beş grup oluşturuldu.

1- Saldırı Grubu: Erdal, Selim, Şiyar, Fikret, Musa, Haydar, Azad, Ferhan.

2- RBC Atış Grubu: Haşim, Baran, Keleş (milis)

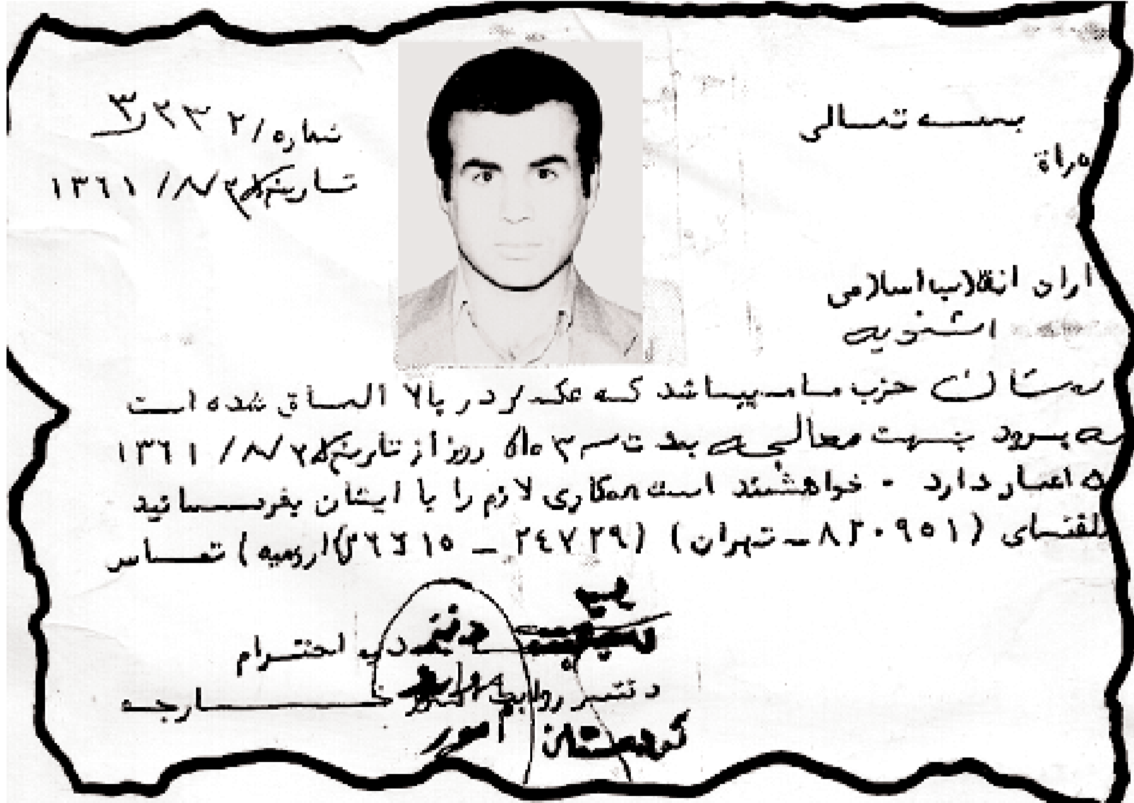
3- Savunma grubu: Kazım, İbrahim (milis)

4- Komuta: Agit ve yanında diktiryof kullanıcısı Serdar.

5- Bölüğün avlusunda bulunan gazino ve komutan lojmanlarını basan grup: Bedran, Bijî, Kerim propaganda, yayın dağıtımı, pankart ve banka soygunu için iki grup oluşturuldu.

Camide hitap grubu: Tevfik, Ömer Şoreş.

Bildiri, pankart, soygun grubu: Botan, Cengo, Bozan.

بسمه تعالی

شماره ۲/۳۲۳

تاریخ ۱۳۶۱/۸/۲۴

اشنویه

با احترام

Yol kesmeye iki grup çıkarıldı.

Eruh-Siirt yolunu kesen grup: Hacı, Xalil, Salih

Eruh-Şırnak yolunu kesen grup: Ali, Cuma, Halil (üçü de milis)

Koordine, atış, hareket ve mevzi düzeni

Mevzilenmeye çıkanlar yol kesen gruplar olacak. Bunlar, belirlenen dar geçitlerde uygun mevzilenmeyi sağlayacak, telefon tellerini kesecek, şehirden silah seslerinin işitilmesiyle yola (virajlı ve uçurumlu yerde) taş dizip trafiğin gidiş gelişini durduracak; gelecek düşman takviye konvoyunu oyalayacaklardır.

Geri çekilmeleri kendilerine doğru izli mermi sıkmamız, işaret görülmemesi durumunda şehirden silah seslerinin kesilmesinden 30 veya 45 dakika sonra yerlerini terk edecekler. Siirt yolunu kesen grup Çırav dağına geri çekilip sonradan bizimle kararlaştırılan noktada ilişkiye geçecek. Eruh-Şırnak yolunu kesen grup, yanlarına varışımızı bekleyecek. Çünkü geri çekilme yönümüz o tarafta. Kendileri çatışma içindelerse izli mermi işaretiyle mevzilerini terk edecekler. Bu da mümkün olmazsa şehirde silah seslerinin kesilmesinden 45 dakika sonra kararlaştırılan iki noktada takımın gelmesini bekleyecek, geç saatlere kadar takımla buluşamazlarsa verilen yöne doğru tespit edilen rehberi alıp çekilecekler.

Geri kalan tüm gruplar aynı anda mevzilenmeye doğru, birlikte hareket edecek ve bölüğün çevresinde herkes mevzilerine doğru dağılıp atışa hazır olunacak. Dağılım ve atış sırası şu şekilde belirlendi.

Bölük içine saldırı yapacak sekiz kişilik grup da kendi içinde üç birime bölünerek; önde Erdal, Selim binanın kapısındaki nöbetçiye doğru yürüyecek ve nöbetçiyle karşılaştıkları ilk an, onu vurup binanın kapısını tutacaklar. Binanın arkasında mevzilenmiş bulunan RBC atıcısı, silah sesini işitmesiyle birlikte üst kattaki koğuş binasına ateş açacak. RBC atışından sonra Erdal ve Selim, salona el bombalarını fırlatıp, otomatik ateşle koridora dalacak ve koridoru ateş altında bulunduracak. Arkalarından hareket eden Şiyar, Fikret, Musa, Erdal ile Selim'in mevzisini devralacak ve mevzilerini geridekilere devreden Erdal ile Selim üst koridora tırmanarak aynı atışı orada da sürdürecek. Şiyar, Musa ve Fikret'in peşinden koridora giren Haydar, Azad, Ferhan üçlüsünden Haydar ve Azad hiç beklemeden üst kata tırmanıp Erdal'la Selim'in yanında yer alacak; Ferhan, Şiyar grubunun yanında kalarak böylece alt ve üst katta dörder kişilik imha birimleri tamamlanmış olacaktır.

Alt kattakiler komutan ve telsiz odasını, üst kattakiler koğuş odalarını hedef alıp imha edecekler. Hedef seçilen kapılar taranacak, tarama veya tekme atma suretiyle açılan kapılara imha bombaları atılacak ve *"teslim ol"* çağrısında bulunulacaktır. İlk hedef odaları bu şekilde teslim alındıktan sonra, diğer odalar aynı tarzda yoklanıp boşaltılacaktır. Alınan esirler, bina avlusunda mevzilenen komuta grubumuzun yanına getirilecek ve diktiryof gölgesinde toplu halde tutulacaklardır.

İlk mevzilenme yürüyüşünde sekiz kişilik Erdal'gil grubunun arasında RBC grubu, onun arkasından, şehir meydanını kontrolünde tutacak, savunma grubu yer almalı. Bölüğün gerisinde bu üç gruptan ayrılan gazino baskın grubu ve komuta grubu, beraber bölüğün güneyindeki avlu duvarının dibinde mevzilenecek. Nöbetçiye açılan ilk ateşi farkeden gazino lojman grubu, bu avluya atlayıp gazinoya yönelecek ve orada bölüğe dalan grubumuzun arkasını emniyete alıp, komutanları yakalama veya vurmaya çalışacak. Bu iki grubun da arkasında yürüyüşte yer alan propaganda soygun grupları hedeflerine açılan caddelere dalarak noktalarına ulaşacaklardır.

İlk etapta birinci mevzi yerini değiştirecek grup RBC grubu olacak. Bunlar bir roket atışı ve üç el silah atışını koğuşlara sıktıktan sonra komuta noktasına gelip yerleşecek ve RBC grubunda yer alan doktorumuz da bu suretle komutanın yanında görevine hazır olacaktır. Yine hazır bulunan RBC, binadaki düşman askerinin direnmesi ve içerdeki grubumuzu geri püskürtmesi durumunda komutanın emriyle ikinci atışını yapacaktır (grubumuzun binayı terk etmesinden sonra).

İkinci etapta yerini değiştirebilecek olan, bölüğün içerisinde baskın düzenleyen grup olacak. Bunlar, başarı veya başarısızlık gibi her iki durumda da komuta noktasına gelip durumu bildirecek ve ona göre tavır belirlenecektir. İç saldırı başarısızsa dış saldırıya devam edilecek ve şehirdeki tüm gruplarımız şehir dışındaki toplanma noktasına çekilinceye kadar saldırıyı sürdürüp komutanın işareti üzerine ancak bölüğün çevresini terk edebilecektir.

Bu ana saldırı grubunun savunma grubu ile birlikte tümüyle terk edişi; cami, banka-bildiri, RBC ve komutanın şehir dışındaki toplanma noktasına çekilmesiyle mümkün olacaktır. İç saldırının başarılı olması durumunda bölük binasının çevresi güvenliğe alınarak silah deposu boşaltılacak, komutanların evlerine girilecek, cezaevine girilecek ve boşaltılacak. Hükümet konağı yakılacak, postahane tahrip edilecektir. Bu arada cami grubu (Tevfik konuşmacı, Şoreş iç koruyucu, Ömer dış koruyucu) bildirimizi okuyacak, düşmana *"teslim ol"* çağrısında bulunulacak ve halkı teskin etmeye çalışacaktır.

Bölüğün on metre arka cephesinde bulunan camideki bu grubumuz düşmanın direnmesi ve arka pencerelerden kaçışı halinde komutadan alacağı izinle çatışmaya geriden savunmacı olarak katılabilecektir. Geri çekilme düdük işareti ile olacak ve komutanın yanında yer alacaktır.

Botan arkadaşın grubu ise; birinci görevi olan üç kahvehaneye bildiri dağıtacak, arkasından banka müdürü ve veznedarın evine girilerek kasa anahtarını alıp soygunu gerçekleştirecek ve son olarak biri bombalı olan iki pankartı asıp telsiz bağlantısıyla gelişmelerini ve geri çekilmesini aktarabilecektir. Ayrıca evi bilinmeyen ancak şansı tanınan yerel muhbir kahvehanelerde görülürse cezalandırılacaktır.

Tüm bu görevler yerine getirildikten sonra eğer yüklü ganimet ele geçirilmiş ise arabaya doldurulup uzaklaşılacak. Bu mümkün olmazsa yanımıza alacağımız üç katırımıza yük bindirilip beraber taşınacaktır.

Tam bir yenilgi ve dağılma durumunun doğması halinde Çırav dağının eteğinde belirlenen bir noktada en geç 1,5 saat içinde birikme sağlanacak ve sürenin dolmasından sonra bu nokta terk edilecektir.

Eylem esnasında planlama dışına izinsiz çıkılmayacak, mevziler terk edilmeyecek, atışlar isabetli ve ölçülü olacak, gereksiz şekilde mermi harcanmayacak; arkadaşlar birbirini vurmamaya ve sivillerin vurulmamasına aşırı dikkat göstermek zorundadırlar. Çapula girişilmeyecek, geri çekilme kademeli ve savunmalı olacaktır. Dikkati çekilen bu hususlarla birlikte plan aşamaları takım üyelerine topluca kavratıldı. Her gruba özel olarak görevi birkaç kez hatırlatıldı.

Plana ilişkin onayları alınarak düz bir sahada yapılan hedefin maketi üzerinde birkaç kez provaya girişildi. Prova bitiminin akşamı hedefe doğru, gece yola çıkıldı. 15 Ağustos 1984'ün gündüzü, hedefin yakınındaki dağda geçirildi. Dürbünle gruplara şehir ve hedef noktaları, yollar gösterilerek tanıtıldı. O günün akşamı saat 19.30'da şehre doğru hareket edildi. Saat 21.00'de eylem yerine varılarak aksaksız mevzilenme ve atış sağlandı. Her şey planlama doğrultusunda işlemeye başladı.

Eylem anı

Nöbetçiye ateş başarıyla yapıldı. Ve vurularak üstüne gidildi. RBC biraz geç kalmakla birlikte öngörülen noktaya isabetli atışı sağladı. Ana saldırı grubu peş peşe kollar halinde hızla içeriye daldı. Ve hedeflerine bir anda ulaştılar. Gazinoya baskın düzenleyecek grup, yol şaşırmasından dolayı hedefine geç ulaştı. Gazinodan birisinin tabancayla bölük binasına dalan arkadaşları taramasını önleyemedi. Düşmanın bu tabanca atışıyla Ferhan arkadaş, bölüğün kapısındayken, arkadan gelen kurşunla, sağ el parmağından yaralandı.

Gazinoyu basan grubumuz, açmamaları gereken otomatik ateşi açtılar. Komutanların iki çocuğunu kol ve bacaklarından yaraladılar. Gazinoda erkek bulama-

yınca yine gecikmeli olarak komutanların evlerine girdiler. RBC grubu roket ve silah atışını tamamlayıp hükümet konağına benzin şişesini fırlatarak öngörülen noktaya zamanında gelip yerleşti. Camideki arkadaş, caminin kapısını geç açabildiğinden konuşmasına geç başladı ve konuşmasını çok geç bitirdi.

Ana saldırı grubu, ilk ateşten beş dakika sonra komutamızın noktasına gelip içerdeki durumu bildirdi. Durum şu; içerde direnişle karşılaşılmamış, nöbetçi öldürülmüş, telsizci yaralanmış. Koğuşlar boş ve iki esir alınarak getirildi. Esirler konuşturuldu. Yüzbaşı izinde, nöbetçi ve diğer görevli askerler dışında askerlerin, baskından önce dışarı çıktıkları ve ilk atış esnasında görevli başçavuşun gazinoda olduğu, fakat kaçıp kurtulduğu öğrenildi. Bu durumda bina ve şehir artık elimizde sayılırdı. Bina çevresi güvenliğe alınarak depoya girildi. Depo ve komutanın evinden alınan silah ve malzemeler dışarda birikmeye başladı. Birikme bir hayli kabardığından bazı arkadaşlar, araba ve katır almaya gönderildi. Erdal ve Bedran'gillere, cezaevine gitmeleri söylendi. Nöbetçinin ateşi ile karşılaşacaklarını söylediler. Postahanenin tahribine gidildi. Ancak kapılar açılamadı.

Bu ara banka müdürünü aramaya çıkan Botan, bölük avlusunda görüldü. Müdür ve veznedarı göremediklerini ve ne yapmaları gerektiğini sordu. Pankartı asıp geri gelmeleri istendi.

Araba aramaya giden Şiyar ve Haydar kahvede şoför aramakla oyalanıyor. Haydar kahvede kurşun sıkıp halkı yere yatırmış, azarlıyordu. Müdahale edildi.

Selim, gereği olmadığı halde bir başka kahvehaneye gitmiş. Doktor mevzisinden kalkmış, hastahaneye hücuma kalkışıyor.

Bedran'giller gazoz, sigara, saat, çakmak, gibi basit şeylere tenezül etmeye başlamış. Yaralı arkadaş doktorun bulunmadığı bir yere götürülüp oralarda doktor aranmış, komuta yerinde durmayarak sağa-sola müdahaleye girişmiş ve depoya dalmış.

Cami kapısındaki nöbetçi arkadaşımız silah seslerinin kesilmesinden epey sonra, hiç istenmediği halde, arkadan bölüğün camlarına ateş açmış; sorumlusu

Şiyar ve heval Agit

olan Tevfik arkadaş mikrofonun başından ayrılarak o da binaya ateş açmış, aynı sokakta bulunan savunma grubu hiç gereği yokken o da onlara eşlik etmiş ve aynı sokağa doğru gelen soygun grubu da bu atışa katılınca, bizimkiler boş binaya arka taraftan ateş açarak yeni bir çatışma sahnesini canlandırdılar.

O ara bina tarafımızdan, silahtan arındırılıyordu. Duruma müdahale edildi, düdükle bütün gruplar toplatıldı. Geç getirilen arabaya malzemeler ve silahlar yüklendi. Gazino televizyonu, komutanın taksisi ve bir cemse tahrip edildi. Hükümet binasına ikinci benzin şişesi atıldı ve topluca arabaya binildi. İki arkadaş katırcıların önüne gönderilerek arabadan inilecek köprüye katırları götürdüler.

Arabanın yol alması esnasında şoförlük yapan Haydar'ın acemilik yaptığı görüldü. Arabadan inilerek katırların bağlandığı yere değil, katırların yolda döndürüldüğü yere gidildi. Oysa köprüye gidilmeliydi. Bu durum unutulmuştu. Boş yere yirmi dakika harcandı. Köprüye gidildiğinde araba yükü boşaltılmış, araba götürülüp bir noktaya bırakılmış, yüklerin bir kısmı katırlara yüklenmiş, geri kalanlar yol boyunca çalılıkların içine saklanmıştır. Bırakılanlar alındı ve tespit edilen köye doğru yola çıkıldı. Kamyon yükünü boşaltan arkadaşların bir kısmı yüklü katırlarla başka yoldan o köye doğru yola çıktıklarından dolayı yolda kendileriyle karşılaşılamadı. Köye vardığımızda alacağımız rehber evde yoktu. Sabah yaklaşıyordu. Su ihtiyacımızı alıp köyden uzaklaşıldığında köpek seslerinden katırların, arkamızda köye girdiğini tahmin ettik ve önlerine arkadaş gönderdik.

Katırlarla birlikte yürüyen ve köylüleri tanıyan Selim arkadaş, uğradığı rehberin evinde rehberi bulamıyor. Rehberin ailesinden iki kişinin kendisine yardımcı olunmasını istediğinde ise, onlardan önce gelen arkadaşların yanına iki rehber verdikleri cevabı üzerine, o da bizim rehber aldığımızı zannederek, köyden yanına adam almaksızın yola çıkıyor. Onları karşılamaya giden Tevfik arkadaş da rehber sorununu konuşmadan yanımıza geldiler. Ve artık sabaha az bir süre kalmış. Köyün çevresinden uzaklaşmamız gerekiyordu. Arkadaşları üçüncü kez rehbere gönderme şansımız kalmamıştı.

Evet, köyden rehber alınmıştı. Fakat biz değil; yol kesen grup, bizden çok önce yanlarına varıp bizi beklemeksizin rehber alıp gitmişti. Selim de bizim aldığımızı zannetmişti.

Bütün ganimet, üç katırımız ve tüm arkadaşlarla birlikte ilk geceyi ve ikinci günü salimen atlattık. Üçer kişilik iki yol grubu, geri çekilmemizden önce çekilip uzaklaşmışlardı. İkinci gece, yakınında bulunduğumuz köye bir grup arkadaşı, su, ekmek, rehber ve fazla katır almaları için gönderdik. Köyde asker olacağı ihtimali göz önünde bulundurularak temkinli giriş yapılacaktı. Keşifçiler köye yaklaştıklarında köyü kordona alan askerler kendilerini farkediyor. Bunun üzerine arkadaşlar yanımıza geri dönmek zorunda kaldılar.

Üç katırın yükünü aşan 29 adet mavzer, 1 sminof, 2 adet büyük stero teyp orada saklanarak, aç-susuz ve rehbersiz, tahmin edilen yöne; yüklü katırlarla birlikte kayalık araziye vuruldu. Yol çıkarılamadığı ve katırların yükü ağır olduğundan az bir mesafe yol alınabildi. Bizim de, hayvanların da susuzluktan yürüyecek halimiz kalmadı. Yaklaştığımız bir köye su ve rehber ihtiyacını karşılamak için grup gönderdik. Arkadaşlar yanlarında iki köylü ve su ile geri döndüler. Onlarla biraz yol aldıktan sonra köylüleri geri göndermek zorunda kaldık. Çünkü alınmaları bir nevi zoraki olmuştu. Gitmemeleri durumunda aileleri jandarmaya bildirebilirlerdi. Aileleri gideceğimiz yönü bilmeselerdi yine kendilerini bir gün içinde yanımızda tutmaya çalışırdık. Fakat ailelerin yanında gideceğimiz yönü Tevfik arkadaş açıklamıştı. Köylüleri geri gönderdikten sonra bir saat yol alabildik. Çünkü sabah oluyordu. Takip ettiğimiz yol kenarındaki kayalıklara çekilip yükleri sakladık. Katırları uzağa götürüp bulunduğumuz yere bakan zomun karşısında bağladıkları için katırlar gündüz köylüler tarafından görüldü. Ve yanımıza geldiler. Gelen köylülerden, akşam rehber aldığımız köyün basıldığını öğrendik. Akşama doğru yol hazırlıklarını yaptığımız sırada, çok sayıda askerin gece geldiğimiz yolda ilerleyip noktamıza yaklaştığını gördük. Bulunduğumuz noktanın karşısında durup beklediler. Köylülerden, izlerimizden ve gece yanımıza aldığımız rehberlerden yön ve noktamızı tespit ettiklerini anladık. Bu durumda tam karşılarında bulunan çok sayıda ganimet eşyasını alıp yüklemek ve yüklü halde çatışmaya girmeyi arkadaşlar göze alamadılar. Katırlarla gitmemiz halinde, üzerinde bulundukları yola girmemiz gerekirdi. Askerlere saldırı yapmaksızın geçmek de mümkün değildi. Oyuklara saklı 32 adet G-3, 1 adet büyük daktilo, Fikret ve Azad'ın eylemde kullanılan silahları, 2000 adet G-3 mermisi ve ufak-tefek eşyaları katırlarla birlikte bırakıp, yakınında bulunduğumuz ve ilişkilerimizin bulunduğu ve oradan üssümüze kadar yolu bildiğimiz köye doğru, kayalık araziden yol almaya başladık.

Asker noktamıza gelmeden önce Şiyar, Bijî, Azad ve Ömer arkadaşları belirtilen bu köye öncü olarak göndermiş, köyde asker olup olmadığını öğrenmek istemiştik. Ayrıca ihtiyaçlarımızı da temin edeceklerdi. İki arkadaş, gelişimizi köyün civarında bekleyecek, bize durumu bildirecekti. Bu köye yaklaştığımızda yalnızca Şiyar'ı bulduk. Kendisinden aldığımız habere göre, keşif gözlemleri sonucu köyde askerin olmadığını anlamış ve dört kişilik grup köye giriyor. İki arkadaş ihtiyaçları temin etmekle uğraşırken Bijî ve Ömer, köyün girişinde gelişimizi karşılamaya çıkıyorlar. Grup ikiye bölündüğünde ve Şiyar'la Azad ihtiyaç temini ile uğraştıkları esnada, köylülerce köye asker girdiği söyleniyor. Ve Şiyar'la Azad köyde birbirlerini kaybederek dışarı çıkıyorlar. Şiyar'ı yol üzerinde bulduk. Ancak Azad, Bijî ve Ömer'i bulamadık. Şiyar ile bir köylüyü yanımıza alıp koy'un arkasındaki dağı dolanarak askerleri atlattık. İçinde bulunduğumuz vadinin ön ve gerisi tutulmuştu. Sabaha doğru kendimizi emin bir araziye attık. Gündüz düşmanın hareketini izledik. Çemberi aynı gece yaramayacağımızı düşünerek havadan ve karadan akşama kadar çember sahasını aradılar. Ancak 18 Ağustos gecesi üssümüze ayak basabildik. Üs alanımızda sakin bir gün geçirmenin ardından, akşam uğradığımız ilk köyde, bizden birkaç saat önce 100 kişilik kollar halinde köy ve ormanın arandığını öğrendik.

"Eylem esnasında planlama dışına izinsiz çıkılmayacak, mevziler terk edilmeyecek, atışlar isabetli ve ölçülü olacak, gereksiz şekilde mermi harcanmayacak; arkadaşlar birbirini vurmamaya ve sivillerin vurulmamasına aşırı dikkat göstermek zorundadırlar. Çapula girişilmeyecek, geri çekilme kademeli ve savunmalı olacaktır."

Bu durumda emin bir araziye çekilip operasyon ve takip çemberi dışında kalmayı uygun bulduk. Keşif ve istihbarat toplamakla uğraşıyoruz. Yönelebileceğimiz küçük karakolların bazılarında çok sayıda asker yerleştirilmiş. Yeni hedefleri belirleme ve keşif yapmış durumdayız. Düşmanın savunmasız noktalarına ve geri çekilişi esnasında yönelmeyi kararlaştırdık.

Takımdan kopan Bijî, Azad, Ömer'in de üs alanına vardıklarını öğrendik. Yol kesen gruplardan üçü milis arkadaş alana vardı. Hacı, Xalil ve İbrahim'den oluşan ikinci yol kesici grup henüz ulaşmadılar. [1]Üsse varan arkadaşları aramaya ko-

yulmuşuz. Eylem öncesi yanımızdan ayrılan S. ve C. arkadaşlarla yine üs alanımızda buluşmayı kararlaştırmıştık. Henüz ilişkiye geçemedik.

Otuz kişi Eruh'u basmış, kayıp vermeden ve bir araba dolusu silah ve ganimetle geri dönmüşlerdi. Eylem Türkiye'de ve dünya kamuoyunda günlerce ilk haber olarak duyuruldu. Ama bu baskının baş mimarı komutan Agit'in değerlendirmeleri farklıydı, askerceydi.

"Eruh'u düşürdük, ama ciddi savaşlar için daha epey güçlendirmeye ihtiyaç var"

Yukarıdaki anlatımımızda da anlaşılacağı üzere geri çekilmemiz önceden ayrıntılarıyla planlanmadığı için düzensiz oldu. Ve zaman kaybına yol açtı. Zaman kaybı, ganimetin tamamen kurtarılamamasına ve risk altına girmemize neden oldu. Oysa eylem kararının bize ulaştırılmasından, eylem gününe kadar yirmi günlük hazırlık süremiz vardı. S. arkadaşla birlikte Eruh alanına giden Bedran'gilin grubu, keşif ve çekileceğimiz yol güzergahını hazırlayacak, yolu tanıyacak veya hazır rehber bulundurulacaktı. İki arkadaşın yanına vardığımızda iki konuda da hazırlık yapılmadığını gördük. Eylem gerçekleştirme gününe beş gün kalmış, beş günün ancak, üç gününü hazırlığa verebilirdik. Ve bu üç günde de ancak, şehire arkadaş gönderip keşif yapmakla uğraşabilirdik. Nitekim bunu yaptık.

Ganimet almada fazla aç gözlü davrandık. Ve ilk gece bizi epey hantallaştırdı. Ganimet için bir grup ayırabilirdik. Ancak korunup korunamaması konusunda tereddüte girdik. Ve yanımıza almakla kendimizi ağırlaştırdık. Her şeye rağmen ganimeti kıra kadar çıkarabilmiş, kurtarmaya çok az bir mesafe kala, gerekli uyanıklık ve dikkati gösteremeyişimizden ötürü takibe yol açtık. Ve düşmanı üzerimize kadar getirdik.

Eylem sahası içinde düşmana vurulan ilk darbenin coşkusuyla arkadaşlar kendilerinden geçtiler. Ve herkes ne yapacağını şaşırır duruma girerek ortalık darmadağın oldu. Toparlanmak zaman aldı. Süremizin bir kısmı böylece boşa tüketildi.

Böyle bir eylemin tecrübesizliğini yaşayan arkadaşlar, planlamaya tam bağlı kalmadılar. Gerekli atış disiplini, mevzilenme, irtibat, hız ve duyarlılıkta yetersiz davrandılar. Gereksiz atışlarda bulundular, fazla mermi harcadılar, karambol atışlarına başladılar.

Yürüyüşte, yük almada isteksiz davranıldı. Kurallara, kavrayışsızlık ve yorgunluğun tesiri nedeniyle fazla aldırış edilmedi. Sürekli uyarı ve eleştirilere yol açtılar.

Asker olmanın ruh ve anlayışında son derece eksiklik görüldü. Komut, uyarı, temel askeri anlayışlara aldırış etmeme, kendini koyverme, vurdum duymazlık sürekli haller oldu.

Özel eşya, donatım ve silaha yeterince sahip çıkılmadı. Yol boyunca eşyalar döküldü.

Takım sorumlusu her konuda yönetim birimiyle kolektif karar almaya çalıştı ve savaş alanındaki bu yersiz kolektiflik hantallık yarattı.

Halka karşı sekter davranışlar gösterildi. Çapul zihniyetine yol açacak davranışlar sergilendi.

Belirgin hata ve eksikliklerimiz yanında arkadaşların tümünde cesaret, coşku ve azim tamdı. Ancak yapının ciddi savaşlar için daha epey güçlendirmeye ihtiyacı var.

Düşmana verdirilen kayıplar

1- Bir asker öldürüldü 6-9 arasında asker yaralandı.

2- İki araba yakıldı ve bombalandı.

3- Bir televizyon olay yerinde, biri de getirilerek yolda imha edildi.

4- Hükümet konağı tahrip edildi (yanmadığını tahmin ediyoruz).

Şehirden çıkarılan ganimet

1- 31 adet G-3 ve 28 adet dolu şarjörü, 15 adet kasaturası, 24 harbi, 8 kütüklük, 3863 adet mermisi

2- 2 adet portatif Sigo ve 10 numara Rus yapısı kaleşnikof, 137 adet mermi, 4 şarjörü

3- İki adet sminof

4- 22 adet mavzer, 120 adet mermi ve 2 kütüklük

5- 1 adet G-1

6- 1 adet MP-5 üç adet dolu şarjörü

7- 6 adet takarof tabanca

8- 1 adet Belçika tabanca

9- 1 adet Astra tabanca

10- 1 adet Fransız onlusu tabanca

11- 1 adet büyük sırt telsizi

12- 3 adet kırma tüfek ve bir adet dolu kütüklük

13- 1 adet büyük dürbün

14- 14 adet ekmek çantası

15- 8 adet matara

16- 1 adet askeri pusula

17- 1 adet büyük daktilo

18- 2 adet büyük stero teyp

19- 1 takım subay elbisesi

20- 1 takım er elbisesi

21- 1 adet yağmurluk

22- 1 adet parka

23- 3 adet radyo

24- 2 adet palaska

25- 2 adet pense

26- 2 adet saat

27- 3 adet çakmak

28- 3 adet defter ve kalemler.

Ganimetin büyük bir miktarı dört parça halinde yolda izlendi. Birinci bölüm; telsiz, 1000 adetlik G-3 mermi sandığı, bir san-

dık dolusu tabanca ve tespiti yapılmayan eşyalar.

İkinci bölüm; 3 kırma tüfek, parka ve gereksiz eşyalar.

Üçüncü bölüm; 20 adet mavzer, bir adet sminof ve iki teyp.

Dördüncü bölüm; 32 adet G-3 (biri Azad arkadaşın, eylemde çalışmayan silahı) 1 kaleşnikof (Fikret'in çalışmayan silahı) 2000 adet G-3 mermisi, 1 adet G-1, palaska, kasatura, daktilo, dürbün, elbise, yağmurluk, bize ait radyo.

Ganimetin yanımıza aldığımız bölümü:

1- 2 adet kaleşnikof, 4 şarjör ve 137 mermi

2- 1 adet sminof

3- 3 adet mavzer, iki dolu fişekliği (ellilik)

4- 1 adet MP-5 iki dolu şarjörü, toplam 59 mermi

5- 9 adet tabanca, 8 yedek şarjör

6- 6 adet matara

7- 1 adet G-3 dolu şarjörü

8- 6 adet çanta

9- 2 adet radyo

10- 2 adet saat, 3 çakmak, 3 kalem, 2 ayakkabı, çamaşır

11- 1 adet floresanlı el feneri.

Yolda bıraktığımız ganimetin bir bölümünün ele geçirildiğini radyodan duyduk. G-3'lerin bulunduğu bölümün yakalandığını tahmin ediyoruz. Araştıracağız.

Eylemde harcadığımız malzeme

1- 551 adet mermi

2- 1 adet RBC roketi

3- 7 adet elboması

İnsan kaybımız yok, Ferhan isimli arkadaş parmağından yaralanmıştır.

Eylemimiz amacına ulaşmıştır

Eylemimiz amacın ulaşmış, içte ve dışta son derece muazzam yankılar uyandırmış, halkımıza büyük güven, dostlarımıza sevinç vermiş; sömürgeciliği ve reformizmi kahretmiştir. Sömürgeci ordunun aldatıcı görünümü altındaki kofluğunu açığa çıkararak kitlelerin düşmanı olduğu gibi görmesine, ölümü horlamalarına yol açmıştır.

Askeri açıdan düşmana fazla, maddi kayıp verdirmemekle birlikte asker safları içinde büyük manevi tahribata yol açmış, onu korkuya boğmuştur. Karakolların nöbeti köylülere tutulmaktadır. Düşman halka karşı tavrında son derece yumuşamış, bu yolla halk direnişinin önünü almaya çalışmaktadır. Eylem, savaşçı yapımızı güçlendirmiş, kendimizi daha iyi tanımamıza olanak sunmuştur. Eylem tutukluluğumuzu gidermiş, sağ anlayışlara ölümcül darbeyi indirmiştir.

Devrimci selamlar
22 Ağustos 1984

Çok acele olduğu için yazı düzenli ve doyurucu olmadı, özür dilerim.

*

**

Eruh ve Şemdinli baskınları Kürdistan'da ve dışarda muazzam bir etki yaratmış, dört yıl süren sessizlik patlatılan büyük bir bomba ile yıllar sürecek bir *"düğüne"* çevrilmişti. Agit'in uzun bir süredir düşündüğü bir *"çıkış hareketi"* başarı ile tamamlanmıştı. Ama onun daha büyük hülyaları vardı. Ülkeyi, toprağı, Kürdistan'ın özgürlüğünü düşünüyordu, yoğunlaşıyordu. Kendi damgasını taşıyan bu tarihi eylemi değerlendirirken de bir *"zafer sarhoşluğu"* içinde değildi. O bir devrimciydi, olumluluklar partinin ve halkındı. Bu nedenle raporunda eksikliklerden söz ediyordu. Planlamaya sadık kalınmadığını belirtiyordu. Ve çalışmaları sürdürüyordu, hem de soluk almadan.

Eylemlerde isabet ve süreklilik, halkı savaşa çekecektir

21 Nisan 1985 günü Güney Kürdistan'da bir toplantı yapıldı. Toplantıya Selim, Ebubekir, Şexmus, Ali, Ömer, M. Ali, Cafer, Halil Hoca katılıyorlar.

Toplantı bir eylem planlama toplantısından ziyade son siyasal gelişmelerin değerlendirilerek, birtakım tespitlere ve sonuçlara varma toplantısı şeklinde düşünülüyor.

Gündem, siyasal gelişmeler, son olaylar, düşman faaliyetleri, ülkeye gidişler, şehirlerin durumuna ilişkin görüşler ve hainlerin durumu gibi maddelerden oluşuyordu.

İlk konuşmayı Agit yaptı. Son siyasal gelişmeleri değerlendirdi. Çok uzun bir konuşma değildi. Hitabı askeriydi; açık, kesin, direkt ve kısa anlatımlarla emperyalizm, TC'nin durumu, Türk sol hareketlerinin içinde bulundukları süreç ve PKK lehine oluşan durumlar, dengeler savaş ve üs anlayışları üzerinde durdu. Şöyle diyordu:

İçerdeki gelişmelerin dışarda önemli etkileri oluyor. Bunun sonucunda birçok güç bize ilişkin tavırlarını değiştirmek zorunda kalıyor.

Avrupa'daki sosyal demokrasi ve Arap sahasındaki çeşitli ilerici güçlerin tavrında bize yönelik bir yumuşama ve bizimle ilişki arama durumu söz onusu. Şimdiye kadar bize karşı kullanılan güçlerin adeta çürümeyi yaşamaları da bunda etken oluyor. Özgürlük Yolu ve Dev-Yol'un son durumları tamamen böyle. Tasfiyeciliğin bu iki ucu da bir dağılmayı yaşıyor. Dev-Yol tamamen hipileşmenin eşiğinde. Özgürlük Yolu ise siyasal-örgütsel planda dağılmayı yaşıyor. MK'lerinden dört kişi daha ayrıldı. İsveç ve Fransa'nın tavrında yumuşama var. Reformizmin bu duruma düşmesi ve tasfiyeciliğin bu durumu yaşaması bizim açımızdan olumlu. Yunanistan'ın olumlu tavrı söz konusu. Bulgaristan'da, Türkiye'nin "Türk sorunu"nu kızıştırmasına bağlı olarak Kürt sorununu gündeme getirme, bunu bir araç olarak kullanma istemi var. Fakat bu anlayış red edildi.

"Askeri mücadeleyi geliştirmeli, sürekli bir saldırı konumunda bulunmalıyız. Faaliyetlerimizi merkezileştirme, inisiyatif ve karar mekanizmamızı yetkinleştirme yolun gitmeliyiz. Bir Diyarbakır'ı Zaxo'dan yönetmek zordur. Rapor, talimat ulaştırmak 6-7 ayı alır. Bunun yaratacağı aksaklığı ortadan kaldırmak için karar gücünü oralara taşırmalıyız."

Yine çeşitli alanlardan mücadele için gelmek isteyenler çok. Bunların sayıları her gün artıyor. Avrupa'da çeşitli azınlık, mezhep ve dini çelişkiler temelinde devrimci hareketimize yönelik çabalar var. Özellikle Dersim'liler arasında yoğunlaşan bu faaliyete Semir'in çabaları da söz konusu. Ama Semir alçağına vurulan darbe kendisini çok sersemletmiş. Bu yüzden, tamamen çılgına dönmüş. Son olarak Parti Önderliği'nin itibarını düşürmek için küfür ve yalana başvuruyor.

Emperyalist, sömürgeci düşmanın bize yönelik özel savaşının bir tamamlayıcısı durumundadır. Yine TİKKO'nun ve "Beşli"nin bize yönelik faaliyetleri de bu çerçevededir.

Ama ülke içinde geliştirdiğimiz devrimci hamle bu faaliyetleri boşa çıkardı. Buna bağlı olarak tasfiyeciliğin bize karşı silahlı olarak ortaya çıkma durumu oldu. Irak Komünist Partisi (IKP) güdümünde Sami, KUK ve Peşeng'in yaptığı toplantılar ve alınan kararlar bu yöndedir.

Ortadoğu'daki gelişmeler de kısaca şöyle:

Filistinlilerde cepheleşme oldu. Lübnan'a yerleşme, içeriye ilişkin mücadele geliştirme, bölge ilerici-devrimci güçleri, ulusal kurtuluş hareketi ve sosyalist sistemle ilişkilerin geliştirilmesi temelinde bir cepheleşmedir. Cephe Nidal ve Cephe Şabie'nin tavırları olumlu. Yalnız henüz aktif maddi bir destek düzeyine ulaşmış değil. Demokratik Cephe ile ilişkilerimiz yok. Ama ilişki kurulmaya çalışılıyor. Niyetlerini tam olarak bilmiyoruz. Ama zorlanıyor.

Peşeng, KUK, yeni ortaya çıkan Kızıl Hareket ve Semir'in çabaları var. Libya'da TİKKO'da çözülme oldu. Birçoğu bize karşı mücadele etmek istiyorlar.

FKBDC varlığını devam ettiriyor. Acil ve SVP de yaşatılmasında kararlıdırlar. Bir platformdur, devamı yararlıdır. UKC'nin ilanı daha çok içte olumlu etki yaratacak. Avrupa duyurmadı. Sadece Amerika duyurdu. ABD, bunu kasıtlı yapıyor. Türkiye'ye bizi daha tehlikeli ve ürkütücü bir güç olarak göstererek Türkiye'yi kendine daha fazla bağlamaya çalışıyor. Daha çok taviz koparmak istiyor.

İran'ın tutumu günlük, kısa vadeli, gelişmelere bağlı oluyor. Türk devletinin yoğun baskıları ve tehdidi var.

Agit tuttuğu günlük — Belge no:2

KDP'nin 15 Ağustos'tan sonra tavrı tamamen değişti, olumsuzlaştı. KDP, Kuzey-Batı Kürdistan'da TKDP (Türkiye Kürdistan'ı Demokrat Partisi) eli ile kendine bağlı bir örgüt yaratmak istiyor. Ama dayandığı ve örgütlemek istediği güçler MİT ile ilişkili unsurlar. TC de bunlar eli ile bir milis örgütlemesine gitmek amacındadır. Diyarbakır'da MİT ile birlikte bir toplantı yaptıkları söyleniyor. IKP'nin ise eskiden beri bize karşı faaliyetleri var. Bunlar giderek daha da yoğunlaştı, yoğunlaşıyor. Mücadelemizi açıktan engellemek istiyor.

KDP, gelişen bir güç olarak ilişkileri tamamen koparmadan en alt düzeyde ilişki kurma isteğindedir.

Celal'in giderek kendini tecritlik konumundan kurtarma durumu var. KDP ile ittifak halindeki güçlerle ilişki kurmaya çalışıyor. Bu durum KDP'yi tedirgin ediyor. Celal'le olan ilişkiler konusunda KDP ile IKP siyasi üstünlüğü kaptırmak istemiyor. Bunu son olaylarda da gördük. Halkın KDP'ye tepkisi var, ama KDP bunu frenliyor.

Devrimci savaş bir saldırı savaşıdır

Örgütsel-pratik sorunlara ilişkin değerlendirmeler var. Genel bir hoşnutsuzluk var. Parti kararlarının uygulanmamasından şikayet ediliyor. Siyasal koşullar, halkın ve düşmanın durumu, savaşçı potansiyelimiz uygun olmasına rağmen yeterince geliştirmeme durumu var. Kendimizi sınırlama, daraltma, inisiyatif kullanmama durumu var. Parti çizgisinin asgari bir kavranması bile, devrimci inisiyatifi ve yeterli devrimciliği tutturmaya uygun bir durum olduğu halde, bu kadrolar tarafından istenilen düzeyde sergilenemiyor. Belli bir gelişmeden sonra hep üstten talimat bekleme yoluna gidiliyor. Pasif bir bekleme içine giriliyor. Önemli kayıplara ve gelişmeme durumlarına yol açan bu durumun mutlaka aşılması gerektiği ve kendimizi sınırlamamız isteniyor. Daha büyük hedeflere, eylemlere, ayaklanmalara ulaşmada herhangi bir engelleme görmemeleri gerekir. Çizgi mekanik olarak kavranmamalı. Böyle engeller yok. Koşulları varsa büyük eylemlere ve ayaklanmalara, işgallere girişmek yararlıdır. Bunlar yenilgi ile sonuçlansa bile, muazzam bir maddi gücü ortaya çıkaracakları muhakkaktır.

Haberleşmenin yeterli olmamasından şikayet ediliyor. Bu konuda telefon, kurye ağı vb. haberleşme yollarının yeterince örgütlenemediği, olanakların uygun biçimde kullanılamama durumu eleştiriliyor. Kır-şehir faaliyetleri arasında doğru bir bağın kurulamaması, mekanik ve tekdüze çalışılması eleştirilmektedir.

Bir saldırı savaşı yürütüyoruz. Devrimci savaş, bir saldırı savaşıdır. Birçok birimimizden haber alınamıyor. Gelişme ve eylem yapılamıyor. Kabuğuna çekilme ve savunma (pasif) konumuna düşme (Adıyaman, Sason, Mardin, Kars vb. yerlerde görüldüğü gibi) durumu var.

"Hazırlık" teriminin yanlış anlaşılma durumu var. Halkı savaşa hazırlama, halkı eğitip bilinçlendirme, örgütleme yaratıldıktan sonra halkı eyleme kaldırma anlayışı yanlıştır. Aslında halk devrimi ve savaşı istiyor. Eylemlerde isabet ve süreklilik halkı savaşa çekecektir. Beytülşebap'taki eylem dışında hedefler isabetlidir. Aslında tüm askeri yetkililer kontrgerilla tarafından görevlendirilen; ajan, muhbirciliği, milis örgütlenmesini yaratmakla görevli MİT mensuplarıdır.

Eylemler halk da olumlu etkiler yaratıyor. Bir aşiretten 40-50 insanı mücadeleye kazanmak demek onu ayaklandırmak demektir. Sınır kesimlerinde böyle bir durum var. Botan'dan öteye ise daha değişik yöntemle, şehir faaliyetlerine ağırlık verilerek devrimci eylemler geliştirilmelidir.

Üs anlayışı değiştirilmeli. Kalıcı üslenmeye gidilmeli, tüm birimler hareketli olmalı. Gerekirse mevsimlere göre oynak ve hareketli olunmalı. Geçici tahribatlar, kayıplar fazla önemli değil, bunlar birkaç eylemle yeniden yaratılabilir.

Reformizmin içerdeki varlığına karşı tutum, tabanlarını kazanmadır. Bunlardan Peşeng, KUK ve T-KDP milis örgütlenmesidir. TC'nin denetimindeki UNİTA ve "Balli Kombetas" örgütlemesidir. Uluslararası alandaki geniş ittifakın sol birlik, vurucu gücü IKP'dir.

Dersim'den buraya kadar olan hat, devrimci savaş hattımızdır. Savaş muhakkak bu alanda geliştirilmelidir. Ve yoğunlaştırmalıyız. Halkı çeşitli biçimlerde ve eylemlerle mutlaka isyana kaldırmalıyız.

Askeri mücadeleyi geliştirmeli, sürekli bir saldırı konumunda bulunmalıyız. Faaliyetlerimizi merkezileştirme, inisiyatif ve karar mekanizmamızı yetkinleştirme yoluna gitmeliyiz. Bir Diyarbakır'ı Zaxo'dan yönetmek zordur. Rapor-talimat ulaştırmak 6-7 ayı alır. Bunun yaratacağı aksaklığı ortadan kaldırmak için karar gücünü oralara taşırmalıyız.

Üs konusunda söylenenler doğrudur. Düşmanımız tek bir karış toprak vermemede kararlı görünüyor. Ama ülke koşullarımız buna rağmen devrimci savaşı çok muazzam ölçülere örgütlemeye uygundur.

"Mücadelemiz eşittir eylem" olmuştur. Her türlü gelişmenin temelinde bu yatar. Gücümüzü ve yönetim mekanizmamızı buna uyarlayabilmeliyiz.

Eylem kadar, onu örgütsel güce dönüştürme sorunu da önemlidir. Güney Kürdistan'da olduğu gibi her köyde temsilci ve komite örgütlemek, ideal örgütlemeler yaratmak belki zordur. Bu, ancak şehirlerde ve gelişkin ileri kırsal kesimlerde uygulanabilecek örgütlenmedir. Ama böyledir diye örgütlenme sorunu ertelenemez.

Mahsum Korkmaz 28 Mart 1986'da şehit düştü. Yaşarken il ve ilçelerden başlayarak köylere kadar komiteler biçiminde örgütlenme planını gerçekleştirmek için uğraştı. Küçük birliklerin giderek bir ordulaşmaya ulaşması için çalışmanın, eylemliliğin gerekliliğine inandı. Üslerin ülkenin her karış toprağına serpiştirilmesi için uğraştı. Kesintiye uğramayacak ve giderek büyüyecek bir savaşın özlemini duydu.

O şehit düştükten sonra bu istemleri bir bir gerçekleşti. Kürdistan halkı aktif olarak mücadelede yerini aldı. Küçük askeri birlikler katlamalı bir artışla on binlere ulaşan bir katılımla ARGK'yi oluşturdu. Savaş giderek nitelik kazandı ve düşmanı yenilginin eşiğine getirdi.

O'ndan sonra binlerce Kürt çocuğuna "Mahsum" veya "Agit" ismi verildi. O'nun adına Kürdistan devriminin en önemli okulu olan "Mahsum Korkmaz Akademisi" kuruldu. Bu okuldan onbinlerce öğrenci eğitimlerini tamamlayarak özgürlük mücadelesindeki yerlerini aldılar.

Özcesi O'nun uğruna mücadele ettiği birçok değer yaratıldı, geliştirildi ve ölümsüzleştirildi.

Emekleri, çabaları boşa gitmedi. Attığı tohumlar ülkenin dört bir yanına serpildi.

Bu muazzam gelişmeleri, savaşın bugünkü boyutunu ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin en büyük şansı önderliğin, artık ulusal bir aidiyetin sınırlarını zorlayarak evrenselleştiğini görse hiç şüphesiz *"Ölsem de gam yemem"* diyecekti.

Bitti

Ordu politikaya ağırlığını koyuyor...

Baştarafı 1. sayfada

di ağırlığı söz konusudur. Daha önceki Güvenlik Kurulu sekreteri *"bir siyah ata binmişiz bizi nereye götürdüğü belli değil"* diyordu. Bunu mevcut hükümet gerçeği temelinde söylüyor. Endişeleri var ve biraz da gerçekten ayakları kayıyor. Bu konuda tedbir almak zorundadırlar. Elbette, tedbir alırken de, bunun politikasız olamayacağını ve Çiller'li koalisyonlarla da bunun pek başarılı olamayacağını görüyorlar.

Ordunun son olarak ağırlığını koyması, o 18 maddelik empoze edilen şeyler, aslında salt bir laiklik sorunu değidir. Bu konuma denk gelen bir ağırlığı ortaya koymak içindir.

Askeri çözümdeki ısrarın bütün kurumları işlemez duruma getirdiği gibi orduyu oldukça zorladığını vurguladık. Sanıyorum, artık bu anlaşılmıştır.

Yine edindiğimiz bilgilere göre; ordu bir yerde, Güreş ile birlikte gelişen durumu kendisi için garip bir gelişme, dal budak salan bir ahtapot gibi görmeleri söz konusu, yani bir farklılaşma var. Orduyu böyle bir partiye doğru kaydırma bütün sistemi zorluyor. Özellikle Refah ile birlikte bu daha da bir zorlamaya yol açıyor. Şimdi, sol kemalist diye bir tabir temelinde ordu acaba yeniden rolünü oynar mı? Bu terimi fazla kullanmak istemiyorum. 12 madde de böyle şeyler vardı. Belki ordunun bir siyasi ağırlığı vardır. Sol mudur, sağ mıdır, faşist midir, değil midir? Şimdi daha çok laikliği, demokrasiyi, insan haklarını esas almayı vurguluyorlar. Deniz Kuvvetleri Komutanı bunu çok açık söylüyor. Ve bu konuda ısrarlıyız deniliyor. Şüphesiz bu yaklaşım bir sağ yaklaşım değil, özellikle bir MHP sözcülüğünün eğilimine pek fazla denk gelmiyor. Eğer bir tutarlılık olacaksa bu kavramlar temelinde mutlaka bazı adımları atmaları gerekiyor.

Eğer bir taktik değilse, bir menavra değilse bunun elbette ki, Kürt sorununa tutarlı bir biçimde yansıması gerekiyor. Öyle sanıyorum ki, politika yapma bundan sonra ordu için daha önemlidir. Sivil partiler politikayı fazla geliştiremedikleri için ordunun ağırlığını koymaktadır. Sendikalara, hatta çok çeşitli kuruluşlara politika yapın diyorlar. Silahlı kuvvetler değil, silahsız kuvvetler diyor, çözüm gücü olsun. Şimdi, ordu neden böyle bir politika ihtiyacı duyuyor? Ortada gerçekten büyük bir çözümsüzlük var ve ordunun da bundan fazla hoşnut olacağını sanmıyorum. Buna uluslararası baskıları da eklemek gerekir. Amerika'yı da dahil etmek gerekiyor.

Dolayısıyla MGK'deki farklılaşma ve ordunun gittikçe politikaya ağırlığını koyması dikkate alınabilir. Bize çeşitli yollardan dolaylı da olsa gelen bazı istemler var, istem olmasa da taleplere benzeyen tutumlar söz konusu. Denilmektedir ki, biz ortamı yumuşatmak istiyoruz. Ve meselenin çözümü için bazı adımlar atmak istiyoruz. Şimdi, biz buna inanmak isteriz ve doğruysa olumlu da buluyoruz.

Şüphesiz, bu adımlar dolaylıdır ve direkt bir diyalogla ilişkisi de yoktur. Yine de bu adımları önemli bulmaktayız. Fakat bu noktada geliştirilen son operasyonlar söz konusu. Her ne kadar yavaştır deniliyorsa da, bu eskisi kadar ağır operasyonlar değil deniliyorsa da, bu bize pek inandırıcı gelmiyor. Şimdi son dönem askeri tekniğe, özellikle İsrail modeli uçaklara, helikopterlere dayalı bir operasyon taktikleri söz konusudur. Bir de ordunun karadan ne kadar ağır operasyonlar yapıp yapmayacağı da tartışılabilir. Veya yapıyorlar da, ama bu herhalde zor geliyor, masraflı geliyor, ama büyük operasyonlar başlatılmıştır ve uzun bir süreden beri devam etmektedir. Dolayısıyla bizim bunun olası bir yumuşama ile ve hatta dolaylı da olsa bir ateşkesin geliştirilmesi bağdaştırmamız mümkün değildir.

Gerçekten iyi niyetliyiz ve bazı yumuşama adımlarını da atmak istiyoruz. Daha sert eylem biçimlerinden kaçınmak istemiyoruz ve aylardır bunu vurgulamaktayız. Halen bu yönlü bir beklentimizi dile getirmek istiyorum. Eğer MGK yumuşama konusunda gerçekten ciddiyse, inandırıcı bazı adımları atmak zorunda. Bence bu haftalar önemlidir. Bizim yeni eğilimimizin gelişip gelişmemesi bir iki haftayla süreli olabilir. Doğal olarak eğer böyle daha somut bir adım atılmazsa dönem çok sıcak bir hal alacaktır. Bunun Türkiye için de fazla bir yararı olmayacaktır. PKK'nin fazla kayıp vermesi ile de sonuçlanamaz. Ve üstelik daha fazla zora sokar.

PKK'nin olağanüstü bir hazırlığı söz konusu. Bütün mevzilerde yürüyebilecek konumda. Mevcut gerillası yıllarca daha başarılı biçiminde yürüyebilir. Yine yeni mevziler geliştiriyoruz. Güney Kürdistan'daki mevzileme büyük bir gelişmeyi yaşıyor. Ve içeride de hiçbir mevziden kopmuş değiliz. İşte, "PKK zayıfladı eylem geliştiremiyor" demek doğru değidir. Eğer bunu ısrarla sürdürürler ve bu teze dayanarak kendilerini rahat hissediyorlarsa yanılıyorlar. Mücadele daha sıcak bir durum alacaktır.

MGK'nin yarınki toplantısında *"Kürt sorunu"* yine önemli bir gündem maddesi teşkil edecektir. Bunun için durumumuzun gerçekçi değerlendirilip, bazı adımların atılması gerekiyor. Türkiye kamuoyu her ne kadar buna açık değilse, bu konuda da bazı adımlar atılabilir. Medya üzerindeki sansür kaldırılabilir. Bizde kendi payımıza ortamı yumuşatma, anlamsız düşmanlıkların daha da derinleşmemesi için tedbirler alabiliriz.

Türkiye kamuoyunu aydınlatmada önemli bir rol oynayacağımız kesindir. Medya üzerindeki sansürün kaldırılması ortamı hayli yumuşatabilir. Bunu artık eskisi gibi sürdürmemeleri gerekir ve zaten bu aşılmıştır. Ama bu konuda hâlâ fazla bir olumluluk da görmüyoruz. Bütün bunları göz önüne getirerek, eğer ordunun olumlu bazı adımları attığını görürsek; bu insan haklarıdır, laikliktir, demokrasiye bağlılıktır, bütün bunlar Kürt sorunuyla bağlantılıdır. Kürt sorunu konusunda herhangi bir adım atılmadan ne bir laikli söz konusu olabilir, ne de başka bir şey.

Laiklik neden bu duruma geldi? Refah neden bu duruma geldi? 12 Eylül rejiminin sahte tarikatları desteklemesi, dini gelişmelere yönelik büyük bir destek içinde bulunması mevcut laikliği bu duruma getirdi. Kürt sorununa duyulan tepki ve buna karşı alınan bir tedbir bugünkü laiklik sorununu doğurdu. Eğer bu sorundan kurtulmak isteniliyorsa, Kürt meselesinde dini bir koz olarak kullanma yerine, bir demokratik çözüm getirmeleri gerekiyor. Öyle 18 maddeyi sıralayacaklarına, Kürt meselesinde demokratik bir atılıma yol açılırsa bu sorun kesinlikle çözülür.

Serbest politika yapma, demokrasiye uygulanırsa bu sorun tamamen çözümlenir. Bu insan hakları içinde, demokrasi içinde geçerlidir. Bununla bağlantılı olarak rahatlıkla olumlu bir zemine kavuşmak mümkündür. Bizden fazla engel görmemeleri gerekir. Biz taktik yapmıyoruz, yaptığımız taktikler de iyi taktiklerdir. Aynı çerçevededir. İnsan hakları, demokrasi, din-vicdan hürriyeti, laiklik benzeri konularda konumumuz olumluluk arzediyor. Bu konuda gelişmeleri daha olumlu zemine kaydırmaya yol açıyor.

Yine operasyonlar bizi tüketemez. Dolaylı da olsa hızla bir ateşkesi ve barışçıl bir ortamı destelemek gerekir. PKK'nin, Kürtlerin yok edilemeyeceği artık anlaşılmalıdır. Ve bu anlamda biraz da ciddiye alınmalıdır derim. Bu konularda da çekinmemeleri gerekir. Kamuoyuna öyle tehlikelidir, bizi ne yapar demek beyhudedir. Medya olumlu rol oynasın ve medya açık hale getirilsin. Biz kamuoyunu %90 eğer demokratik değerler etrafından toparlamazsak o zaman biz sorumluluğu üstleniriz. Kürt meselesi denilir, kamuoyunu olumsuz etkiliyor. Hayır, eğer şovenizmi körüklerse, gece gündüz kamuoyu zehirlenmiş olur. Yok Kürtlerin varlığını kabul edersen, Kürtler olumlu her gün konuşursa sorun barışçıl, kardeşlik yöntemleri ile çözümlensin denilirse, Türkiye halkı bunu can-ı gönülden kabul eder. Çünkü, ona da yaşamı zehir eden bu sorundur. Savaş ne kadar ekonomik masrafa yol açıyor? Türk halkı ne kadar evladını kaybediyor? Ekonomik olarak Türk halkı ne durumda? Bunun doğru anlatılması barışçıl ve demokratik bir çözümden yana bir tablo esecektir.

Eğer Milli Güvenlik Kurulu Türkiye'nin güvenliğini, sağlığını düşünüyorsa sorunları böyle uç noktasından, tersinden bir laiklik biçiminde değil de, onu da doğuran temel bir biçimde ele alır ve bunlar çözüm yoluna girer. Biz ağırlımızı bundan sonra biraz daha vereceğiz. Yok eğer, PKK'yi bitirme taktikleri çeşitli biçimlerde yaygınca vurgulanırsa '97 önümüzdeki birkaç haftadan sonra daha çok sıcak bir durum alacaktır. Zorlansakta biz buna girmek zorundayız. Bu temelde tekrar tercih karşı tarafındır. Açık yürekli olmak zorundayız. Dünyadaki gelişmeleri biraz izlemek etmek zorundayız. Türkiye bu şansını değerlendirmelidir. Bu halklarımıza ve demokrasiye fazlasıyla kazandıracaktır.

Özeleştiriye doğru yaklaşım...

Baştarafı 9. sayfada

mıştır. O da zorlamalarla, itelemelerle oluyor. Parti Önderliği'nin çözümleme, perspektifleri, ya da hayatın bizzat kendi dayatmalarıyla; eleştiriler, özeleştiriler biraz devrimci, dönüştürücü olabiliyor.

Çözümlemelere, değerlendirmelere ve belgelere bakıldığında bu durum daha da iyi anlaşılır. Görülecektir ki, özeleştirinin devrimci-dönüştürücü yanı sınırlandırılmış, ikinci plana itilmiştir. Başat olan yanı ise, kendi kendini aldatmak olmuştur.

Bu alışkanlığı, bu tarzı yıkmak gerekiyor. Bunu yerle bir etmediğimiz sürece kendimize güvenimiz gelmez, öz saygımız güçlenmez. Zaten bunlar olmazsa sağlam bir irade de oluşmaz; bilinçle duygular arasında, bilinçle davranışlar arasında sürekli böyle bir aykırılık devam eder.

Özeleştiriye yaklaşımda bir yetersizliğimiz daha var: Kimi arkadaşlar yetersizlikler konusunda özeleştiriler veriyorlar ve bu bir rahatlık yaratıyor. Ancak bu yanlış bir rahatlık durumu yaratıyor. Yukarı da anlatık, nasıl ki, Hıristiyan günah çıkarma seanslarında rahatlıyorsa, kişi herhangi bir hatasını veya suçunu söylediği zaman, *"işte bak ben bu kadar samimi davrandım, kendimi açtım, bu işten de kurtuldum"* diyerek rahatlamaya çalışıyor. Örgüte samimi görünme, açık görünmenin getirdiği rahatlığın yanısıra, esas olarak o yükün altından kurtulmak istiyor. Çünkü o her gün kafasını kurcalıyor, her gün ruhunu kemiriyor. Bundan kurtulmuştur, çünkü açmış-anlatmıştır artık. Aslında bu yönüyle olumludur. Ancak verilen bu özeleştiri ya da bir yanlışını açıklama durumu bir rehavete ve rahatlamaya yol açıyor.

Özeleştiriden sonra da bir rahatlama yaşanır. Ama bu rahatlama, rehavetin değil, hata ve yetersizliklerin üzerine daha büyük bir kararlılıkla, daha büyük bir coşku ile yüklenmenin nedeni olmalıdır.

Oysa tersi yaklaşımlar bizde yaygınca yaşanıyor. Hatalarını, suçunu, günahlarını açar, ama ardından rahatlar; *"beni artık rahat bırakın, söyledim ya, daha ne istiyorsunuz?"* der. İşte bu da, yine kendini, örgütü ve ortamı aldatmanın başka bir yöntemidir. Bu açılma onun için bir psikolojik rahatlama, bir psikolojik tedavi görmüş, ama ondan sonrasını bırakmıştır. Bu elbette ki, özeleştiri değildir. Böyle özeleştiri de kabul edilmez.

Bir de özeleştiriye uyanık, hesapçı yaklaşımlar vardır. Belki öyle açık açık hesaplar yapılmaz, pazarlığa oturulmaz. Ama hesapçılığı gözlerden bile anlamak mümkün. Bazı hatalarını, eksiklerini açar özeleştiri verir, ondan sonra da, *"ben kendimi açtım, sizde artık bana biraz hoşgörülü davranın, bana ılımlı yaklaşın"* der. Böyle yaklaşımlar da söz konusu. Yani özeleştirilerini çok büyük bir iş yapmış gibi dayatırlar.

Tabii bir iştir, ama sanki örgütün minnet borcu varmış gibi; *"bana böyle davranın"* denilmesi asla kabul edilemez bir tutumdur. Burada ilkelerin, ölçülerin zorlanması, aşındırılması istenmektedir. Yani *"bana hoşgörülü davranın, ılımlı yaklaşın, benim gerçekliğimi böyle! Ben böyleyim, yoksa olmaz"* temelinde talepler, yaklaşımlar da özeleştirilerde karşılaştığımız ve asla kabul göremeyecek yanlış, hesapçı yaklaşımlardır.

Özeleştiriye yaklaşımda epey yanılgılar, yanlışlıklarımız var. Özeleştiriye bu tarz yaklaşımlarla hiçbir sorunumuzu çözemeyiz. Bundan dolayı da gelişme tempomuz zayıf ve hatalarımızdan arınamıyoruz. Onun için hatalar, eksiklikler kendini tekrarlıyor. Bir kısır döngü içinde dönüp dolaşıyoruz.

"Bende şu şu kadar hata var (hatta onun karesini de çıkararak), bende şu kadar yanılgı var, bende şu kadar yetmezlik var" demek bir marifet değildir.

Özeleştirilere yaklaşımımızı Önderlik çözümlemeleri ışığında yeniden hepimiz kendimizi gözden geçirmeliyiz ve yeni bir yaklaşım uygulamalıyız.

Zaferi olmayanın aşkı olamaz...

Baştarafı 11. sayfada

müthiş bir ideolojik, politik örgütsellik ister. Savaşmak Kürt gerçeği sözkonusu oldu mu, büyük güç dengesizliğinde inanılmaz bir savaşçılık ister. İnanılmaz ve bir yenilmez savaşçılık ister. Bizde güzelliğin diyalektiği böyledir. Dolayısıyla sevgiye giden yol böyle olmaktan geçiyor. Biraz ben bunu denedim diyorum, gelişme fena değil. Ama herkesin ilgisi bu temelde yüksek olmalı. Ben erkeklikten vazgeçelim derken, yiğitlikten kaybeden erkek, diğer taraftan kazanan kadın biçiminde yükselecektir. "Yeter bu erkeklik" dediğimizde "bu kadar olabilmeli kadın yükselişi." Ve bunlar artık birbirlerini tamamladığında müthiş bir ordu gücü ortaya çıkar, savaş gücü ortaya çıkar.

Bu dengelerimi araştırın, çabalarımı bütün yönleriyle anlamaya çalışın. Göreceksiniz ki, yaşam dünyası daha özgürcedir ve insan daha cesurcadır, başarabilir.

Benim örneğim bu anlamda Kürdistan halkına ve hatta birçok insana, halklara da bir şey verebilir. Önderlik tarzım gittikçe eğer ilgi buluyorsa, bu başarı özelliğinden kaynaklanıyor.

Madem biz çok kaybetmişiz, o zaman çok araştırmalıyız.

İşte, ben onun adıyım.

Madem çok sorunlar var, cevabı yine geliştirmeliyiz.

İşte, ben onun da adıyım.

"Canım çok sevmek-sevilmek istiyor." İşte ben onun adıyım. Özü de, sözü de, savaşı da, yaşamı da böyle olmanın gerçeğiyim.

Kadın çabalarımız büyük savaşımımızdır.

Giderek yetkin, doğru temelde yaklaşımlar güçlendirilmektedir. Şimdiden bu, yükselen umutlara yol açmıştır. Umutlar gün geçtikçe gerçekleşmeye doğru yüz tutmaktadır. Beni heyecanlandıran da budur.

Kadının yükselişi, Kürt halkının yükselişi kadar değerlidir.

Bundan kesinlikle çekinme değil, tam tersine gurur duyulabilir.

Bütün erkeklerin de buna hayranlık duymaları gerekiyor. Ama bunun kolay olmadığını, kendi katkıları olmadığında böyle bir hayranlığa bile haklarının olamayacağını, değil yaşamı paylaşmak, ona dokunamayacaklarını bilerek bir katkı sahibi olmak için çabalarını özlü kılmaya ihtiyaçları vardır.

Kadınların söylendiği gibi, kabul ettirildiği gibi çok alçatılmaya layık olmadığı kanısındayım. Ben hep bundan kuşku duydum. "Kadını böyle ela almaya yeter!" Ben buna tepki duydum, hiçbir zaman kadını böyle ele almak istemedim. Ve şimdi bunu bilimsel olduğu kadar, daha özlü bir irade olayı olarak, hatta bir estetik, yani sanatça biçimlendirilebilen bir olguya kadar götürüyoruz. Bu da güzel bir şeydir. Kafayı bu temelde yormalıyız. Varsa ilişki arayışlarımız bununla bağlantılı kılmalıyız. Bu bizde aynı zamanda bir aşk arayışına cevap vermektir. Onun yoluna girmektir.

Bu genelleşmiş aşk, Kürt halkının yeni yeni başlayan ve devrimiyle birlikte umutlandıran aşk oluyor.

Hiç kimse bencilliğiyle, bireyciliğiyle bunu bozmaya yeltenemez.

Saflarımızdaki kadınlar bu konuda sonuna kadar ilkeli olmayı ve yine Zilan'ın vasiyetine bağlı olarak sağlam bir yürüyüşü esas almalılar. Bana göre tek kabul edilebilir, doğru olduğu kadar bize savaşı da, onun başarmak istediği güzel yaşamı da gerçekleştirebilecek birinci tutum budur. Buna yüksek değer biçiyoruz. Bütün çabalarınız tutarlıca bu temeldedir.

Kimimiz, nereye kadar, bu temelde yürüdüyse, başardıysa o en doğrusunu yapmıştır. Bunun heyecanı, coşkusu bile bana en kaba yaklaşımdan daha yücedir. Bu temelde duyduğum coşkuyu, heyecanı ve olacaksa bu temelde cinslerin tanışmasını, birlikte yaşamı paylaşmasını değerli buluyorum, yüceltici buluyorum.

Çağrım bu temelde!

Bütün partililerin bir de bu yönlü yetkinleşmeyi oldukça tutarlı yaklaşımlarıyla güçlendirmeleridir. Buna hem inanmalı, hem de gereklerine kendimizi yatırabilmeliyiz. Bu da, savaşı her zamankinden daha fazla geliştirecektir. Dolayısıyla arzuladığımız özgürlük yaşamını da, giderek çok düşmüş, çok çirkinleştiren yaşanmamışlığımıza bir yaşam olarak getirecektir. Yaklaşımımız hep bu temeldedir, coşkumuz bu temeldedir, sevgimiz ve varsa gelişecekse de aşkımız bu temeldedir.

5 Şubat 1997

Başkan APO değerlendiriyor...

Zaferi olmayanın aşkı olamaz!

"Biz iliklerimize kadar birbirimizin olmaya, birbirimizi paylaşmaya kendimizi hazırlamalıyız. Bizim aşksız, coşkusuz olduğumuz korkunç bir yalan!"

Kendini geliştirememek büyük öfkelendiriyor. Bana göre kendini eğitmemek bize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Önderlik tanımını yapmaya çalıştık. Bütün gerçekliğimizdeki özü; bir yaşama düzeyine daha fazla kendini ikna etmektir. Ama görüyorum ki, özgür yaşam konusunda kendini ikna etmek şurada kalsın, yaşamla ilgisi olmayan, hastalıklı, her türlü köleliği besleyen ne kadar tutum varsa kabul görüyor.

Köleliğin çok dehşetli, düşürücü, imkan vermeyen amansız bir yüzünü, onun her türlü dayatmasını artık görmek bile istemiyorsunuz. Ve burada, büyük yanılgı, kendini aldatma tutumları içinde yaşama çabalarını gösteriyorsunuz. Elbette ki, bu aldatıcı tutumlarla bize ve yaşama dayanmak çok zordur, işkence gibidir.

Sözü ve pratiği olmayan, hemen her kapıya çıkan ne kadar yaklaşım tarzı varsa ardına kadar açıksınız. Kadın kişiliğinin bu kadar düşürülmesinin en temel nedeni; her türlü köleleştirici etkiye kendini açık bırakmasıdır. Kadın zavallılığı, kadının ilkesiz militanlığı, politikasızlığı, güçsüzlüğü temelde bütün köleci etkilere kendini açık hale getirmesi ve ona zemin sunmasından kaynaklanıyor.

İşte, görüyorsunuz Diyarbakır'dan Mersin'e, oradan İzmir'e bir somun ekmek için oltaya takılan balıktan daha tehlikeli bir biçimde atlıyorlar. Ve "hepsi de Güneydoğulu'dur" deniliyor. Bunun size vereceği anlam şudur; bir halkın köleleştirilmesi onu oltaya takılan balıktan daha avlanmaya yatkın bir hale getirir. Sizler de bu gerçekliğin en altaki parçalarısınız. Bundan dolayı özgür yaşama iddiası deyip geçmemek gerekir. Sorun iliklerinize kadar sizi sarmadıkça, bütün uğraşılarımızı kendinizde ikna edinceye kadar sonuçlandırmadıkça, yaşamınızın bir anlam ifade edeceğini sanmamalısınız.

Ağlamakla siyaset yapılmaz.

Zayıflıkları, şikayetleri ortaya koymakla da siyaset yapılmaz.

Tam tersine, bu tutumların olduğu her yerde siyaset biter. Kadının politika dışı kalmasında, bu tutumun belirgin rolü vardır. Veya iktidar gücü haline gelmemesi, erkek egemenlikli politikanın aşırı uygulanmasından ileri geliyor. Sizin buna verdiğiniz karşılık ise, politik kişiliğe gelememek oluyor. Peki bu ne demektir? Köleliği kadın olarak kabullenmek. Oysa kadını gerçek bir politik güç olarak geliştirmek istiyoruz. Bütün anlayış, pratik ve örgüt çabasının esas hedefi budur. Diğer bütün yaklaşımlar, özgürlük talebine ters düşer.

Kendini politikleştirmek, özgür ifadeye, iradeye, bilince kavuşturmak önemsizmiş gibi, bunun yerine örgütü bir aile gibi, yöneticiyi de bir aile reisi veya bir bacı, bir kardeş, bir koca, bir baba gibi görüp, ona sarılmak; politikacılık sanılıyor. Oysa bu, özgürleşme politikasından hiçbir şey anlamamaktır. O kadar özgücünüzden yoksun ve hatta ondan korkuyorsunuz ki, hep birilerine sarılma ihtiyacını duyuyorsunuz. Tabii, boyun eğmeci temelde.

Parti yapımız içinde en çok politik kişiliğe kadın öğelerimizin ihtiyacı vardır. Politika, örgüt, ideolojik gelişme herkesten daha fazla sizler için geçerlidir.

İlkelliğin en geri sınırı dediğiniz ortamla siz sadece bir cins olduğunuz için erkeğe lazım olamazsınız, kendinizi bu temelde değerlendiremezsiniz. İşte, asıl hakaret, asıl ilkellik, asıl düşkünlük buradadır. Kendini yalnız cins farklılığı ile, cinsellik ile erkeğe bir ihtiyaç olarak hissettiren bir kadın; ideolojiden, politikadan, örgütlenmeden vazgeçmiş demektir. Farkında olmadan kendinize layık gördüğünüz budur. Erkeğin günlük olarak size empoze ettiği de budur. Özgürlük anlamında, bu konuda cevap olmamak suçtur. Karşılıklı bu yaklaşım köleliğin özüdür. Ama farkında bile değilsiniz.

Yalnızlığı, darlığınızı erkek egemenlikli anlayışa sığınarak aşmak istiyorsunuz.

İşte, bizim en fazla karşı olduğumuz budur. Fakat biz ilkeliyiz, taviz versek özgürlük şansını bütünüyle kaybederiz. Ama umrunuzda değil. Abileriniz, kocalarınız, kardeşleriniz, sevgilileriniz acaba öyle mi? Her şey elinizden gittikten sonra sadece ağlıyorsunuz. Hiçbir araştırma yapmadan, hiçbir denemeyi yaşamadan kendinizi teslim ediyorsunuz. Bu yaklaşımların adı teslimiyettir. En önemlisi de sanki doğal bir kadermiş gibi kendini böyle ilgisiz, çaresiz bırakma veya birileri gelsin size sahip çıksın! Burada artık irade ve sürekleyici düşünce durur. Mutlaka birileri gelir malı alır, ama bu kötü bir mal olur. Sorununuzun kaynağı burada aranmalı. Eğer biz burayı çözemezsek, bırakalım vatanı kazanmayı halkın özgürlüğünü, insan olarak bile saygıyı kazanamayız. Yaşam, bir yalandan ibaret olur. Hayal edilen, ama hiçbir zaman yaşanmayan bir rüya olup gider.

Önderlik gerçeğinin bu kadar büyük yaşam yorsunuz. Bütün davranışlarınız kendinizi kölece ele veriyor. Duygusal ve çoçukca.

Devrimci olmak, ilkin yaşam hakkına saygı, özgür insan olmaya karar vermekle başlar. Tam bir aşiret usülü, etkisi büyük olan aile kültürüyle parti ortamına geliyorsunuz. Neye karar verdiği, ne olmak istediği, nasıl olmak istediği belli değil. Başlangıçta yanılgılı olabilirsiniz. Öğrenmemişte olabilirsiniz, ama bunu uzun süre devam ettirmenin de bağışlanır bir tarafı yoktur.

Erkekler sizi yanlış alıştırmış.

Benim özgürlük anlayışında böyle yaklaşımlara yer yoktur. Ne bir kadını kendime yaklaştırırım, ne bir kadını bir erkeğe, ne bir erkeği bir kadına.

İlkem bu!

Benimle yol almak isteyen kadın, erkek veya her militan buna ulaşmadıkça birbirlerinin yüzüne bile bakamayacaklarını bilmek zorundalar. "İdeolojileriniz varmış, yaşama alıştırılmışsınız" o zaman, tiyormuş, erkek istiyormuş!" Şimdi, acaba elele tutuşmayı biliyorlar mı? Bilselerdi alkış tutardım. Ama tersi. Bu süper bir düşüş var burada. Yani özgür yaşam şansımızın savaşla biraz daha ilerletileceği yerde, niyet ne olursa olsun, bu komplocu ve arkadan hançerleyici bir tutumdur. Askeri yaşam kişiliğimize darbedir. Neden tek bir kişiniz bunu görmedi? Müthiş bir bencilliğin dışında bunun izahı var mıdır? Kimse yalnış anlamasın. Öyle kaba yatma, elele değil, biz iliklerimize kadar birbirimizin olmaya, birbirimizi paylaşmaya kendimizi hazırlamalıyız. Bizim aşksız, coşkusuz olduğumuz korkunç bir yalan! İleri de bunu daha da açacağım.

Kim aşkı, coşkuyu yaşamıyor?

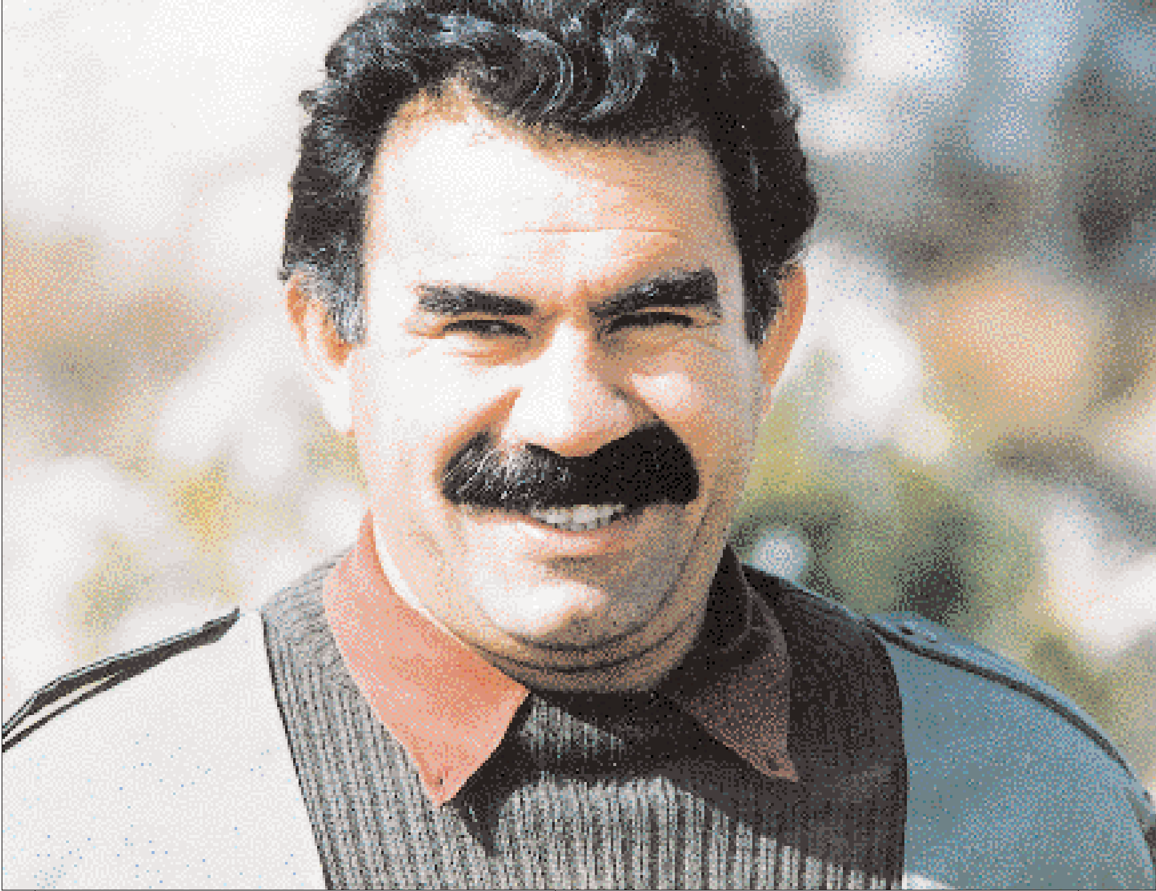
Kim en ilkel güdüleri birbirine dayatarak aşkı, coşkuyu, heyecanı kazanacağını sanıyor?

Eğer bu aşk ise, o zaman bizim kaba cinselliğin kölesi köylüler en büyük aşkları yaşıyorlar demektir. Genelevdeki veya özelevdeki erkekler, kadınlar en büyük aşkı yaşıyorlar demektir. Heyecanın , aşkın bu olduğunu nereden öğrendiler? Hangi kitaptan öğrendiniz, hayatın hangi gerçekliği bunu size böyle öğretti? Bu kadar ucuz duygusallığa kendinizi hangi gerekçeyle, cesaretle yatırabildiniz?

Gerçekten sevebilselerdi, gerçekten elele tutuşmayı bilselerdi, gerçekten kucaklaşabilselerdi, "bravo!" derdim. Ama dediğim gibi, bütün bunlar büyük yaşam savaşına tepki temelinde gelişiyor. Onun bütün yüce görevlerine, kişiliklerine zıtlık temelinde gelişme, dıştalama, boşa çıkarma temelinde gelişiyor.

Hayret ettiğim; nasıl bunu hemen kavrayıp gereken tavrı geliştirmediğinizdir? Bu anlamda cins yaklaşımı toplumsal gerçekliğimizde en büyük sorun değil midir? Köleliğimizin en çok yaşandığı alan değil midir? Bunu daha dürüst anlamayacak mısınız, ilgi bekleyeceksiniz ve bu yaklaşımlara alet olacaksınız!

Biz hiçbir zaman aşksız, coşkusuz yaşamayı öngörmedik. Tam tersine bize bağlı olduğunuzu söylemekle birlikte, hâlâ yürüttüğümüz büyük savaşın, aşk boyutunu daha anlamıyorsunuz. Bir yoldaşınız olarak, ben bu yaşa geliş sürecimi inanılmaz bir heyecanla buraya kadar getirmişim, ama sonuç çıkarmıyorsunuz. Oysa sizin için burada gerçek bir yaşam destanı gizlidir. Kavgacı, dili müthiş ve büyük bir duygular savaşı vardır. Kim inceledi? Size soruyorum. Bunu kavramadan ikide bir, "ilişkilerde sıcaklık, bilmem ilişkilerde soğukluk, ilişkilerde ilgisizlik veya ilişkilerde uzlaşmacılık" demek ve bunları öne çıkarmak büyük saygısızlıktır.

"Ben bir erkek cinsinden olma yerine, o cinse karşı kadının yapması gereken savaşı veriyorum. Tıpkı Kürt halkında olduğu gibi kendi savaşını kabul etmeyen bu halkın savaşını veriyorum. Kendi cins savaşının gereklerini yerine getirmeyen kadının savaşı da şimdi bana yığılmış durumda."

savaşı vermesi, nedensiz ve çoğunuzun sandığı gibi değildir. İnsanlıktan çıkarılan bir halkın, halkların, umutları elinden alınan, bütün şeref, onuru çiğnen ve bunu da önemli oranda başarmış, egemen kılmış, teslimiyetten de öteye ayağa düşürülmüş bir amansız gerçekliği ve onun her türlü hastalık ortamından yaşam şansına yükselen, yaşam onuruna, yaşam şerefine, yaşam gerçeğine anlam veren ve bunun için bütün gücü ortaya koyabilen bir yürüyüştür. Bunun dışında hiçbir şey yok. Hiçbir namus, şeref, hiçbir maddi tatmini de olamaz.

Benim PKK kadrosunda son zamanlarda yaygınca gördüğüm; sanki böylesine bir durumu yaşamıyormuş, sanki normal insanlarmış gibi, hatta çoktan şerefi, özgür yaşamaya tam hak getirmiş birileri gibi bir sapkınlık, bir yalancılık, bir kendini kandıramacalık görüyorum. İnsan biraz saygı duymalı. Bu işin başı bile, hâlâ bu konularda bu kadar titiz ise, bu kadar nefes nefese ise sizler nasıl oluyor da kendimizi böyle yaşamaya layık görüyorsunuz? Bu hakkı elde etmiş sayıyorsunuz. Anlayışlar ortada, en sığınmak istediklerinizin durumu da ortada. O halde neden kendinizi aldatıyorsunuz? Unutmayın ki, bu düzeyinizle tartışma bile yapamıgit orada yaşa! Önderlik gerçeğindeki yaşam felsefesi çok açık. Yaşam için gerekli olan ideolojik-siyasal, örgütsel, tarz-tempo ifadeleri netleşmiştir, kolay özümsenebilecek düzeye gelmiştir.

Kadın özgürlüğüne yüksek bir değer biçtiğimizi biliyorsunuz. Ve bu, ekmek-su kadar bize gerekli.

Özgür kadın kişiliği; bir partiyi değil, bir çalışma birimini değil, bir ulusu bile etkileyen yaşam demektir.

Şuna inanmalıyız:

Özgür yaşam yoluna girmedikçe ve bunu ilkede, pratik uygulama düzeyinde temsil etmedikçe ne rahat bulabiliriz, ne de başka uğraşılara fırsat verebiliriz.

Benim en öfkelendiğim husus; içinizde yoğunca bir kesim ve erkekler binbir emekle biraz geliştirmek istediğimiz bu özgürlük imkanını kenarından, köşesinden girip (ki, çoğu da bunu iyilik adına, hatta sevgi adına yaptığını sanıyor), kurt gibi kemirip bitirmek istiyor. Dürüst, özlü yaşama, sevme durumu olmadığı halde, partinin gücüne, yetkisine sığınarak bunu dayatıyor.

Doğmatik değilim, birçok oluşumu yaşamın içinde gözlemeye çalışırım. Ama bu ilkesiz ve tavırsız olmak değildir. "Canları yaşam istiyormuş, kadın is-

Sizleri ülkeye sürükleyen tutumun ne olduğunu hâlâ anlamış değilsiniz.

Sizi sürükleyen rüzgar nedir?

Onu bile tanımlayamıyorsunuz. Tam tersine, yücelten değerlerin ne kadar zıddı varsa onu temsil etme gibi bir sorumsuzluğu yaşıyorsunuz.

Ruhlar çoktan ölmüş. Bazıları bana ruh savunusu yapıyor. "Ruhum var" diyor. Seviyesiz, kutsal ruhtan, büyük özgürlük ruhundan haberi yok. "Ruhlarımız var, duygularımız var" deniliyor. Bir bela gibi. Ulusal ruhta, ulusal iradede bu kadar alkışlanmama rağmen, ben bile kendimi yeterli görmüyorum. Davranışlar o kadar basit ve güdülere takılmış ki, gözükara bir biçimde bize bunu dayatıyorlar. İnsan yoldaşını bu kadar anlamamak ve bencilliğine kurban etmek için mi kullanır mı?

Saflarımızda güçlü bir hayat planı olan kaç kadın militanımız var?

İlkesi olan ve ilkeye anlam verip, ilkeyi yürüten içinizde kim var? Öyle dört dörtlük bir temsil de istemiyoruz. Ama hiç olmazsa arayış olmalı, hiç olmazsa ihtiyaç duyulmalı.

● Devamı 10. sayfada